

မိုးမင်း

ဂျာနယ်

BURMESE
CLASSIC

တို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

- ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး _____ ဒို့အရေး
- တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး _____ ဒို့အရေး
- အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး _____ ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအားဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး။
- အမျိုးသား စည်းလုံးညီညွတ်မှု ခိုင်မာရေး။
- စည်းကမ်းပြည့်ဝသော ဒီမိုကရေစီစနစ် ရှင်သန်ခိုင်မာအောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေနှင့်အညီ ခေတ်မီ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ် တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- စိုက်ပျိုးရေးကို ပိုမိုဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင်ဆောင်ရွက်ပြီး ခေတ်မီစက်မှုနိုင်ငံ တည်ထောင်ရေးနှင့် အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် ဝါသနာပါစေရေး။
- ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် စီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများစိတ်ဝင်စား၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- နိုင်ငံတော်၏ စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြှင့်မားရေး။
- အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
- စစ်မှန်သောမျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ဖြစ်သည့် ပြည်ထောင်စုစိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး။

သတိုးတော်

BURMESE CLASSIC

ထက် ၈၀ ယ် စာ အုပ် ၆ တို့ကို
အမှတ် (၁) - (၃)၊ အခန်း (၇)၊ ဟင်္သာစိမ်းသာရတနာပုလင်း၊
သင်္ဃန်းကျွန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းရမ်း - ၉၃ စမ်း ၁၄၈၈ ၊ ဇက်စ် - ၀၁ - ၅၇၇၁၅၄
မြို့နယ်ရေး
ဖျက်ပိုင်စာပေ

www.burmeseclassic.com

ပုံနှိပ်မှုတ်တမ်း

- စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် ■ (၅၀၀၈၈၆၀၈၁၁)
- မျက်နှာပုံခွင့်ပြုချက်အမှတ် ■ (၅၀၁၀၂၀၀၉၁၁)
- ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း ■ ပထမအကြိမ်၊
ဖေဖော်ဝါရီလ၊ ၂၀၁၂ ခုနှစ်၊
- ထုတ်ဝေသူ ■ ဦးစော်မင်းအေး (မြ-၀၄၁၂၂)၊
ထက်ဝေယံစာပေ
- မျက်နှာပုံနှင့်အတွင်းပုံနှိပ်သူ ■ ဦးစော်မင်းအေး (မြ-၀၇၁၂၅)၊
စော်ပုံနှိပ်တိုက်
အမှတ်(၃၈၆)၊ အင်ကြင်းမြိုင်လမ်း၊
သုဝဏ္ဏ၊ သယံဇာတနှင့်သိုလှော်ရေးဦးစီးဌာန၊
ရန်ကင်းမြို့။
- မျက်နှာပုံဒီဇိုင်း ■ နေခ
- အတွင်း Layout ■ ဇနစ်
- အပုံးဖလင် ■ ရွှေနိုင်ငံ
- အတွင်းဖလင် ■ ကိုဦး
- စာအုပ်ချုပ် ■ ကိုစလင်း^၂
- အုပ်ရေ ■ ၁၀၀၀
- တန်ဖိုး ■ ၂၀၀၀

၈၉၅.၈၃

သတိုးတေဇ

ဗွေဆိုး/သတိုးတေဇ။ - ရန်ကင်း။

ထက်ဝေယံစာပေ၊ ၂၀၁၁။

၂၁၂ စာ၊ ၁၂.၇ စင်တီမီတာ x ၁၉.၀၅ စင်တီမီတာ

(၁) ဗွေဆိုး

တစ်ဖျောက်ဖျောက် ကြွေကျနေသည့် ပျဉ်းမရွက်ခြောက် တို့က လေတစ်ချက် ဝေ့လိုက်တိုင်း မြေပြင်ပေါ် တရှုပ်ရှုပ်ပြေးလွှား နေ၏။ တစ်ခါတစ်ခါ ရိုးတံတွေ အပြိုင်းပြိုင်းထနေသော ပျဉ်းမပင် မြင့်မြင့်ကြီးပေါ်မှ ဥဩငှက်တစ်ကောင်၏ လွမ်းလွမ်းဆွေးဆွေး အော်ဟစ်မြည်တမ်း နေသည့်အသံက အထီးကျန်ဆန်လွန်းနေ လေရာ အရာရာက ပိုပြီးပူလောင်ခြောက်ကပ်လျက် ရှိနေ လေသည်။

ထိုသို့သော ညနေခင်းမျိုးဆိုလျှင်တော့ ဘဦးနှင့်သိန်းဖေ တို့က မြင်းကိုယ်စီကျောင်းလျက် ဒီတောအစပ်ဆီကို ရောက်လာကြ စမြဲ...။ သူတို့နှစ်ဦး မြင်းကျောင်းထွက်လာတိုင်းလဲ ခါးကြားမှာ ချက်အရက်ပုလင်းကိုထိုးလျက် ခါးပုံစအတွင်းမှာလဲ ဖြည်းစရာ

www.burmeseclassic.com

ရွှေဘိုမကျီးစေ့လှော်နှင့် မြေပဲဆံတို့က ပါပြီသားပင်ဖြစ်သည်။
 တကယ်တော့ ထိုမြင်းများမှာ ရွှေဘိုမြို့ပေါ်မှ မြင်းပိုင်ရှင်
 ကုလားသူဌေးကြီး ဦးရာနွတ်ဆိုသူပိုင်သော မြင်းများဖြစ်လေသည်။
 သူဌေးကြီးဦးရာနွတ်မှာလဲ မြင်းများကို ဝါသနာအရ မွေးမြူထားရုံ
 မျှမက ရန်ကုန်မြို့ပေါ်ရှိ အင်္ဂလိပ်အရာရှိကြီးများ၊ လူကုန်တန်
 အသိုက်အဝန်းများကိုလဲ မတန်တဆဈေးနှင့် မြင်းတွေကို
 ရောင်းစားလေ့ရှိသူဖြစ်သည်။

ဘဦးနှင့် သိန်းဖေတို့လို လူငယ်တွေမှာလဲ ထိုခေတ်က
 အလုပ်အကိုင်ရှားပါးနေသည်ဖြစ်ရာ မတန်တဆ လခလေးကိုပင်
 ယူပြီး ဦးရာနွတ်ဆီတွင် မြင်းကျောင်းခြင်းအလုပ်ကို ဝင်ပြီးလုပ်ကြရ
 လေသည်။

‘ဟေ့ကောင် ဘဦး၊ တို့တွေလဲ တစ်နေ့တစ်နေ့
 ဒီတောစပ်မှာပဲလာလာပြီး မြင်းကျောင်းနေတာနဲ့ အချိန်ကုန်
 နေတာပဲကွနော်...’

သိန်းဖေက သူ့မြင်း ရွှေနီမပေါ်မှဆင်းကာ ဘဦးကို
 လှမ်းပြောလိုက်၏။ ဘဦးမှာလဲ သူတော်ဝန်ယူ ထိန်းကျောင်းပေး
 ရသည့် မြင်းကြီးညိုလုံးမောင်ကို စားကျက်တစ်ခုတွင် လှန်ထား
 လိုက်ပြီး -

‘အေးလေ... အဲဒါဘာဖြစ်လဲ... တို့တွေဘဝက
 အင်္ဂလိပ်ကျောင်းတက်ပြီး ဘိုလို စတိုင်ထုတ်နေလို့မှမရတာ။
 ဒီအလုပ်အပြင် မင်းက ဘာလုပ်ချင်သေးလို့လဲ...’

‘မဟုတ်ပါဘူး ဘဦးရာ... အခြား အချို့အချောင်
 အလုပ်ကလေး ဘာလေးတွေရင် ပြောင်းပြီးလုပ်မလားလို့ပါ’

သိန်းဖေ၏ အထူးအဆန်းစကားကြောင့် ဘဦးမှာ
 ခါးကြားမှ ချက်အရက်ပုလင်းကိုထုတ်ကာ မကျီးပင်အောက်တွင်
 ထိုင်ချလိုက်၏။ ထို့နောက် ဘဦးက -

‘မင်းက အချို့အချောင်အလုပ်ဆိုတာ ဘာကိုပြောတာ
 လဲကွ သိန်းဖေရ...’

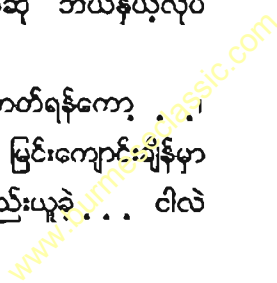
သိန်းဖေမှာလဲ ဘဦးဘေးသို့ ခြေပစ်လက်ပစ်နှင့် ဝင်ထိုင်
 လိုက်ကာ သူ့ခါးပုံစအတွင်းမှ မကျီးစေ့လှော်နှင့် မြေပဲဆံတို့ကို
 အင်ဖက်အကြွေတစ်ရွက်ပေါ်သို့ ပြန်ဖြည့်ထည့်လိုက်ရင်း -

‘ဒီလိုကွ ဘဦးရ... ငါစဉ်းစားမိတာ တစ်ခုရှိတယ်၊
 ငါတို့ အခုကျောင်းနေတဲ့ ဦးရာနွတ်ကြီးရဲ့မြင်းတွေကို ရန်ကုန်မြို့
 ပေါ်ကိုတက်ပြီး ခိုးရောင်းလိုက်ရရင် မင်းကောငါကော
 တော်တော်လေး ငွေစည်သွားမယ်ကွ...၊ ပြီးတော့ ရတဲ့ငွေနဲ့
 ဟိုမှာဖြစ်သလိုလုပ်ကိုင်စားသောက်ပြီး ငါတို့ဘဝတွေကိုပြောင်းပစ်
 ရအောင် ဘဦးရာ...’

သိန်းဖေ၏စကားကြောင့် ဘဦးမှာ ချက်အရက်ပုလင်းကို
 မော့သောက်နေရာမှ -

‘ဟင်... မင်းဟာက စိတ်ကူးတွေ ယဉ်လှချေလား
 သိန်းဖေရ...၊ နည်းနည်းလဲ စဉ်းစဉ်းစားစား လုပ်ပါဦးကွ၊
 မတော်လို့များ လမ်းမှာ ဖမ်းမာယ်ဆီးမာယ်ဆို ဘယ်နယံ့လုပ်
 မလဲ...’

‘အိုကွာ... မင်းကလဲ ကြောက်တတ်ရန်ကော...၊
 ဒီမှာ... ဘဦး၊ အခုလို ညနေဖက် မြင်းကျောင်းချိန်မှာ
 မင်းလဲ အိမ်က ငွေလေးကြေးလေး နည်းနည်းယူခဲ့... ငါလဲ

နည်းနည်းပါးပါး ထည့်ခဲ့မယ် . . . ၊ ပြီးတော့ မန္တလေးဖက်ကို ဟောဒီဖြတ်လမ်းကြီးအတိုင်း စုန်ဆင်းသွားမယ် . . . ၊ ဟို ရောက်ရင် ကုန်ကားကြီးတွေမောင်းတဲ့ ငါ့မိတ်ဆွေတစ်ယောက် ရှိတယ်။ သူ့ကားနဲ့ပဲ မြင်းတွေကိုရန်ကုန်ကိုတင်သွားမယ် . . . ၊ ဘယ်နှယ့်လဲ . . .

သိန်းဖေမှာ သူ၏ ကြိုတင်ကြစီးထားသော ကိစ္စတွေကို ဘဦးအား တက်တက်ကြွကြွနှင့် တစ်လုံးချင်း ရှင်းပြပြောဆိုနေ၏။ ဘဦးမှာလဲ သိန်းဖေရှင်းပြသည့်အကြောင်းတွေကို နားထောင်ရင်း ချက်အရက်တွေကို တစွတ်စွတ်နှင့် မော့သောက်နေလေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် စကားတပြောပြောနှင့် တီးတိုးတိုင်ပင် နေချိန်မှာတော့ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးမှာ တဖြည်းဖြည်းချင်း မှောင်မိုက်၍ပင် လာနေလေသည်။ စားကျက်တွင် လွှတ်ထားသော မြင်းနှစ်ကောင်မှာလဲ တဖြည်းဖြည်း သူတို့နှစ်ဦးနှင့် ဝေးရာသို့ ရောက်နေကြလေသည်။

မကြာမီ သိန်းဖေမှာလဲ ချက်အရက်၏အရှိန်ကြောင့် တီးတိုးတိုင်ပင်နေသည့် သူ့စကားသံတွေက ပိုပြီးပင် ကျယ်လောင် လာသည်။ စောစောက အင်ဖက်အကြွေပေါ်မှ မကျိုးစေ့လှော်နှင့် မြေပဲဆံတွေပင် တစွပ်စွပ်နှိုက်မြည်းရင်း ကုန်လှကုန်ခင် ဖြစ်လာ လေသည်။

ထိုအခါမှ သိန်းဖေနှင့်ဘဦးတို့မှာ သူတို့နှစ်ဦး၏ မြင်းတွေကို သတိရသွားကြပြီး အနီးပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်ပတ် ကြည့်လိုက်မိကြသည်။ သူတို့၏ ရီဝေဝေဖြစ်နေသော မျက်လုံး တွေက မှောင်စပြုနေသော ထိုနေရာတစ်ခုလုံး သဲသဲကွဲကွဲပင်

မမြင်ရတော့။

‘ဟင်... ငါတို့မြင်းတွေ ဘယ်ရောက်နေကြပြီလဲမသိဘူး သိန်းဖေရေ... ဒုက္ခပဲ...’

ဘဦး၏ စိုးရိမ်စကားနှင့်အတူ သိန်းဖေမှာ ပုလင်းထဲမှ လက်ကျန်အရက်တွေကို မော့သောက်ချလိုက်ရင်း မတ်တပ်ထရပ် လိုက်သည်။

‘ဒီအနီးတစ်ဝိုက်မှာပဲ ရှိမှာပါကွ ဘဦးရ... သိပ်လဲ ပိတ်မပူပါနဲ့ကွာ..’

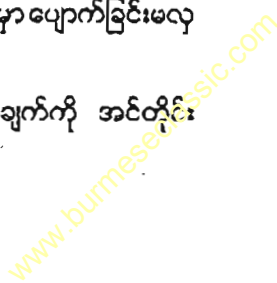
ထိုစကားနှင့်အတူ သူတို့နှစ်ဦးမှာ မြင်းနှစ်ကောင်ကို ရှာဖွေရန် ထိုနေရာမှ ဒယီးဒယိုင် ခြေလှမ်းများဖြင့် ထွက်လာ ကြသည်။

တိတ်ဆိတ်မဲမှောင်စ ပြုနေသောတောကြီးမှာ အကောင် ဘလောင်ငယ်တို့၏ အသံများနှင့် အိပ်တန်းတက်ရန် ဆူဆူညံညံ ဖြစ်နေကြသော ဆက်ရက်တွေ၏အသံက အုပ်ဆိုင်းနေသော သစ်ပင်ကြီးများပေါ်မှ ကြားနေရ၏။ တစ်ခါတစ်ခါ စူးစူးရှရှ အော်လိုက်သော ပုစင်းရင်ကွဲတစ်ကောင်၏ အသံကိုလဲ ဆိုးဆိုး ရွားရွား ကြားရလေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်မှာ တောစပ်တစ်ဝိုက် အတန်ကြာ အောင်ပင်ရှာဖွေကြသော်လည်း မြင်းနှစ်ကောင်မှာပျောက်ခြင်းမလှ ပျောက်နေလေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် . . . မြင်းဟိသံတစ်ချက်ကို အင်တိုင်း တောအစပ်ဆီမှ ကြားလိုက်ရသည်။

‘ဟီး... ဟီး... ဟီး... ဟီး...’

‘ဟာ . . . သိန်းဖေ အဲဒီမြင်းဟိသံက တို့မြင်း တစ်ကောင်ကောင်ရဲ့ အသံပဲကွ၊ သေချာတာက တစ်ကောင်ရှိရင် နောက်တစ်ကောင်လဲ အဲဒီနားမှာပဲရှိမှာ၊ လာ သွားစို့...’

ဘဦးမှာ စိတ်မြန်လက်မြန်နှင့် အသံကြားရာ အင်တိုင်း တောဘက်ဆီသို့သွားရန် ခြေလှမ်းပြင်လိုက်သည်။ သိန်းဖေကတော့ ထိုမြင်းဟိသံကြီးကို ကြားလိုက်မိသည်နှင့် တစ်စုံတစ်ရာကို စဉ်းစားပြီး တွေ့တွေ့ဝေဝေဖြစ်သွားကာ နေရာမှာပင် ခြေစုံရပ်လျက် ရှိနေလေသည်။

‘ဟေ့ကောင် ဘဦး ဒီမြင်းဟိသံက တစ်မျိုးပဲကွ . . . ၊ ငါ ကြားဖူးနေတဲ့ မြင်းဟိသံတွေနဲ့ မတူဘဲ တစ်ခုခုထူးဆန်းနေ သလိုပဲ...’

‘ဟေ . . . ၊ မင်းကလဲ မူးမူးရွေးရွေးနဲ့ လျှောက်ပြောနေ ပြန်ပြီ . . . ၊ မြင်းပဲကွ . . . ၊ အဲလိုမဟိလို့ ဘယ်လိုဟိရမှာလဲ . . . ၊ လာစမ်းပါကွာ...’

ဘဦးမှာ ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် သိန်းဖေ၏ရှေ့မှ ခပ်သုတ်သုတ်ပြေးထွက်သွား၏။ သိန်းဖေမှာလဲ သူကြားလိုက် ရသည့် မြင်းဟိသံကြီးကို စိတ်ထဲတွင် စနိုးစနောင့်ပင်ဖြစ်မိ နေကာ ဘဦးနောက်သို့ ထပ်ကြပ်မကွာ လိုက်ပါသွားမိ လေသည်။

‘ဒီ မြင်းဟိသံက သာမန်မြင်းတစ်ကောင် ဟိသံနဲ့တော့ လုံးဝမတူတာ သေချာတယ် . . . ၊ အသံက ကွဲပြားနဲ့ ခြောက်ကပ် ကပ်ကြီး’

ထိုအတွေးများနှင့်အတူ သိန်းဖေနှင့် ဘဦးတို့ နှစ်ယောက်

မှာ အင်တိုင်းတောအစပ်ဆီသို့ ရောက်လာကြသည်။ သူတို့ နှစ်ယောက် အင်တိုင်းတောကြီးထဲသို့ တိုးဝင်လိုက်ကြချိန် တွင်တော့ မျှင်မျှင်ကလေးကျနေသည့် လရောင်အောက်တွင် မြင်းနက်ကြီးတစ်ကောင်ကို တအံ့တဩနှင့် တွေ့လိုက်ကြရ လေသည်။

‘ဟင်...’

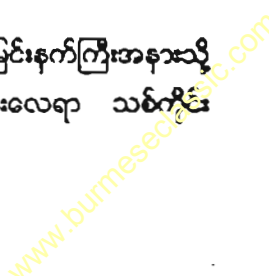
‘ဟာ... မြင်းနက်ကြီးတစ်ကောင်ပါလား...’

ထိုမြင်းနက်ကြီးမှာ ခြောက်ပေကျော်ကျော်လောက်မြင့်ပြီး အလွန်တရာမှ နက်မှောင်နေသော ကိုယ်လုံးနှင့် ခါးလျားရှည်ကြီး ဖြစ်နေ၏။ ပြီတော့ ခြေဆံလက်ဆံတွေကလဲ တုတ်ခိုင်သန်စွမ်း နေကာ ကြွက်သားတွေက ကျစ်ကျစ်လစ်လစ်နှင့် ဖြစ်နေသည်။

သိန်းဖေနှင့် ဘဦးတို့နှစ်ယောက်မှာ ထိုမြင်းနက်ကြီးကို မြင်လိုက်သည်နှင့် တစ်ယောက်မျက်နှာကိုတစ်ယောက် အဓိပ္ပာယ် ပါပါ လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး မြေပြင်ပေါ်တွင် ပြိုင်တူဝမ်းလျားမှောက် လိုက်ကြလေသည်။ ထို့နောက် မြင်းနက်ကြီး၏ အရိပ်အခြေကို တိတ်တဆိတ် ချောင်းမြောင်းပြီး ကြည့်နေမိကြသည်။ သူတို့ ကြည့်နေကြသည့်နေရာနှင့် မြင်းနက်ကြီးမှာ မဝေးလှသော်လည်း . . . မြက်တွေကို တဖြုတ်ဖြုတ်ဆွဲနှုတ်ပြီး စားနေသည့် အသံ ကတော့ အတိုင်းသားကြားနေရသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် သိန်းဖေက မြင်းနက်ကြီးအနားသို့ ဝမ်းလျားမှောက်လျက်သွားနှင့် တိုးကပ်သွားလေရာ သစ်ကိုင်း ခြောက်တစ်ခုကို ဖိမိပြီး အသံထွက်သွား၏။

‘ဖျောက် ... ဂျုတ် ...’

ထိုအသံကြောင့် မြင်းနက်ကြီးမှာ မြက်စားနေရာမှ ခေါင်းထောင်ပြီး ဟိုဟိုဒီဒီကို ကြည့်ကာ ရှေ့သို့အနည်းငယ်တိုး သွားပြီး နဂိုအတိုင်းပင် မြက်တွေကို တဖြုတ်ဖြုတ်နှင့်ဆွဲနုတ်ပြီး စားနေပြန်လေသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် -

‘တောက် ...’

ဟူသော တောက်ခေါက်သံတစ်ချက်ကို ကြားလိုက် ရသည်။

ထိုအသံကြောင့် သိန်းဖေက သူ၏နောက်တွင်ကပ်လျက်ရှိ နေသည့် ဘဦးဖက်သို့လှည့်ကာ လေသံတိုးတိုးဖြင့် ငေါက်ငမ်း လိုက်သည်။

‘ဟေ့ ဘဦး စိတ်ရှည်ရှည်ထားစမ်းပါကွ ...၊ မင်း တောက်ခေါက်သံကြောင့် လွတ်သွားပါဦးမယ် ...’

ထိုစကားကြောင့် ဘဦးမှာ နားမလည်နိုင်အောင်ပင် ဖြစ်သွားပြီး -

‘ဟင် ... ငါဘာလုပ်လို့လဲကွ ...၊ တောက်ခေါက် တာက မင်း ...’

ဟုဆိုကာ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် လေသံတိုးတိုးနှင့် ငြင်ဆုံနေကြပြန်သည်။ တစ်ချိန်ထဲမှာပင် မြင်းနက်ကြီးက ခေါင်းကို မော့ကာ တစ်စုံတစ်ရာကို နားစိုက်ထောင်နေသလိုနှင့် ဟိုဟိုဒီဒီကို ကြည့်နေလေ၏။ ထို့နောက် သိန်းဖေက ဘဦးကို ခြေဟန်လက်ဟန် ဖြင့်ပြကာ မြင်းနက်ကြီး၏ကျောပေါ်သို့ အလစ်အငိုက် ခုန်တက် လိုက်ကြရန် ပြောပြနေလေသည်။ ဘဦးမှာလဲ သိန်းဖေလုပ်ပြ နေသည့် အမှုအရာကို နားလည်ပြီး ခေါင်းငြိမ်ပြလိုက်လေသည်။

သူတို့နှစ်ဦးမှာ ယခုကဲ့သို့ အရောင်အသွေးကောကိုယ်လုံး ကိုယ်ပေါက်ပါ တောင့်တင်းသန်မာသည့် မြင်းကြီးကိုတွေ့လိုက်ရ သည်နှင့် လက်လွတ်မခံနိုင်ဘဲဖြစ်လေရာ အမိဖမ်းဖို့သာ အမျိုးမျိုး ကြိုးစားနေကြသည်။

ဘဦးနှင့် သိန်းဖေတို့မှာ မြေကြီးပေါ်တွင် ပြားနေအောင် ဝပ်နေကြရာမှ တဖြည်းဖြည်းချင်း ကုန်းထလိုက်ပြီး မြင်းနက်ကြီး အနီးမှ မကျီပင်ကြီးကို နှစ်ယောက်သား ကျောပြေးကပ်လိုက် ကြသည်။ သိန်းဖေနှင့် ဘဦးတို့မှာ မြင်းတွေနှင့်ပတ်သက်လျှင် အလွန်လျှင်မြန်ဖြတ်လပ် သူများဖြစ်ကြပြီး မြင်းတစ်ကောင်ကို ကုန်းနီးမပါဘဲနှင့်လဲ ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် စီးတတ်သူများ ဖြစ်ကြ လေသည်။

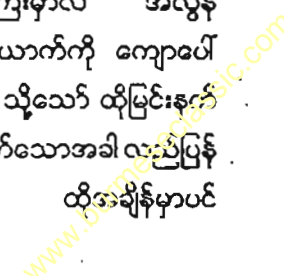
ထို့နောက် သူတို့နှစ်ဦးမှာ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အချိန်ကိုက်တိုင်ပင်စရာ မလိုဘဲ မြင်းနက်ကြီး၏ကျောပေါ်သို့ ခုန်တက်လိုက်ကြလေရာ...

‘ဘုတ် ...’

‘ဘုတ် ...’

‘အား ... သေပါပြီ ...’

ဟူသော အသံတွေနှင့်အတူ မြေကြီးပေါ်တွင် အတုံးအရုံး လဲပြိုကျကုန်တော့လေသည်။ မြင်းနက်ကြီးမှာလဲ အလွန် လျှင်မြန်သောလှုပ်ရှားမှုနှင့်အတူ သူတို့နှစ်ယောက်ကို ကျောပေါ် မှ ခါချကာ ကဆုန်ပေါက်ပြီး ပြေးလေသည်။ သို့သော် ထိုမြင်းနက် ကြီးက သူတို့နှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းနေရာသို့ ရောက်သောအခါ လည်ပြန် စောင်းငဲ့ပြီး ပြန်ကြည့်နေလေသည်။ ထိုအချိန်မှာပင်

လူတစ်ယောက်၏ အူလှိုက်သံလှိုက် ဟားတိုက်ရယ်မောလိုက်သည့် အသံကြီးကို ကြားလိုက်ရသည်။

‘ဟား... ဟား... ဟား...’

ထိုအသံကိုကြားလိုက်သော်လည်း သူတို့နှစ်ဦးမှာ အံ့ညွှံ မင်သက်နေဖို့ အချိန်ပင်မရတော့ဘဲ မလှမ်းမကမ်းမှ သူတို့ကို ပြန်ပြီးစိုက်ကြည့်နေသည့် မြင်းနက်ကြီး၏နောက်သို့ လောဘဇော တွေနှင့် ထပြေးလိုက်ကြလေသည်။

မြင်းနက်ကြီးမှာလဲ သူတို့နှစ်ဦး အသံအမဲလိုက်လာကြ သည်ကိုမြင်ပြီး ရုတ်တရက် မတတ်ထရပ်လိုက်ကာ ကျယ်ကျယ် လောင်လောင်ကြီး ဟီရင်းက ကဆုန်ပေါက်ပြေးလေတော့သည်။ သိန်းဖေနှင့် ဘဦးမှာလဲ မြင်းနက်ကြီးကို ဖမ်းမိဖို့ထက် တခြား ဘာကိုမှ မမြင်တော့ဘဲ သစ်ပင်ကြိုသစ်ပင်ကြားမှ မနားတမ်း ပြေးလိုက်လေသည်။ မြင်းကြီးကတော့ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို တစ်ခါ တစ်ခါ တုန်ခနဲရပ်လိုက်၊ တစ်ခါတစ်ခါ ပတတ်ထရပ်လိုက်နှင့် ကွေ့ကာပတ်ကာ ပြေးနေလေသည်။

အတန်ကြာအောင် ပြေးလိုက်ပြီးနောက် သိန်းဖေနှင့် ဘဦးတို့နှစ်ဦးသားမှာ တောနက်ကြီးထဲသို့ ရောက်မှန်းမသိ ရောက်လာခဲ့ကြသည်။ အထူးသဖြင့် သူတို့ရှေ့မှ အယောင်ပြကာ ပြေးနေသော မြင်းနက်ကြီးကိုလဲ မှီလှမှီခင်ဖြစ်ကာမှ အမျိုးမျိုး လွတ်ထွက်သွားသဖြင့် ပိုပြီး ဒေါသထွက်မိနေကြသည်။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် သူတို့နှစ်ယောက် မြင်းနက်ကြီး၏ နောက်ကို တစ်ဟုန်ထိုးပြေးလိုက်နေရာမှ ရေကန်ကြီးတစ်ကန် အနားသို့အရောက်တွင် မြင်းကြီးမှာ ပျောက်ခြင်းမလှ ပျောက်သွား

တော့သည်။

‘ဟင် ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ ...၊ သေသေချာချာကြီး ကြည့်လိုက်ရဲ့သားနဲ့ ဒီနား တစ်ဝိုက်မှာပဲပျောက်သွားတာ။’

ဘဦး၏စကားကြောင့် အမောတကောနှင့် ပြေးလိုက် လာသော သိန်းဖေမှာလဲ -

‘ထူးဆန်းလှချေလား ...၊ ဒီအနီးပတ်ဝန်းကျင်မှာလဲ ရေကန်ကြီးကလွဲပြီး အခြား ဘာမှရှိမနေဘူး၊ သေသေချာချာ ရှာပါဦးဟ ဘဦးရ ...’

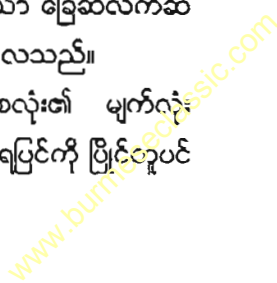
ဖြာကျနေသော လရောင်က သူတို့ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခု လုံးကို ပြတ်ပြတ်ထင်ထင် မြင်နေရသည်။ ပြီးတော့ ရေကန်ကြီး၏ မျက်နှာပြင်ပေါ်မှာလဲ လရောင်က မလှုပ်မယှက် ငြိမ်သက်တောက်ပ နေလေသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် -

‘ဟင် ဒီ ဒီမှာ မြင်းခြေရာတွေကွ သိန်းဖေရဲ့’

ဘဦး၏ အလန်တကြားနှင့် အော်လိုက်သံကြောင့် သိန်းဖေမှာ ကန်ရေပြင်အစပ် မြေသားပြောင်ပြောင်ပေါ်မှ မြင်းခြေရာတွေကို ပုံပြီးကြည့်လိုက်မိသည်။

ထိုကန်ရေပြင်အစပ်မှ မြင်းခြေရာတွေကို သိန်းဖေ တစ်ယောက် အမှန်တကယ်ပင်တွေ့လိုက်ရ၏။ ထိုခြေရာတွေက စောစောက သူတို့တွေ့လိုက်ရသော ကြီးမားသော ခြေဆံလက်ဆံ တွေရှိသည့် မြင်းနက်ကြီး၏ခြေရာပင် ဖြစ်နေလေသည်။

တစ်ချိန်ထဲမှာပင် သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး၏ မျက်လုံး တွေက မလှုပ်မယှက် ငြိမ်သက်နေသည့် ကန်ရေပြင်ကို ပြိုင်တူပင် လှမ်းကြည့်လိုက်မိကြသေးသည်။

သိန်းဖေနှင့် ဘဦးတို့နှစ်ယောက် ထိုကန်ရေပြင်ကို စိုက်ကြည့်နေတုန်းမှာပင် -

‘ဗွမ်း...’

ဟူသော ရေသံကြီးနှင့်အတူ နက်မှောင်နေသော အသား အရည်နှင့် ကိုယ်လုံးကိုယ် ထည်တောင့်တင်ဆန်မာသည့် ယောက်ျားကြီးတစ်ယောက်မှာ ကန်ရေပြင်ပေါ်တွင် ဘွားကန် ပေါ်လာလေသည်။

‘ဟာ...’

‘ဟင်...’

ထိုသူမှာ ရေထဲတွင် ခါးတစ်ပိုင်းသာပေါ်နေပြီး သူ့ခန္ဓာ ကိုယ်ပေါ်မှ ကြွက်သားအဖုအထစ်များနှင့် ကြမ်းတမ်းသော ဆံပင် များမှ ရေစက်ရေပေါက်တွေ တဖွားဖွား လွင့်စဉ်နေ၏။ ထိုသူ၏ မျက်နှာပေါက်ကလဲ သာမန်လူတစ်ယောက်ရှိသင့်သည့် မျက်နှာ ထက်ပင် ရှည်လျားနေကာ မြင်းတစ်ကောင်၏ မျက်နှာနှင့် ပိုပြီး တူနေလေသည်။

သိန်းဖေနှင့် ဘဦးမှာ ထိုမြင်ကွင်းကြောင့် ဘာစကားမျှပင် မပြောနိုင်တော့ကြဘဲ အလွန်တစ်ရာမှ အံ့ဩမှင်သက်မိကုန် ကြသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် ရေထဲမှ နက်မှောင်နေသော အသား အရည်နှင့်လူမှာ သူတို့နှစ်ယောက်ရှိရာဖက်ကို ကျောခိုင်းလျက် ကန်ရေပြင်၏အလယ်သို့ ဆက်လျှောက်သွားလေသည်။ ထိုအခါမှ သိန်းဖေနှင့် ဘဦးမှာ ထိုသူ၏နောက်ကျောကို အထင်အရှားပင် မြင်တွေ့လိုက်မိကြလေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် မြင်လိုက်ရသည့် ထိုလူကြီး၏ကျောပြင်

ပေါ်တွင်တော့ နောက်စေ့မှခါးအထိ ရှည်လျားနေသော အမွှေး အမျှင်တွေက မြင်းတစ်ကောင်၏ လည်ဆံမွှေးတွေလို ကြမ်းတမ်း သန်စွမ်းနေလေသည်။

ထိုမြင်ကွင်းကြောင့် သိန်းဖေနှင့် ဘဦးတို့မှာ သွေးပျက် မတက်ပင် အသံကုန်ဟစ်ကာ ပြိုင်တူအောက်လိုက်မိကြ လေသည်။

‘အား ...’

www.burmeseclassic.com

 အခန်း [၁]

တစ်နေ့သ၌ ရတနာကုန်သည်ကြီး အယ်ဒီဘညွန့် နေထိုင်ရာ တာမွေဘက်ဆီမှ ခမ်းနားထည်ဝါသော နှစ်ထပ်အိမ် ဖြင့်မြင့်ကြီးဆီသို့ အညာဖျင်တဘက်ကြမ်းကြီး တစ်ထည်ကို ခေါင်းပေါ်ပတ်ခြုံထားသော အသက်ငါးဆယ်ဝန်းကျင် အမျိုးသမီး ကြီးတစ်ဦးနှင့်အတူ လွန်စွာမှ ညှိုးနွမ်းအားငယ်သည့် မျက်နှာနှင့် ရှုပ်ရည်သနားကမားရှိသူ အသက် ဆယ့်ခုနစ်၊ ဆယ့်ရှစ် အရွယ် ဖိန်းကလေးတစ်ဦးတို့ ရောက်ရှိလာကြလေသည်။

ထိုအမျိုးသမီးနှစ်ဦးတို့မှာအိမ်ကြီးအတွင်းသို့ရောက်သည် နှင့် သူတို့နှင့်အတူပါလာသည့် အထုပ်အပိုးများကို ကြမ်းပြင်ပေါ် ချလိုက်ရင်း အိမ်ကြီးအတွင်း ခမ်းနားထည်ဝါလှသော အသုံး အဆောင်များ၊ ကျောက်စိပ်နန်းချိုကားကြီးများ၊ လက်လက်ယအောင်

တောက်ပြောင်နေသော ပရိဘောဂများကို တအံ့တဩနှင့်ငေးကြည့်
နေရင်း ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ပဆစ်တုပ် ထိုင်လိုက်ကြသည်။

ခဏအကြာ -

‘ညွှန်သည်ဆိုလို့ ဘယ်သူလည်းမှတ်တယ် . . .’

ဖွားမှီကိုး . . .’

အသံလာရာဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ ကနတ်
ပန်းခက်များ ထွင်းထုထားသော ကျွန်းလှေကားမည်းမည်းကြီးပေါ်မှ
ရတနာကုန်သည်ကြီး အယ်ဒီဘညွန့်နှင့် အယ်ဒီဘညွန့်၏ကတော်
ဒေါ်တဆုပ်တို့ ဆင်းလာကြသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

အယ်ဒီဘညွန့်မှာ အရပ်မြင့်မြင့် အသားညိုညိုနှင့်
တုတ်ခိုင်သော ခန္ဓာကိုယ်ရှိသူဖြစ်ပြီး နံသာရောင်တိုက်ပုံအင်္ကျီနှင့်
လိုက်ဖက်သည့် ဘန်ကောက်လုံချည်ကိုလဲ ခါးပတ်ပြားကြီးနှင့်
ပတ်ကာ သေသပ်ကျနစွာဝတ်ဆင်ထား၏။ အယ်ဒီဘညွန့်နှင့်အတူ
လှေကားထစ်များပေါ်မှ လိုက်ဖက်ညီစွာ ဆင်းလာသော အယ်ဒီ
ဘညွန့်၏ကတော် ဒေါ်တဆုပ်မှာ ပိုးသားအင်္ကျီရင်ဖုံးကို ဝတ်ဆင်
ထားကာ ငွေမှင်ငွေစတွေ သီတွဲထားသည့် ပိုးထမိကို ချပ်ချပ်
ရပ်ရပ်ပင် ဝတ်ဆင်ထားသည်မှာ ခမ်းနားထည်ဝါလှသော ဒီအိမ်
ကြီးနှင့် အထူးပင်လိုက်ဖက်ညီ နေလေသည်။

ထိုသို့လှေကားကြီးပေါ်မှ တစ်လှမ်းချင်း ဆင်းလျှောက်လာ
လေတိုင်း လှေကားလက်ရန်းကို ဆုပ်ကိုင်ထားသော ဒေါ်တဆုပ်၏
လက်မှ ရွှေလက်ကောက်များ၏ အချင်းချင်း ပွတ်ထိသံတို့မှာ
တချွင်ချွင်နှင့်ပင် မြည်နေလျက်ရှိလေသည်။

လှေကားခြေရင်းသို့ ရောက်သည်နှင့် အယ်ဒီဘညွန့်၏

ကတော် ဒေါ်တဆုပ်က အသက်ငါးဆယ်ခန့် အမျိုးသမီးကြီး
ကိုကြည့်ကာ -

‘ဘယ်နယ်လဲ ဖွားမှီ . . . ဆိုင်းမဆင့်ပုံမဆင့်နဲ့ပါလား။

ကြည့်စမ်းပါဦးဟယ် . . . ညည်းမလဲ တော်တော်ပိန်ကျသွား
လိုက်တာ . . . ရုပ်ကို မနည်းဖမ်းယူရတယ် . . .’

ဒေါ်ဖွားမှီက သူ့ခေါင်းပေါ် ရစ်ပတ်ထားသည့် တဘက်
ကြမ်းကြီးကို ဖြည့်ချလိုက်ပြီး မျက်နှာပေါ်မှချွေးစတွေကို တစ်ချက်
နှစ်ချက် ပွတ်သပ်လိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ဖွားမှီက -

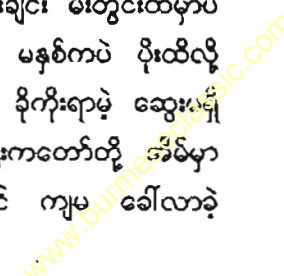
‘ဟုတ်ပ . . . သူ့ဌေးမင်းနဲ့ သူ့ဌေးကတော်ရယ် . .

အခုတလော ကျန်းမာရေးက သိပ်ကောင်းလှတယ်တော့ မဟုတ်
ပါဘူး . . .’

အယ်ဒီဘညွန့်နှင့် ဒေါ်တဆုပ်တို့မှာ ဖွားမှီတို့ရှေ့မှ ဆိုဟာ
ဆက်တိုက်ပေါ်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ကြရင်း ဖွားမှီနှင့်အတူ
ပါလာသည့် မိန်းကလေးကိုကြည့်ကာ -

‘ဒါနဲ့ . . . ဟောဒီကလေးမလေးက ဘယ်သူသမီးလေး
လဲဟဲ့ ဖွားမှီနဲ့ . . .’

‘လာရင်းကိစ္စကလဲ အဲဒါပဲ သူ့ဌေးမင်းနဲ့ သူ့ဌေး
ကတော်ရယ်၊ ကလေးမလေးရဲ့ နာမည်က စိန်သုံတဲ့ . . .’
သူ့ခမျာ အမေလုပ်သူကလဲ သူ့ကိုမွေးပြီးပြီးချင်း မီးတွင်းထဲမှာပဲ
သေခဲ့ရ၊ နောက် . . . အဖေလုပ်သူလဲ မနှစ်ကပဲ ပိုးထိလို့
ဆုံးရရှာပြန်တယ်လေ . . .’ အဲဒါ . . . ခိုကိုးရာမဲ့ ဆွေးမင်္ဂါ
မျိုးမရှိ ဖြစ်နေတာနဲ့ . . . သူ့ဌေးနဲ့ သူ့ဌေးကတော်တို့ အိမ်မှာ
လက်တိုလက်တောင်းလေး ခိုင်းလို့ရအောင် ကျမ ခေါ်လာခဲ့

တာပါ ...'

အယ်ဒီဘညွန့်နှင့် ဒေါ်တဆုပ်တို့မှာ ဖွားဖွားခေါ်လာသော မိန့်သုံဆိုသည့် မိန်းကလေးကို ခြေဆုံးခေါင်းဖျား စိုက်ကြည့်လိုက်ကြသည်။ မမိန့်သုံမှာ ဆံတောက်ရစ်ဝိုင်းလေးနှင့်ဖြစ်ပြီး လွန်စွာမှ လိမ္မာရေးခြားရှိမည့် ရုပ်ရည်ကလေး ဖြစ်သည့်အလျောက် သားထောက်သမီးခံမရှိသည့် သူတို့အဖို့ အားကိုးစရာ သမီးမိန်းကလေးအဖြစ် ချက်ချင်းပင် သဘောကျနှစ်ခြိုက်မိကြသည်။

ထို့နောက်

ဒေါ်တဆုပ်က ကြမ်းပြင်တွင် ပဆစ်တုပ်ထိုင်နေကြသော မမိန့်သုံနှင့် ဖွားဖို့ကို တစ်လှည့်စီကြည့်ကာ -

'ဘာပဲပြောပြောပါ ဖွားဖို့ရယ်၊ ကလေးမလေးခမျာ မိဘကလဲမရှိ၊ ဆွေမျိုးညာတကာကလဲမရှိဆိုတော့ အတော့ကို သနားစရာလေးပါပဲကွယ်... တို့မလဲ အသက်ကလေးတွေက ရလာကြပြီဆိုတော့ အိမ်မှာလက်တိုလက်တောင်းခိုင်းဖို့ မိန်းကလေးအဖော်လိုနေတာတော့ အမှန်ပဲလေ... နောက်ပြီး လိမ်လိမ်မာမာနဲ့ အလုပ်ကိုသစ္စာရှိရှိ ကျိုးကျိုးခွံခွံသာလုပ်ရင် ငါတို့က သားသမီး အရင်းအခြာလို ရွှေတွေငွေတွေတောင် ဆင်ပေးဦးမှာ...'

'ဟဲ့... စိန်သုံ... ဘာကြီးနဲ့ ဖွားဖွားကြီးတို့ကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြန်ပြောလိုက်ဦးလေ...'

ဖွားဖို့က သူ့ဘေးမှာ ခပ်ယုံယုံလေးထိုင်နေသော စိန်သုံကို တံတောင်နှင့် တွန်းတိုက် လိုက်ရင်း ပြောလိုက်လေသည်။ စိန်သုံမှာလဲ ... တိုးဖျော့လွန်းသည့်လေသံလေးဖြင့် -

'ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့ပါ... ဘာကြီးနဲ့ ဖွားဖွားကြီးတို့ကို သမီးကျေးဇူးအရမ်းတင်ပါတယ်... သမီး အိမ်အလုပ်တွေကိုလဲ ကြီးကြီးစားစားနဲ့ လုပ်ပါမယ်... ရှင် ...'

'အေးကွယ်... အေး... အေး...'

အယ်ဒီဘညွန့်မှာ ငွေအနားကွပ်ထားသည့် စွပ်တံတွင် ဂျွန်ပလေးယားစီးကရက်တစ်လိပ်ကို တပ်ဆင်ကာ မီးညှိဖွားရှိုက်လိုက်ပြီးနောက် -

'ဒါနဲ့ ... ဖွားဖို့ရဲ့ ဟောဒီကလေးမလေး စိန်သုံက တို့ရွှေဘိုနယ်ဘက်ကပဲလားကွဲ့...'

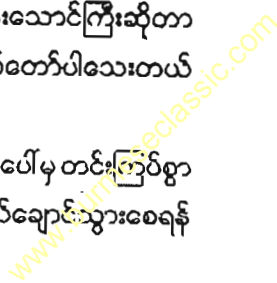
'ဟုတ်ပါတယ် သူ့ငွေမင်း ... ရွှေဘိုနယ် ဆိတ်ခွံရွာကပါ ...'

ဒေါ်ဖွားဖို့၏စကားအဆုံးတွင် စိန်သုံက ခေါင်းငုံ့ထားရာမှ အယ်ဒီဘညွန့်နှင့် ဒေါ်တဆုပ်တို့ကိုမော့ပြီး မဝံ့မရဲနှင့် လှမ်းကြည့်လိုက်လေ၏။ အယ်ဒီဘညွန့်ကလဲ ရွှေဘိုနယ် ဆိတ်ခွံရွာကဟု ဆိုလိုက်သည်နှင့် -

'ဟင် ... ဒါဆို ... မြင်းတွေနဲ့ပတ်သက်ရင် အတော်ကလေးကို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် ထိန်းကျောင်းနိုင်တဲ့ ထွန်းသောင်ကြီးတို့ရွာကပေါ့ ဟုတ်လား ဖွားဖို့ ...'

'ဟုတ်ပါရှင် ... အဲဒီ မြင်းထိန်း ထွန်းသောင်ကြီးဆိုတာ ဟောဒီက စိန်သုံတို့နဲ့တောင် ဆွေဦးမျိုးစပ်တော်ပါသေးတယ် သူ့ငွေမင်း ...'

အယ်ဒီဘညွန့်မှာ ဘန်ကောက်လုံချည်ပေါ်မှ တင်းကြပ်စွာ ဖတ်ထားသည့် ခါးပတ်ပြားကြီးကို အနည်းငယ်ချောင်းသွားစေရန်

လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် အနေအထား ပြင်လိုက်ရင်း -

‘ဟဲ့ . . . အဲဒီထွန်းသောင်ကြီးဆိုတဲ့လူက မြင်းအကြောင်း တော်တော်နားလည်တဲ့လူပဲကွဲ့ . . . ၊ နောက်ပြီး မြင်းတွေကို ပြုစုထိန်းကျောင်းတဲ့နေရာမှာလဲ ဒီတိပဲဟေ့ . . . ၊ အခုရော ထွန်းသောင်ကြီးတစ်ယောက် ရွာမှာ ကျန်းကျန်းမာမာရော ရှိရဲ့ လားဟဲ့ ဖွားမို့ရဲ့ . . .’

‘ကိုထွန်းသောင်ကြီးလဲ ပြီးခဲ့တဲ့ နှစ်ကုန်ပိုင်းလောက်က ဖျားလိုက်တာ . . . ၊ ငှက်ဖျားဆိုလား၊ ဘာဆိုလားပဲ . . . ၊ အခုတော့ တရှောင်ရှောင်နဲ့ သိပ်ကျန်းမာရေးတော့ ကောင်းပုံမရ ပါဘူး သူဌေးမင်းရယ် . . .’

ဖွားမို့၏စကားကြောင့် အယ်ဒီဘညွန့်မှာ စုတ်တသပ်သပ် နှင့်ဖြစ်သွားပြီး နှမော့တသသည့် လေသံဖြင့် -

‘ကျွတ် . . . ကျွတ် . . . ကျွတ် . . . ဖြစ်မှဖြစ်ရ လေကွယ် . . . ၊ အေးလေ . . . ထွန်းသောင်ကြီးတစ်ယောက် နေကောင်းလာမှပဲ ငါ့အိမ်က ပြိုင်မြင်းလေးကောင်ကို လေ့ကျင့် ထိန်းကျောင်းပေးဖို့ ခေါ်ထားရမယ်ကွဲ့မို့’

ရတနာကုန်သည်ကြီး အယ်ဒီဘညွန့်မှာ ငွေနားကွပ် ထားသည့်စွပ်တံနှင့် ဂျွန်ပလေးယားစီးကရက်ကို ပါးစပ်တွင်တော့ကာ ဖွားရှိုက်လိုက်လေရာ ကြီးမားတုတ်ခိုင်သည့် သူ၏လက်ချောင်းမှ နဝရတ်ကိုးသွယ်လက်စွပ်ကြီး၏အရောင်က ပြိုးကနဲ ပျက်ကနဲပယ် လင်းလက်သွား၏။ ထို့နောက် အယ်ဒီဘညွန့်က သူ့စကားကို ဆက်ပြန်၏။

‘ငါ့မလဲ . . . လန်ဒန်တို့ ပဲရစ်တို့ကို ရတနာ

အရောင်းအဝယ်နဲ့ သွားလာနေရတော့ အိမ်က ပြိုင်မြင်းတွေကို ထွန်းသောင်ကြီးလို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် ဂရုစိုက်မယ့်လူရှိနေမှ စိတ်ချလက်ချ ရှိမှာကွဲ့ . . .’

အယ်ဒီဘညွန့်မှာ ရတနာကုန်သည်အလုပ်ကို တစ်ဖက် တစ်လမ်းမှ လုပ်နေသော်လည်း ထိုခေတ်က လူကုန်ထံတွေ၊ မင်းစိုးရာဇာတွေ အသဲအမဲလုပ်နေကြသည့် ပြိုင်မြင်းမွေးမြူသည့် အလုပ်ကိုပါ ဝါသနာအရလုပ်လေသည်။ ထို့အပြင် အယ်ဒီဘညွန့် ကိုယ်တိုင်က မြင်းလောင်းဝါသနာပါသူပီပီ သူ့အိမ်တွင် မွေးမြူ ထားသည့် မြင်းလေးကောင်စလုံးမှာ အင်္ဂလန်မှ သားရားဘရက် ဆိုသည့် ပြိုင်မြင်းမျိုးတွေနှင့် သားစပ်ထားသော တန်ဖိုးကြီးမြင်း တွေသာ ရွေးပြီးမွေးထား၏။

ထိုအချိန်မှာပင် အယ်ဒီဘညွန့်တို့ရှိရာ ဧည့်ခန်းမကြီးဆီသို့ ပြိုင်မြင်းများကို လေ့ကျင့်ပေးသော နှုတ်ခမ်းမွှေးကုတ်ကုတ်နှင့် မြင်းထရီနီနာ ကုလားဘီဘရာဆိုသူရောက်လာပြီး -

‘ဘရားဆပ် မြင်းတွေကို နှိပ်ပေးဖို့ အနိပ်သည် ဆိုက်ကုလားကိုပြုံး ရောက်လာပါပြီ . . .’

‘ကောင်းပြီ ဘီဘရာ ငါ အခုပဲလာခဲ့မယ် .’

မြန်မာစကားကို ကောင်းမွန်လည်ပတ်စွာ ပြောနိုင်ယုံမက ပြိုင်မြင်းတွေအကြောင်းကို နှံ့နှံ့စပ်စပ်ရှိလှသော မြင်းထရီနီနာ ဘီဘရာမှာ အယ်ဒီဘညွန့်၏ စကားဆုံးသည်နှင့် အိမ်ကြီး အတွင်းမှ ပြန်လှည့်ထွက်သွားလေသည်။ ထို့နောက် အယ်ဒီ ဘညွန့်က ဒေါ်တဆုပ်ဘက်သို့ လှည့်ကာ -

‘ကဲ . . . ကဲ . . . ဒီကလေးမလေးအတွက်

နေရမယ့် နေရာထိုင်ခင်းတွေကိုလိုက်ပြပေးလိုက်ကြပါကွယ်။’

ဟုဆိုကာ ခြံဝန်းကျယ်ကြီးအတွင်းမှ မြင်းစောင်းများ ရှိရာသို့ သွားရန်ပြင်လိုက်သည်။ ဒေါ်ဖွားမှီမှာလဲ ဖျင်တဘက်ကြား ခေါင်းပေါင်းကြီးကို သူခေါင်းပေါ်ပတ်လျှိုလိုက်ရင်း -

‘ကဲ . . . သူဌေးမင်းနဲ့ သူဌေးကတော် ကျွန်မကိုလဲ ပြန်ခွင့်ပြုပါဦးရှင်...’

‘ကောင်းပါပြီ ဖွားမှီ . . . ဒီကလေးမလေးအတွက်တော့ အစစအရာရာ စိတ်ချပါ . . .’

မစိန်သုံမှာလဲ သူဌေးကတော် ဒေါ်တဆုပ်ခေါ်ဆောင်ရာ အိမ်ကြီးအတွင်းသို့ အထုပ်အပိုးများကို သယ်ဆောင်ကာ ခပ်ယိုယို လေးပင် လိုက်ပါခဲ့လေသည်။

အယ်ဒီဘညွန့်နေထိုင်ရာ ခြံဝင်းကျယ်ကြီးမှာ အတော် အတန်ကျယ်ဝန်းသည်ဖြစ်ရာ အိမ်မကြီးမှနေ၍ မြင်းစောင်းများ ထားရှိရာနေရာသို့ ခြေလှမ်းအနည်းငယ်မျှ လျှောက်သွားရ လေသည်။ ခြံကြီးအတွင်း သရက်ပင်အုပ်များ၊ မရမ်းပင်မြင့်မြင့်ကြီး များကြောင့် နေရောင်နေပျောက်ဟူ၍ မရှိသလောက်ပင်။ ထို သရက်ပင်၊ မရမ်းပင်၊ ပိန္နဲပင်ကြီးများ အုပ်မိုးနေသော ခြံဝင်း တွယ်ကြီး၏ ထောင့်တစ်နေရာတွင်တော့ အယ်ဒီဘညွန့်ကိုယ်တိုင် စိတ်တိုင်းကျ မွေးမြူထားသည့် ပြိုင်မြင်းများထားရာ ဇောင်းကြီး ခိုလေသည်။

မြင်းစောင်းနှင့် ဘေးချင်းကပ်လျက်တွင်တော့ တဲငယ် အစ်လုံးရှိနေပြီး ထိုတဲငယ်တွင်မြင်းများ၏ ဝေယျာဝစ္စကိုလုပ်ဆောင်

ပေးရသော မောင်ဘစ်ဆိုသည့် လူငယ်လေးတစ်ယောက် နေထိုင်လေ၏။ မောင်ဘစ်မှာ အသက် ဆယ့်နှစ်နှစ် ဆယ့်သုံးနှစ် အရွယ်သာ ရှိသေးသော်လည်း အယ်ဒီဘညွန့်မွေထားသည့် ပြိုင်မြင်းလေးကောင်ကို ရေတိုက်ချိန်တိုက်ရ အစာကျွေးချိန်ကျွေးရ၊ ရေချိုးချိန်ပုံမှန်ချိုးပေးရနှင့် အရွယ်နှင့်မမျှအောင်လုပ်ကိုင်ပေးရလေသည်။

‘ဟေး . . . ဘစ် . . . မြင်းချေးတွေကျုံးရင် စင်အောင်ကျုံး . . . မစင်လို့ကတော့ မင်းပါးစပ်ထဲ မြင်းချေးတွေကို ပြည့်သိပ်နေအောင်ထည့်ထားမှာ . . .’

အယ်ဒီဘညွန့်၏ဘေးတွင် ကပ်ပြီးလျှောက်လာသော မြင်းထရိန်နာ ဘီဘရာက သူ၏ထုံးစံအတိုင်း သူ့ဌေးကို မျက်နှာလို မျက်နှာရ လုပ်ချင်စေဖြင့် မောင်ဘစ်ကို လှမ်းပြီးငေါက်ငမ်းလိုက်၏။ မောင်ဘစ်မှာလဲ မြင်းထရိန်နာ ဘီဘရာ၏အကျင့်ကို သိထားပြီးဖြစ်လေရာ သူ့အလုပ်ကိုပင် သူ့ဆက်ပြီး လုပ်နေလေ၏။

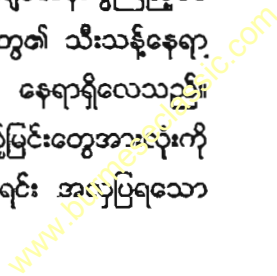
အယ်ဒီဘညွန့်နှင့် ဘီဘရာတို့နှစ်ဦး မြင်းစောင်းရှိရာသို့ ရောက်လာသောအခါ မြင်းအနိပ်သည် ဆိုက်ကုလားကိုပြူးမှာ သူ့ပခုံးပေါ်မှ ပိတ်ဖြူလွယ်အိတ်ကြီးကိုချွတ်ကာ တိုင်မှာချိတ်လိုက်ပြီး ‘စိန်လျှံမိုး’ ဟု အမည်ပေးထားသော ပြိုင်မြင်းကြီး၏ လည်ပင်း။ နှာခေါင်းနှင့် ဂုတ်တို့ကို ပထမဆုံး စပြီးနှိပ်လေသည်။

အယ်ဒီဘညွန့်မှာ ရတနာကုန်သည်ကြီး ဖြစ်သည့် အလျောက် သူ စိတ်ကြိုက်မွေးမြူထားသော ပြိုင်မြင်းများကိုလဲ စိန်လျှံမိုး၊ ကျောက်စိမ်းမောင်၊ ပတ္တမြား၊ ငွေတိုးဟူ၍ တန်ဖိုးကြီး

ရတနာများ၏ အမည်တွေကိုသာ မှည့်ပေးထား၏။ ထိုပြိုင်မြင်းများ အားလုံးမှာလဲ အင်္ဂလန်မှ မျိုးကောင်းမျိုးသန့် ပြိုင်မြင်းမျိုးတွေ ဖြစ်သော သားရားဘရက် မြင်းမျိုးတွေနှင့် စပ်ထားသဖြင့် အရောင်မှာ နီကြွင့်ကြွင့်ညိုတိုတိုနှင့် မျက်နှာပေါ်တွင် အဖြူကွက်များပါသည့် ပေမှီဒေါက်မှီ မြင်းကြီးများဖြစ်လေသည်။

ထိုစဉ်က လူကုန်ထဲ မင်းစိုးရာဇာများပင် ပြိုင်မြင်းများကို အပြိုင်အဆိုင် မွေးမြူကြရာ အယ်ဒီဘညွန့်တို့နေထိုင်ရာ တာမေ့တစ်ဝိုက်မှာလဲ မစ္စတာဂျွန်ဆင်၊ မစ္စတာဘရောင်း နှင့် မြန်မာလူမျိုး နာမည်ကြီး မြင်းပိုင်ရှင်များပိုင်သည့် အခြား မြင်းစောင်းကြီးများ ရှိလေသည်။ ဘုရင်ခံကိုယ်တိုင်ကလဲ မြင်းပွဲများကို မကြာမကြာ တျင်းပပေးလေရာ အယ်ဒီဘညွန့်တို့လို မြင်းပိုင်ရှင်တွေအဖို့ မြင်းမွေးခြင်းမှာ အတော်လေးပင် ဂုဏ်သရေရှိသည့် လုပ်ငန်းတစ်ခု ဖြစ်နေလေသည်။ ထိုသို့ မြင်းပွဲများ ကျင်းပရာနေရာမှာလဲ ခန့်ကုန်မြို့ ကျိုက္ကဆံမြင်းကွင်းကြီးတွင်ဖြစ်ပြီး ကွင်းထဲတွင် မြင်းကျင့်ရန် မြက်လမ်း၊ သဲလမ်း၊ ချော်လမ်းနှင့် ပွဲကြည့်စင်ကြီးတွေ တို့ပါ ဆောက်လုပ်ထားလေရာ အရှေ့တောင်အာရှတွင် အကြီးဆုံး မြင်းကွင်းကြီးတစ်ခု ဖြစ်လေသည်။

ထိုသို့ ကျယ်ဝန်းသော ကျိုက္ကဆံမြင်းပြိုင်ကွင်းကြီး အတွင်း မြင်းလောင်းမည့်သူတွေအတွက် ငါးကျပ်တန်း၊ ပွဲကြည့်စင်နှင့် မန်ဘာစတင်းဟုခေါ်သော အသင်းဝင်တွေ၏ သီးသန့်နေရာ နှစ်ခုကြားတွင် ပတ်ဒေါက်ဟုခေါ်သော နေရာရှိလေသည်။ ထိုနေရာမှာ မြင်းမပြေးခင် ပြိုင်ပွဲဝင်မည့်မြင်းတွေအားလုံးကို ဆောင်းမည့်လူတွေ မြင်ရအောင် လှည့်ပတ်ရင်း အလှပြရသော

နေရာဖြစ်လေသည်။

‘ဟေ့ . . . ဆိုက်ကုလားကိုပြူး . . . မြင်းမှာ အရေးကြီးဆုံးက ခြေတွေလက်တွေပဲကွ . . . မင်းဟာက ခြေတွေလက်တွေကို အရင်မနှိပ်ဘဲ . . . ဘာကြောင့် နားတွေ ဖက်တွေကို နှိပ်နေတာလဲ . . .’

မြင်းထရီနီနာ ဘီဘရာမှာ မတောက်တခေါက် တတ်ထား သော မြင်းအနှိပ်ပညာကလေးနှင့် ဆိုက်ကုလားကိုပြူးကို တစ်ချက် တစ်ချက် ဝင်၍ဆရာလုပ်ပြောဆိုလေပြန်သည်။ ဆိုက်ကုလား ကိုပြူးကလဲ -

‘မဟုတ်သေးဘူး ဘီဘရာရဲ့ . . . မြင်းဆိုတာ ပထမဆုံး လည်ပင်းတို့၊ နှာခေါင်းတို့၊ ဂုတ်တို့ကို အရင်စပြီး နှိပ်ရတယ်ဗျ . . . ပြီးမှ ဟောဒီ နားကြောဖက်ကြော၊ နဖူးကြော တွေကို နှိပ်ရတယ်။ ခြေတို့လက်တို့ဆိုတာ အားလုံးပြီးမှ နောက်ဆုံးနှိပ်ရတဲ့နေရာတွေ . . . ဒါမှ မြင်းက ဂုတ်နေတဲ့ အပူတွေ အကြောအချဉ်တွေဟာ တဖြည်းဖြည်းချင်းပြေသွားပြီး တာထွက်ကောင်းမှာဗျ . . .’

မြင်းအနှိပ်သည် ဆိုက်ကုလားကိုပြူး၏ ခပ်ပင့်ပင့်ကလေး ပြောလိုက်သည့်စကားကြောင့် မြင်းထရီနီနာ ဘီဘရာမှာ သူ့စကား နှင့်သူ ခပ်ဆိတ်ဆိတ်ပင် နေလိုက်ရလေသည်။ အယ်ဒီဘညွန့် ကတော့ ခေါင်းတငြိမ်ငြိမ်နှင့် အနှိပ်သည်ကိုပြူး၏ စကားများကို နားထောင်နေကာ စိန်လှုံမိုးဆိုသည့် မြင်းကြီး၏ဦးခေါင်းကိုသာ လက်ဖြင့် ခပ်ဖွဖွ ပွတ်သပ်နေလေသည်။

ခဏကြာမှ အယ်ဒီဘညွန့်က -

‘ဘယ်နှယ်လဲ ကိုပြူးရဲ့ ကျုပ်ကောင်ကြီး စိန်လှုံမိုး ဒီနှစ် ဂါထနာကပ် ဘုရင်ခံဖလားလှပွဲကြီးမှာ အခုနာမည်ကြီးနေတဲ့ နက်ကျော်တို့ လေဒီဖြူတို့ လျှို့ဝှက်တို့ကို ယှဉ်နိုင်မယ်လို့ ထင်သသား . . .’

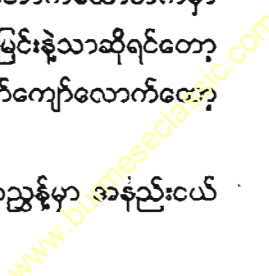
ရုတ်တရက်မေးလိုက်သော အယ်ဒီဘညွန့်၏ စကား ကြောင့် ဆိုက်ကုလားကိုပြူးမှာ စိန်လှုံမိုး၏ ရှေ့လက်နှင့်နောက်ခြေ တို့ကို ဂျိုးခနဲ ဂျှတ်ခနဲ ချိုးပေးလိုက်ပြီး -

‘တကယ်တော့ မြင်းကောင်းတစ်စီး အနိုင်ရဖို့ ပန်းချီတို့ဖို့ ဆိုတာ မြင်းထရီနီနာနဲ့ ဂျော်ကီတို့အပေါ်လဲ မူတည်တာပဲ သူဌေးမင်းရဲ့ . . . ကျုပ်အလုပ်က မြင်းအနှိပ်သည်အလုပ် ဆိုတော့ အတိအကျကြီးတော့ မပြောတတ်ပေါင်ဗျာ . . .’

ထိုအခါမှ မြင်းထရီနီနာ ဘီဘရာက ခေါင်းတခါခါ လည်တခါခါနှင့် ဝင်ပြောလေသည်။

‘အာ . . . ဘရားဆပ် . . . ဒီအတွက်တော့ မပူ ပါနဲ့ . . . ဘရားဆပ်ရဲ့ မြင်းလေးစီးလုံးက အမျိုးကောင်းတွေ ချည်းပါ . . . နောက်ပြီး . . . ဒီနှစ် ဂါဗာနာကပ်မှာ အနိုင် ရဖို့ ဘီဘရာ တာဝန်ထားပါ . . . အဲဒီအခါကျရင်သာ ဘီဘရာကို ထိုက်ထိုက်တန်တန် ဂုဏ်ပြုဖို့ မပေပါနဲ့ ဘရားဆပ် . . . ဩော် . . . ဒါနဲ့ ပြောရဦးမယ် ဘောက်ထော်ဘက်မှာ မြင်းကောင်းတစ်စီး တွေ့ထားတယ် . . . အဲဒီမြင်းနဲ့သာဆိုရင်တော့ ပြီးခဲ့တဲ့ ဘုရင်ခံဖလားမှာ အနိုင်ရသွားတဲ့ နက်ကျော်လောက်တော့ အသာကလေး ဖြတ်နိုင်မှာ သေချာပဲ . . .’

ဘီဘရာ၏စကားကြောင့် အယ်ဒီဘညွန့်မှာ အနည်းငယ်

စိတ်ဝင်စားသလို ဖြစ်သွားပြီး -

‘ဟင်... မင်းစကားက ဆိုလှချေလား ဘီဘရာရဲ့’

‘ဆိုရမယ် ဘုရားဆပ် ... အဲဒီမြင်းဟာ အပြင်ပိုင်းက ကြည့်လိုက်ယုံနဲ့ မြင်းကောင်းတစ်စီးရဲ့ ကြန်အင်လက္ခဏာတွေ တွေ့ရလို့ပဲ ... ကုန်ကုန်ပြောရရင် ဗွေတောင် ရိုးရိုးဗွေနဲ့ မဟုတ်ဘူး... ဘုရားဆပ်၊ မနုဿီဟဗွေနဲ့ ဗျ ...’

ဟု ဘီဘရာက ဆိုလိုက်လေရာ အယ်ဒီဘညွန့်မှာ အထူးအဆန်းဖြစ်သွားပြီး -

‘အလို ... မနုဿီဟဗွေ ... ဟုတ်လား ... ! ငါဖြင့် မင်းပြောတဲ့ မနုဿီဟဗွေရှိတဲ့ မြင်းဆိုတာ မကြားဖူးပါဘူး ဘီဘရာ ... ရာ ...’

ဘီဘရာ၏စကားကြောင့် ဆိုက်ကုလားကိုပြူးနှင့်အတူ မြင်းစာခွက်တွေကို ဆေးကြောနေသည့် မောင်ဘစီတို့မှာ ပြိုင်တူ ဆိုသလို ခေါင်းထောင်ပြီး ကြည့်လိုက်ကြသည်။ ထို့နောက် ဘီဘရာက -

‘အဲဒီမြင်းကတော့ ဘီဘရာတွေဖူးတဲ့ မြင်းတွေထဲမှာ ထူးခြားတယ်လို့ ပြောရမှာပဲ ဘုရားဆပ် ... ! ပေါင်သာ၊ တင်ပါးပိုင်းကြီးတယ် ... ! ရင်အုပ်ရင်ဝကြီးတယ်၊ မျက်လုံးတို့ ခေါင်းတို့လဲကြီးတော့ ကြီးသုံးကြီးဆိုတဲ့ မြင်းကောင်းတစ်စီးရဲ့ လက္ခဏာနဲ့ ကိုက်နေတယ်။ နောက်ပြီး ငယ်သုံးငယ်ဆိုတဲ့ နားငယ်တာရယ်၊ လည်ပင်းအရင်းကြီးပြီး အဖျားငယ်နေတာရယ် ဒါတွေဟာ အပြင်ပန်းကကြည့်ရုံနဲ့တင် သိနိုင်တယ်လေ ...’

‘အေးလေ ... ဒါတွေအားလုံးကတော့ မြင်းသမားတွေ

တော်တော်များများ သိပြီးဖြစ်ကြတဲ့ လက္ခဏာတွေပါပဲ ... ဒါထက်နေပါဦး ဘီဘရာရဲ့ ... မင်း မြင်လာတဲ့မြင်းက အာပေါင်အာရင်းကောနက်မနက် ကြည့်ခဲ့ရသေးလားကွဲ့...’

အယ်ဒီဘညွန့်မှာ ရတနာကုန်သည်ကြီးတစ်ယောက်ဟု ဆိုသော်လည်း မြင်းရွေးပုံ၊ မြင်းမွေးပုံမှအစ မြင်းအစာကျွေးပုံ၊ ဆေးကုပုံတို့ကိုပါ အထိုက်အလျောက် နားလည်သူဖြစ်လေရာ ဘီဘရာပြောပြနေသည့် မြင်းအကြောင်းကို စိတ်ဝင်တစားနှင့် မေးမြန်းနေလေ၏။

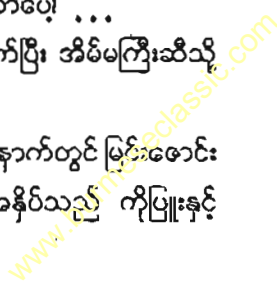
‘ဟာ ... အာပေါင်အာရင်း နက်ယုံဘယ်ကမလဲ၊ ဘုရားဆပ်... မျက်စိနှစ်ဖက်နောက်က ဂုတ်တွင်းလည်းနက်တယ်။ ခွာအောက်က ဘီလားလဲနက်တယ်၊ ကုန်ကုန်ပြောရရင် အဲဒီမြင်းရဲ့ အထူးခြားဆုံးအချက်ကတော့ နက်မှောင်နေတဲ့ ကိုယ်လုံးနဲ့ မျက်လုံးတွေပဲ ...’

ဘီဘရာကတော့ သူမြင်ခဲ့သည့် ဘော်ထော်ဘက်မှ မြင်းအကြောင်းကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု အမွန်းတင်နေလေတော့သည်။ အယ်ဒီဘညွန့် မှာလဲ မြင်းဝါသနာပါသူပီပီ မြင်းကောင်းဟု ဆိုသည်နှင့် လက်လွတ်အဆုံးအရှုံးမခံနိုင်ဘဲရှိလေရာ -

‘အေးကွယ် ... ဒါဆိုလဲ မနက်ဖြန်နံနက်မှာ တို့နှစ်ယောက် အဲဒီမြင်းကို သွားကြည့်ကြတာပေါ့ ...’

ဟု အလောတကြီးပင် ပြန်ပြောလိုက်ပြီး အိမ်မကြီးဆီသို့ ပြန်လှည့်ထွက်သွားလေသည်။

အယ်ဒီဘညွန့် လှည့်ထွက်သွားပြီးနောက်တွင် မြင်းစောင်း တို့အတွင်း မြင်းထရီနီနာ ဘီဘရာ မြင်းအနှိပ်သည် ကိုပြူးနှင့်

မြင်းများ၏ ဝေယျာဝစ္စတွေကို လုပ်ကိုင်ပေးနေသော မောင်ဘစ်တို့ သုံးဦးသာ ကျန်ခဲ့ကြလေသည်။ ထိုအခါမှ မြင်းအနှိပ်သည် ကိုပြူးက -

'ဒီမှာ ဘီဘရာ...၊ လူဆိုတာ ကိုယ့်အပေါ်ကျွေးမွေး ပေးကမ်းနေတဲ့ ကျေးဇူးရှင်တစ်ယောက်အပေါ်ကိုတော့ အခုလို ငွေဆိုးနဲ့ မြင်းတစ်ကောင်ကို လိမ်ညှာပြီး မရောင်သင့်ဘူးလို့ ငါထင်တယ်...'

ဆိုက်ကုလား ကိုပြူးမှာ အရပ်တကာ နယ်တကာလှည့်ပြီး မြင်းအနှိပ်သည်အလုပ်ကို လုပ်နေသူပီပီ ဘီဘရာ အမွန်းတင် နေသည့် ဘောက်ထော်ဘက်မှ မနုဿီဟဗွေနှင့် မြင်းနက်ကြီး အကြောင်းကို သိထားပြီးဖြစ်လေရာ ... စိတ်မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ ကန့်ကွက်ပြော ဆိုလိုက်လေ၏။ ထိုအခါမှ မြင်းထရိန်နာဘီဘရာမှာ မျက်မှောင်နှစ်ခုကို ကျုံ့လိုက်ပြီး -

'ကိုယ်နဲ့မဆိုင်ရင် ဝင်မပြောနဲ့... ငပြု။ ဒါဟာ ဂျီအလုပ်...၊ မင်းအနေနဲ့... ဒီအိမ်မှာ မြင်းအနှိပ်သည်လေး လုပ်နေရတဲ့အလုပ် မပြုတ်ချင်ရင် စကားကို ဆင်ခြင်ပြီးပြောပါ ... ဒါပဲ ...'

ဘီဘရာ၏ ခပ်ရင့်ရင့်စကားကြောင့် မြင်းအနှိပ်သည် ကိုပြူးမှာ တောက်တစ်ချက်ကို ခပ်တိုးတိုး ခေါက်လိုက်ရင်း မြင်းဇောင်း၏အစွန်မှ ငွေတိုးဟူသောမြင်းကြီးကို ဆက်ပြီးနှိပ်နယ် ပေးနေတော့သည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် အယ်ဒီဘညွန့်နှင့် မြင်းထရိန်နာ ဘီဘရာတို့သည် တာမွေအိမ်ကြီးမှနေ၍ မဝေးလှသော ဘောက်ထော်ဘက်ဆီသို့ မြင်းကြည့်ရန်ထွက်လာခဲ့ကြလေသည်။

အယ်ဒီဘညွန့်မှာ မီးခိုးရောင်သက္ကလပ် ဘောင်းဘီနှင့် ရှုပ်အင်္ကျီအဖြူကို ကျကျနန ဝတ်ထားပြီးလျှင် အပေါ်မှ ဘလေဇာကုတ် မီးခိုးရောင်ကိုဝတ်ထားကာ ဖိနပ်ကိုလည်း ဖိတ်ဖိတ်တောက်အောင်တိုက်ထားလေရာ မြင်ရုံနှင့်ပင် မြင်းပိုင်ရှင် သူဌေးတစ်ယောက်ဖြစ်မှန်း သိသာနေလေတော့၏။

မြင်းထရိန်နာဘီဘရာကတော့ ဂျာစီအင်္ကျီအဖြူပွပွကြီးကို ဝတ်ထားကာ ပုဆိုးအကွက်တုံးကြီးကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး ခေါင်းတွင် ထံ ပိတ်ဖြူခေါင်းပေါင်းကြီး ပေါင်းထားသဖြင့် ကုလားလူမျိုး

www.burmeseclassic.com

တစ်ယောက်မှန်း သိသာနေလေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်လျှောက်လာရာ လမ်းတစ်လျှောက်လုံး မှာလဲ ရထားမောင်းသူ၊ လန်ချားဆွဲသူများ ဈေးရောင်းဈေးဝယ် တွေနှင့် စည်ကားလျက်ရှိနေသည်။ လမ်းဘေးဝဲယာမှ ပိန္နဲပင် ကြီးများ၊ ကုက္ကိုပင်ကြီးများမှာလဲ နေရောင်နေပျောက်များပင် ကျရောက်ခြင်းမရှိလေရာ တဖြည်းဖြည်းနှင့် အေးချမ်းဆိတ်ငြိမ် သည့် ဘောက်ထော်ဆီသို့ ရောက်မှန်းမသိ ရောက်လာခဲ့ ကြသည်။

အယ်ဒီဘညွန့်နှင့် ဘီဘရာတို့နှစ်ယောက်မှာ ဂဝံမြေနီများ ခင်းထားသော လမ်းကျယ်တစ်ခုအတွင်းသို့ ချိုးကွေ့ဝင်လိုက် သည်နှင့် လမ်းတစ်လမ်းလုံးမှာ မြင်းခွာရာအမြောက်အမြားနှင့် မြင်းချေးများကို ဟိုတစ်စု သည်တစ်စု တွေ့လိုက်ရသည်။

‘ဟိ... ဟိ... ဟိ...’

ရေနံချေးများ ဝနေအောင်သုတ်ထားသော သစ်သား ခြံစည်းရိုးမြင့်မြင့်ကြီးရှိရာ ခြံရှေ့သို့ရောက်သောအခါ မြည်းဟီသံ တစ်ချက်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

‘ရောက်ပါပြီ ဘရားဆပ်...၊ ဒီခြံကြီးပါပဲ...’

အယ်ဒီဘညွန့်မှာ ဘီဘရာညွန့်ပြသော ခြံရှေ့သို့ ရောက်သည်နှင့် အိမ်ကြီးကို အကဲခတ်သလိုနှင့် လှမ်းကြည့်လိုက် လေသည်။ ထိုအိမ်ကြီးမှာ ခြေတံရှည်ရှည်နှင့် မဒရပ်အိမ်အိုကြီး ဖြစ်ပြီး ခြံဝန်းကြီးတစ်ခုလုံးမှာ လွန်စွာမှကျယ်ဝန်းလေသည်။ ထိုခြံဝန်းကြီး၏ ထောင့်ဖက်တွင်တော့ အုတ်ကျွတ်များမိုးထားပြီး သစ်သားဒေါက်ခုံများနှင့် သေသပ်ကျနစွာ ဆောက်ထားသော

မြင်းစောင်းကြီးတစ်ခုကို တွေ့ရလေသည်။ ထိုမြင်းစောင်းကြီး ထဲတွင်တော့ အရွယ်စုံ၊ ဆိုက်စုံ မြင်းလေးငါးခြောက်ကောင်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ဘီဘရာမှာလဲ ထိုခြံဝန်းကြီးထဲသို့ ရောက်သည်နှင့် မြင်း ဝိုင်ရှင်ဖြစ်သူကို မဒရပ်အိမ်အိုကြီးဆီသို့သွားပြီး ခေါ်လေသည်။

အယ်ဒီဘညွန့်မှာသူ့မြင်နေရသည့်မြင်းစောင်းကြီးထဲတွင် ဘီဘရာပြောပြသည့် အနက်ရောင်မြင်းကို မတွေ့ရသဖြင့် အနည်းငယ် ကြောင်အမ်းအမ်းနှင့် ဖြစ်နေလေ၏။

ထိုအချိန်မှာပင် အယ်ဒီဘညွန့်၏ နောက်ကျောဆီမှ မြင်းဝိုင်ရှင်ဖြစ်ဟန်တူသူ အညာသားကြီး တစ်ယောက်နှင့် ဘီဘရာတို့ရောက်လာကြကာ ထိုအညာသားကြီးက -

‘အဲဒီမြင်းတွေကတော့ အင်းစိန်ဖက်က ဆရာဝန်ကြီး ဇွတ်တူးရဲ့ မြင်းတွေပဲ... ကျုပ်က အစာကျွေးထိန်းကျောင်း ဝေလေ...၊ ဝယ်သူရှိရင်လဲရောင်းပေးဖို့ ဆရာဝန်ကြီးက တစ်ခါတည်းမှာထားတာ...၊ အဲ... ဒီက ဆရာကြီးတို့ ကြည့်မယ်ဆိုတဲ့ မြင်းကတော့... အိမ်ကြီးရဲ့အနောက်ဖက်မှာ သပ်သပ်မြင်းစောင်းတစ်ခုနဲ့ ထားထားတယ်...’

ထိုအခါမှ အညာသားကြီးမှာ မြင်းဝိုင်ရှင်များကတစ်ဆင့် မြင်းများကို ရောင်းချပေးနေရသူတစ်ယောက်ဖြစ်မှန်း အယ်ဒီ ဘညွန့် သိလိုက်ရလေသည်။ ထို့နောက်... အယ်ဒီဘညွန့်က အညာသားကြီးနှင့် ဘီဘရာတို့ခေါ်ဆောင်ရာ အိမ်အနောက်ဖက်မှ မြင်းစောင်းရှိရာသို့ လိုက်ပါလာခဲ့လေသည်။

ထိုမဒရပ်အိမ်အိုကြီး၏ အနောက်ဖက်သို့ ချောက်သော

အခါ ဆယ်ပေပတ်လည်ခန့်ရှိသော မြင်းစောင်းတစ်ခုကို တွေ့ရလေသည်။ ထိုမြင်းစောင်းပတ်ပတ်လည်ကို ရင်စို့သာသာမြင့်သည့် သစ်သားပျဉ်ချပ်များနှင့် စေ့နေအောင်ပိတ်ကာထားပြီး မြင်းစောင်း၏ မျက်နှာစာတွင် မြင်းတစ်ကောင် ဝင်နိုင်ထွက်နိုင်ရုံ တံခါးပေါက်တစ်ခု တပ်ဆင်ထား၏။

‘ဟီး... ဟီး... ဟီး...’

‘ဝုန်း... ဖြောင်း...’

အယ်ဒီဘညွန့်တို့ သုံးယောက်သားမှာ ထိုမြင်းစောင်းအနီးသို့ရောက်သောအခါ လဲလျောင်းနေရာမှ ရုတ်တရက် ဝုန်းကနဲ လေးဘက်ထောက်ရပ်လိုက်သော မဲနက်မှောင်နေသည့် မြင်းကြီးကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

အယ်ဒီဘညွန့်မှာ မြင်းစောင်းအနီးသို့ ရောက်သောအခါမှ ယခုကဲ့သို့ ဘွားကနဲတွေ့လိုက်ရသည့် မြင်းနက်ကြီးကြောင့် အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားကာ ကိုယ်ကို အနောက်သို့ ဆုတ်မိရက်သားပင် ဖြစ်သွားလေသည်။ ထို့နောက် အညာသားကြီးက စုတ်တသပ်သပ်နှင့် မြင်းနက်ကြီး၏ ဦးခေါင်းကိုချောကာ ပွပ်သပ်ပေးလိုက်လေ၏။

‘ဟာ . . . နည်းတဲ့ကောင်ကြီးမဟုတ်ဘူး . . . ကြည့်စမ်းပါဦးဗျာ... အရောင်ကလည်း နက်ပြီးစိုနေတာပဲ’

အယ်ဒီဘညွန့်မှာ မြင်းနက်ကြီးကိုကြည့်ကာ ချက်ချင်းပင် သဘောကျသလိုရှိသွားသည်။ ထိုစဉ်မှာပင် အညာသားကြီးက မြင်းစောင်းတံခါးကို ဆွဲဖွင့်ကာ မြင်းနက်ကြီးကို အပြင်သို့ ထုတ်ပြုလေသည်။

မြင်းနက်ကြီးမှာ ခြောက်ပေခန့် ဒေါက်မြင့်လေရာ အတော်အတန်မြင့်သောမြင်းဖြစ်ပြီး၊ တစ်ကိုယ်လုံး နက်မှောင်နေသော အမွှေးအမျှင်တို့ကြောင့် အရောင်အသွေးမှာ ရွန်းစိုလျက် နှိုနေသည်။ ထို့နောက် အယ်ဒီဘညွန့်က မြင်း၏ဦးခေါင်းပိုင်းကို ကြည့်လိုက်ရာ -

‘ဟင်...’

မြင်းနက်ကြီး၏မျက်လုံးမှာ လူတစ်ယောက်၏ မျက်လုံးများကဲ့သို့ တစ်စုံတစ်ရာကို နားလည်ပြီး သိနေသယောင် ဖြစ်နေလေသည်။ ထိုမျက်လုံးများက အယ်ဒီဘညွန့်ကိုတစ်လှည့် အညာသားကြီးနှင့် ဘီဘရာတို့ကိုလဲ တစ်လှည့်စီ စိုက်ပြီးကြည့်နေ၏။ တစ်ခါတစ်ခါ ဘီဘရာဘက်သို့ စိုက်ကြည့်နေသည့် မျက်လုံးမှာ မျက်မှောင်ကျူပြီး စိုက်ကြည့်နေသည့် လူတစ်ယောက် ထိုပင် ဖြစ်နေလေသည်။

‘ဘရားဆပ် သဘောကျပါရဲ့လား...’

ဘီဘရာ၏ အမေးစကားကြောင့် အယ်ဒီဘညွန့်မှာ မြင်းနက်ကြီးကို စိုက်ကြည့်နေရာမှ အညာသားကြီးဘက်သို့ ဆုတ်ကာ -

‘ဟောဒီမြင်းဟာ ပြိုင်မြင်းအမျိုးတော့ မဟုတ်ပေဘူးဗျ’

‘ဟုတ် . . . ဟုတ်ပါတယ် ဆရာကြီး . . . ကျုပ်လဲ အစကတည်းက ဟောဒီက မောင်ရင့်ကို ပြောပြပါတယ် . . . နောင်ကြီးတို့က ပြိုင်မြင်းတွေပဲ မွေးတာဆိုတော့ အခုလို ရှေ့သို့ မြင်းနဲ့ မဒရပ်မြင်းစပ်တွေဆိုရင် ကြိုက်ပါမလားလို့လေ . . .’

အယ်ဒီဘညွန့်မှာ မျက်တောင်မခတ်ဘဲ

စိုက်ကြည့်နေသည့် မြင်းနက်ကြီး၏ နဖူးနှင့် နှာတံတို့ကို လက်ဖြင့် ဖြည်းဖြည်းချင်းပွတ်သပ်ရင်း ခွာနှင့်ခြေဆံလက်ဆံတို့ကို ငုံ့ကြည့် နေမိသည်။ ထိုအချိန်မှာပင်... အယ်ဒီဘညွန့် ပွတ်သပ်ပေးနေ သည့်လက်တွင်ဝတ်ဆင်ထားသည့် အရောင်တဖိတ်ဖိတ်တောက် နေသော နဝရတ်ကိုးသွယ်လက်စွပ်ကြီးမှာ ချက်ချင်းဆိုသလို မွဲခြောက်ခြောက်အရောင်သို့ ပြောင်းသွားလေသည်။ ဒါကိုတော့ အယ်ဒီဘညွန့်ကိုယ်တိုင်ပင် သတိမထားမိသည့်အပြင် မြင်းထရိန် နာဘီဘရာနှင့် အညာသားကြီးတို့မှာလဲ ထိုမြင်းနက်ကြီး အရောင်း ထွက်သွားဖို့သာ တီးတိုးတိုင်ပင်ပြောဆိုနေကြလေသည်။

အယ်ဒီဘညွန့်က

‘ကျုပ်ကတော့ ဒီမြင်းရဲ့ အချိုးအဆစ်နဲ့ အပေါက်ကိုတော့ ကြိုက်နေပြီဗျို့...! ပြီးတော့ အဖိုးနှုန်းချို့သောသားနဲ့ ရမယ်ဆို တော့လည်း ပြောစရာမရှိပေဘူးပေါ့ဗျာ... ဒါပေမဲ့ မြင်းက မဒရပ်နဲ့ ရွှေဘိုစပ်ထားတာဆိုတော့...’

ဟု ဆိုလိုက်လေရာ အညာသားကြီးက ကောက်ကာ ငင်ကာဖြင့် ဝင်ပြောလေသည်။

‘ဟို... ဒီလိုရှိပါတယ် ဆရာကြီး... ဒီရွှေဘိုမြင်းနဲ့ မဒရပ်မြင်းမျိုးတွေကို ရှေးမြန်မာဘုရင်တွေလက်ထက်ကတည်းက နန်းတော်ထဲမှာ နန်းတော်သုံးမြင်းတွေအဖြစ်နဲ့ သုံးခဲ့ကြတာပါ။ ပြီးတော့ မြင်းထိန်းတွေကိုလဲ ကသည်းလူမျိုးတွေကိုမှ ရွေးပြီးခန့် ထားလေ့ရှိတယ်လေ...’

ထိုအချိန်မှာပင် ဘီဘရာက အညာသားကြီးကို မျက်နှာမိုက် မျက်ခြည်ပြပြီး စကားလမ်းကြောင်းဖြတ်ဖို့ ကြိုးစားလေ၏။ အယ်ဒီ

ဘညွန့်ကတော့ မြင်းနက်ကြီးကို ကျောသပ်လိုက် ရင်သပ်လိုက်နှင့် မျက်စေ့ပင်မခွာနိုင်အောင် ဖြစ်နေကာ -

‘ကျုပ်ကတော့ ဒီမြင်းကြီးနဲ့ ရေစက်ပါလို့လားတော့ မသိ ဘူးဗျို့... မြင်ကတည်းက ကြိုက်နေမိပြီ... ပြီးတော့ ပြိုင်မြင်းမဟုတ်ပေမယ့် အသေအချာအချိန်ပေးပြီး လေ့ကျင့်ပေး လိုက်ရင် ပြိုင်မြင်းတွေလိုဖြစ်လာမယ်လို့ ဘယ်သူမှ မပြောနိုင်ဘူး မဟုတ်လား...! ကဲ... ဈေးကိုလဲ ဆိုစမ်းပါဦး...’

ထိုစဉ် -

‘အ... အမလေး... သေပါပြီ...’

‘ဟိတ်... ဟိတ်...’

‘ဖျောင်း... ဖျောင်း... ဖျောင်း...’

ရုတ်တရက်မြင်းနက်ကြီးမှာကျောခိုင်းထားသော ဘီဘရာ ၏ လည်ကုတ်ဆီသို့ ပါးစပ်နှင့်လှမ်းပြီး ဟတ်လိုက်လေသည်။ အညာသားကြီးမှာလည်း လျှပ်တပြတ်အတွင်း ဘာလုပ်လို့ လုပ်ရ နှုန်းမသိဘဲဖြစ်သွားလေရာ... မြင်းနက်ကြီးကို အော်ဟစ်မာန်မဲ ထိုက်ပြီး ပါးစောင်ကို နှစ်ချက်သုံးချက်ဆင့်ကာ ရိုက်ချလိုက်ရ လေသည်။

‘အလိုလေး... ကံကြီးပေလို့ပေါ့မောင်ရာ...! ဒီကောင်ကြီးဟာ

ဆစ်ချက်တစ်ချက် ဒီလိုပဲဗျ...! မထင်ရင်မထင်သလို ဆုတ်တတ်တယ်...’

ပြောပြောဆိုဆို အညာသားကြီးက မြင်းနက်ကြီးကို ဆက်ခါးဖြင့်ထပ်ကာရိုက်ရန် လက်မြောက်ပြီး ချိန်ရွယ်နေပြန်၏။

ဘီဘရာမှာလဲ... ဂုတ်အနားပိုင်း ပြပါသွားသော သူ၏ ဂျာစီ အင်္ကျီကိုလက်ဖြင့်စမ်းကာ အယ်ဒီဘညွန့်၏ရှေ့တွင်မျက်စေ့မျက်နှာ ပျက်သွားရလေသည်။

အယ်ဒီဘညွန့်ကတော့ လျှပ်တစ်ပြတ်အတွင်းမှာ သူ မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့လိုက်ရသည့် အဖြစ်အပျက်ကြောင့် အံ့သြ ဘနန်းဖြစ်သွားကာ -

‘အလို... ဒီမြင်းကြီးက ထူးဆန်းလှချေလား... ကျားတွေ... ခြင်္သေ့တွေလို လည်ဂုတ်ကိုမှရွေးပြီး ကိုက်တတ် ခဲတတ်တာပါလား...’

ဘီဘရာမှာလဲ အယ်ဒီဘညွန့်၏စကားကြောင့် ပျက်သွား သော သူ့အမူအရာတွေကို ချက်ချင်းပင် ပြန်ပြင်ကာ -

‘ဟုတ်... ဟုတ်တယ် ဘာပဲ... မြင်းကောင်း မှန်ရင်တော့ အကျင့်ဆိုးလေးတစ်ခု ပါစမြဲပဲလေ...’

ဟု ဖာဖာထေးထေးနှင့် ပြန်ပြီးပြောလိုက်ရလေသည်။ အယ်ဒီဘညွန့်မှာလဲ ခေါင်းတစ်ဆတ်ဆတ်ငြိမ်ကာ မြင်းနက်ကြီးကို စိုက်ကြည့်နေရာမှ -

‘အေး ဟုတ်တယ် ဘီဘရာ... မြင်းကောင်းမှန်ရင် ညှဉ်ဆိုးလေးတော့ ပါတတ်စမြဲ...’

ထိုနေ့က အယ်ဒီဘညွန့်မှာ မနုဿိဟဗွေနှင့် မြင်းနက်ကြီး ကို အညာသားကြီးဆိုသည့် ဈေးအတိုင်း အဖိုးနှုန်းမဆစ်တော့ဘဲ ဝယ်ယူလိုက်လေသည်။ မြင်းထရီနီနာ ဘီဘရာမှာလဲမြင်းအရောင်း အဝယ်ဖြစ်သွားသည်နှင့် အညာသားကြီးထံမှ ငွေကြေးအနည်းငယ် ရသည့်အပြင် အယ်ဒီဘညွန့်ထံမှလဲ မုန့်ဖိုးပဲဖိုးအဖြစ် ငွေကြေး

အမြောက်အမြား ရရှိသွားလေသည်။

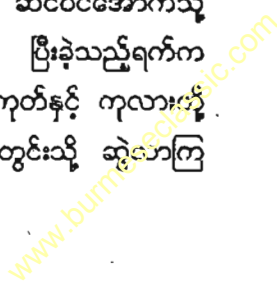
ထို့နေ့က -

ရတနာကုန်သည်ကြီး အယ်ဒီဘညွန့်တို့အိမ်ကြီး၏အပေါ် ထပ်ညှော်ခန်းဆောင်ကြီးတွင်တော့ ကြမ်းတိုက်၊ တံမြက်စည်းလုံး၊ အဝတ်လျော်အလုပ်တွေကို ဖယ်ဆတ်သလို လုပ်နေရသော မစိန်သုံမှာ ညှော်ခန်းခုံရံကြီးပေါ်တွင် ချိတ်ဆွဲထားသည့် ပြိုင်မြင်း များ၏ ဓာတ်ပုံကြီးများကို ကြက်မွေးတံမြက်စည်းတစ်ချောင်းဖြင့် ဖုန်သုတ်နေရပြန်လေသည်။ ထိုဓာတ်ပုံကြီးများမှာ စိန်လုံမိုး၊ ကျောက်စိမ်းမောင်၊ ပတ္တမြားနှင့် ငွေမိုးဆိုသော ပြိုင်မြင်းများ၏ ဓာတ်ပုံများဖြစ်လေရာ မြင်းဝါသနာပါရုံမျှမက မြင်းများ၏ဓာတ်ပုံ တွေကိုပါ တယုတယချိတ်ဆွဲထားသည့် အယ်ဒီဘညွန့်အပေါ် တအံ့တဩနှင့်ဖြစ်ရလေသည်။

‘ဟဲ့... စိန်သုံရေ... စိန်သုံ...’ ဟိုမှာ နင့်ဘကြီး မြင်းတစ်ကောင်ဝယ်ပြီးပြန်လာတယ်ကွယ်၊ သွား သွား... လိုတာရှိတာတွေ သွားလုပ်ပေးလိုက်ဦး’

‘ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့ပါ... ဖွားဖွားကြီး...’

မစိန်သုံမှာ အောက်ထပ်သို့ လေ့ကားအတိုင်း ခပ်သုတ် သုတ်လေး ပြေးဆင်းသွားလေရာ အိမ်ကြီး၏ ဆင်ဝင်အောက်သို့ ရောက်သောအခါ အယ်ဒီဘညွန့်နှင့်အတူ ပြီးခဲ့သည့်ရက်က နှုတ်ကန်မြင်လိုက်ရသော နှုတ်ခမ်းမွေးကုတ်ကုတ်နှင့် ကုလား... နှုတ် နှုတ် မြင်းအနက်ကြီးတစ်ကောင်ကို ခြံဝင်းအတွင်းသို့ ဆွဲယူကြ သည်ကိုတွေ့လိုက်ရလေသည်။

မစိန်သုံ ထိုအနားသို့ရောက်သောအခါ မြင်းနက်ကြီးက လူတစ်ယောက်လို စူးရှတောက်ပသော မျက်လုံးအစုံနှင့် မမှိတ်မသုန် ပြန်ပြီးစိုက်ကြည့်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

‘ဟင်...’

မစိန်သုံ၏ရင်တစ်ခုလုံးမှာ ထိုမြင်းကြီး၏အကြည့်ကြောင့် လှုပ်ကနဲပင်ဖြစ်သွားမိသည်။ သူမ၏ဘဝတွင်လဲ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မမြင်ဘူးခဲ့သော မြင်းတစ်ကောင်၏ ထူးထူးခြားခြား မျက်လုံးတွေကြောင့် စိတ်က ဧဝဝခေါ်နှင့်ပင်ဖြစ်သွားရသည်။

‘ဘုရား... ဘုရား... ဒီမြင်းနက်ကြီးရဲ့မျက်လုံးတွေက လူတစ်ယောက်လိုပါပဲလား... ကြည့်စမ်းပါဦး ငါ့ကိုလိုက်ကြည့်နေပုံက မျက်နှာသိလူတစ်ယောက်ကို လိုက်ပြီးကြည့်နေသလိုပဲ’

မြင်းနက်ကြီးမှာမျက်တောင်ပင်တစ်ချက်ကလေးမခတ်ဘဲ မစိန်သုံကို စိုက်ကြည့်နေရုံမက နှာခေါင်းနှင့်ပါးစပ်တို့ကလဲ တစ်စုံတစ်ရာကို စကားလှမ်းပြောတော့မလိုနှင့် ဟစ်... ဟစ်ပင်ဖြစ်နေလေ၏။

ထိုစဉ်မှာပင် အယ်ဒီဘညွန့်က -

‘ဟဲ့... မစိန်သုံ... ဘာတွေငေးငိုင်နေတာလဲ... မြင်းဖောင်းထဲက မောင်ဘစ်ကို သွားခေါ်ခမ်း...’

‘ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့ပါ ဘာကြီး...’

မစိန်သုံမှာ ထိုမြင်းကြီးအနီးမှနေ၍ ခပ်သုတ်သုတ်ပင် ပြေးထွက်သွားပြီး မောင်ဘစ်ကိုသွားခေါ်လေသည်။ မကြာမီ မောင်ဘစ်ရောက်လာသောအခါ အယ်ဒီဘညွန့်က မြင်းထားရန် မြင်းဖောင်းတစ်ခုကို အားချင်းပင်ပြုလုပ်ခိုင်းလေသည်။

‘ကဲ... မောင်ဘစ်... မင်းနဲ့ ဟောဒီကဘီဘရာ တို့နှစ်ယောက်ဟောဟိုအိမ်နဲ့ကပ်လျက်က အဖီချထားတဲ့အဆောင် ဘေးမှာ ဒီမြင်းထားဖို့အတွက် နေရာလုပ်ပေးတော့...’

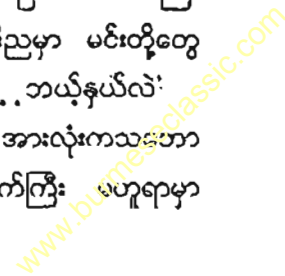
အယ်ဒီဘညွန့် လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်သောနေရာမှာ မနေ့ကလေးတင် မစိန်သုံးနေဖို့ နေရာချထားပေးသော တစ်ဖက်ရပ်အဖီ တလေး၏ဘေးတွင်ဖြစ်ပြီး ထိုအဖီလေးမှာ ပျဉ်ထောင်များကာရံထားကာ ပြုတင်းပေါက်ခပ်သေးသေးတစ်ပေါက် ရှိနေလေသည်။ ယခုတော့ မစိန်သုံနေထိုင်ရာ ဒီနေရာနှင့် ကပ်လျက်တွင်တော့ မြင်းနက်ကြီးထားရန် ယာယီမြင်းဖောင်းတစ်ခုကို အယ်ဒီဘညွန့်က ဆောက်ခိုင်းနေလေပြီ...။

‘ဟင်... ငါနေတဲ့အခန်းနဲ့ ကပ်လျက်မှာ... ဒီမြင်းကြီးကို ထားမယ်ဆိုပါလား...’

မစိန်သုံမှာ မြင်းကြီးကိုစမြင်ကတည်းက ကြောက်လန့်နေရသည့်အထဲ... သူမ နေထိုင်ရာအခန်းနှင့် ပျဉ်ထောင်တစ်ချပ်သာခြားသည့်နေရာတွင် ထိုမြင်းကြီးကို ထားမည်ဆိုသောအခါ မစိန်သုံအဖို့ ဘာတစ်ခုမှမပြောသာဘဲမပြောရဲဘဲရှိလေရာ... စိတ်သောကတွေ အကြီးအကျယ်ပင် ရောက်ရလေသည်။

‘ကဲ... ဒီနေ့ကစပြီး ဟောဒီမြင်းနက်ကြီးကို မဟူရာ ဆို့ နာမည်ပေးလိုက်မယ်ဟေ့... နောက်ပြီး ဒီကောင်ကြီး ဆို့ထိမ်ကို ရောက်လာတဲ့အထိမ်းအမှတ်နဲ့ ဒီညမှာ မင်းတို့တွေ အားလုံးကို ပါတီပွဲလေးတစ်ခုကျင်းပပေးမယ်... ဘယ်နှယ်လဲ’

အယ်ဒီဘညွန့်၏ စကားဆုံးသည်နှင့် အားလုံးကသဘောတူညီညွတ်သွားကြသည့်အပြင်... မြင်းနက်ကြီး မဟူရာမှာ

ပေစောင်းစောင်းနှင့် လှူတွေကိုလိုက်ပြီးကြည့်နေရာမှ ရှေ့သွားကြပြီး များကိုမျှကာ ရုတ်တရက်ထပြီဟု လိုက်လေသည်။

‘ဟီး... ဟီး... ဟီး... ဟီး...’

မြင်းနက်ကြီးမဟူရာက ရှေ့သွားဝါကြင်ကြင်ကြီးများကို ဖြကာဟီနေပုံမှာ မစိန်သုံ၏ မျက်လုံးထဲတွင် မျက်လုံးမျက်ဖက် တောက်တောက်နှင့် လူတစ်ယောက် အူလှိုက်သဲလှိုက် ရယ်မောနေသလိုပင် မြင်နေမိလေသည်။

ထို့နောက် အယ်ဒီဘညွန့်က -

‘ဪ... မောင်ဘစ်ရေ... မနက်ဖြန်နံနက် စောစောမှာ ကင်မရာဆရာလည်း သွားခေါ်ခဲ့ပါကွယ်... မဟူရာရဲ့ဓာတ်ပုံကို စိန်လုံဖိုးတို့၊ ကျောက်စိမ်းမောင်တို့လို ပုံကြဲ ချဲ့ပြီး အပေါ်ထပ်ညှော်ခန်းမှာချိတ်ရအောင်လို့...’

အယ်ဒီဘညွန့်မှာ မောင်ဘစ်ကို လိုအပ်သည့်ကိစ္စမှန်သမျှ ကို မှာကြားပြီးနောက် အိမ်ကြီးအတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့လေသည်။ အိမ်ကြီးအတွင်းသို့ ရောက်သည်နှင့် အယ်ဒီဘညွန့်ကထောင့် ဒေါ်တစ်ဆုပ်က -

‘တော့မှာ တစ်နေ့တစ်နေ့ ဒီမြင်းတွေနဲ့ပဲ အချိန်ကုန်နေတော့တာပဲ... ဘုရားတရားလေးလဲ နည်းနည်းပါးပါး လှုပ်စဉ်းစားပါဦး... ကျုပ်တို့အသက်တွေက ငယ်တော့တဲ့အရွယ်တွေမဟုတ်တော့ဘူး...’

‘ငါ့ နားလည်ပါတယ် ဒေါ်ရွှေတဆုပ်ရယ်... အဟာက အဖိုးလဲနဲ့၊ မြင်းလဲကောင်းပုံပေါ်တော့ တခြားလူတွေလတ် သွားမှာစိုးလို့ ဝယ်ခဲ့ရတာပဲကွယ်... မင်းလဲ ဘာထူးလို့’

စိန်ကျောက်ကောင်းကောင်းတွေရင် အခြားကုန်သည်တွေလက်ထဲ ရောက်မှာစိုးရိမ်တာပဲ မဟုတ်လား...’

အယ်ဒီဘညွန့်မှာ ရတနာကုန်သည်ပီပီ ဇနီးဖြစ်သူ ဒေါ်တဆုပ်ကိုပင် တစ်ခါတစ်ရံ ဒေါ်ရွှေတဆုပ်ဟုခေါ်လေ့ရှိပြီး သူ၏ မြင်းဝါသနာပါသည့်အလုပ်ကို ဒေါ်တဆုပ်က တညီးညီး ထည့်ထည့်ပြောတိုင်း ယခုကဲ့သို့ သာသာထိုးထိုး ပြန်ပြောတတ်လေသည်။

‘ဒါတော့ ဒါပေါ့ရှင်... ဪ... ရှင်ကိုပြောဖို့မေ့နေ ဆိုက်တာ... မနက်ဖြန်ညမှာ ဒေါ်ပုမြတို့အိမ်က ဘုရားကိုးဆူ ထာဖိတ်ထားတယ်... အဲဒါ... ရှင်ကောကျိပ်ကောမသွား ထို့တော့မဖြစ်ဘူး’

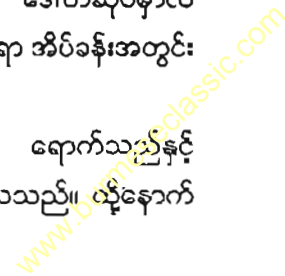
ထိုစကားပြောပြီးနောက် ဒေါ်တဆုပ်မှာ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ခတ်တပ်ရပ်နေသည့် မစိန်သုံဖက်သို့လှည့်ကာ -

‘ဟဲ့... စိန်သုံ... နင့်ဘကြီး မောလာပြီနဲ့တူကယ်၊ ဆံပုရာရည်တစ်ခွက် သွားဖျော်လိုက်စမ်း...’

‘နေပါစေ... တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးတွေသံတွေနဲ့ဆိုတော့ ဆရာရင်ချိုးဦးမှ တော်မှာပါ...’

ပြောပြောဆိုဆို အယ်ဒီဘညွန့်မှာ အိမ်ခန်းအတွင်းသို့ ဝင်သွားပြီး အဝတ်အစားလဲလေသည်။ ဒေါ်တဆုပ်မှာလဲ ထက်ကောက်သံတချင်ချင်နှင့် အယ်ဒီဘညွန့်ရှိရာ အိမ်ခန်းအတွင်း သို့လိုက်ဝင်သွားတော့သည်။

အယ်ဒီဘညွန့်မှာ အခန်းအတွင်းသို့ ရောက်သည်နှင့် အဝတ်အစားနှင့် လက်ပတ်နာရီတို့ကို ချွတ်လေသည်။ ယ့်နောက်

သူ၏ နဝရတ်ကိုးပါး စီချယ်ထားသော လက်စွပ်ကြီးကို ချွတ်ကာ ဘုရားစင်ပေါ်သို့ လှမ်းဟင်လိုက်လေရာ လက်နှင့်ဘုရားပန်းအိုးတို့ တိုက်မိပြီး လက်စွပ်က ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ဒေါက်ကနဲပင် ပြုတ်ကျ သွား၏။

အယ်ဒီဘညွန့်မှာ ကြမ်းပြင်ပေါ်ကျသွားသော လက်စွပ်ကို ပြန်ကောက်ယူကာ နောက်တစ်ကြိမ်ဘုရားစင်ပေါ်သို့ တင်လိုက် ပန်သည်။ ဒီတစ်ကြိမ်တော့ နဝရတ်လက်စွပ်ကိုင်ထားသော အယ်ဒီ ဘညွန့်၏လက်ကို တစ်စုံတစ်ယောက်က ပုတ်ချလိုက်သလိုဖြစ် သွားကာ လက်စွပ်က ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ပြုတ်ကျလေပြန်သည်။

‘ဟင် ဒီနေ့မှ ငါဘာတွေများဖြစ်နေသလဲမသိဘူး...’

ထိုအချိန်မှာပင် အယ်ဒီဘညွန့်၏ဘေးတွင် မတ်တပ်ရပ် နေသည့် ဒေါ်တဆုပ်မှာ ပြာပြာသလဲနှင့်ဖြစ်သွားပြီး -

‘ရှင်လဲ... အသက်ကြီးလာမှ ခြေမမြဲ... လက် မမြဲနဲ့၊ ပေးပေး... အဲဒီလက်စွပ်... ဒီလက်စွပ်က ဆရာ ထွန်းကြီးကိုယ်တိုင် နက္ခတ်အဝင်အထွက်တွေနဲ့ သိဒ္ဓိတင်ထားတဲ့ လက်စွပ်၊ ဘုန်းတွေဘာတွေ နိဗ္ဗိကုန်ပါဦးမယ်...’

အယ်ဒီဘညွန့်နှင့် ဒေါ်တဆုပ်တို့မှာ ကျောက်အရောင် အဝယ်လုပ်နေကြသည့် ရတနာကုန်သည်ကြီးများ ဖြစ်သည့် အားလျော်စွာ ထိုသို့သော အတိတ်နိမိတ်နှင့် အယူအဆတွေရှိသူ များဖြစ်ကြသည်။

ဒေါ်တဆုပ်က သူ့လက်ထဲသို့ရောက်လာသော နဝရတ် ကိုးပါးလက်စွပ်ကြီးကို ဝုံကြည့်လိုက်လေရာ -

‘ဟင်... ကိုဘညွန့်ရေ... ရှင်ရဲ့ သိဒ္ဓိတင်ထားတဲ့

နဝရတ်လက်စွပ်က ဘယ်လိုဖြစ်သွားရတာတုန်း... အရောင် မရှိ၊ အဆင်းမရှိ၊ မွဲခြောက်ခြောက်နဲ့ပါလားတော့...’

ကျယ်ကျယ်လောင်လောင်နှင့် အံ့ဩတကြီး ရေရွတ်လိုက် သည့် ဒေါ်တဆုပ်၏စကားကြောင့် အယ်ဒီဘညွန့်မှာ ကိုယ့်နား ကိုပင် မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင်ဖြစ်သွားကာ -

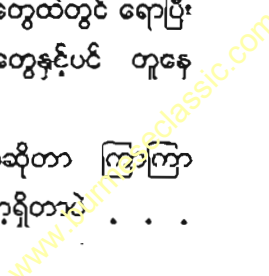
‘ဟေ... ဟုတ်ရဲ့လား၊ ပြစမ်းပါဦး... ဘာဖြစ်တာ ပါလိမ့်...’

အယ်ဒီဘညွန့်က ထိုလက်စွပ်ကို ယူပြီးကြည့်လိုက်သော အခါအရင်က ပြီးပြီးပျက်ပျက်တောက်ပနေသည့် နဝရတ်ကိုးသွယ် လက်စွပ်မှာ မွဲခြောက်ခြောက်နှင့် အရောင်အဆင်းမရှိတော့သည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ထိုအချိန်မှာ အခန်း၏အပြင်ဘက်တွင် မတ်တပ်ရပ် နေသော မစိန်သုံက အယ်ဒီဘညွန့်တို့ ပြောဆိုနေကြသံတွေကို ကြားပြီး အခန်းထဲသို့ တစ်ချက်လှမ်းပြီး ကဲကြည့်လိုက်လေရာ ဒေါ်တဆုပ်လက်ထဲမှ အရောင်အသွေး ညိုညစ်ညစ်ဖြစ်နေသော လက်စွပ်တစ်ကွင်းကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

မစိန်သုံမှာ သာမန်တောသူတစ်ယောက်ပီပီ ဒေါ်တဆုပ် လက်ထဲမှ နဝရတ်ကိုးသွယ် လက်စွပ်ကြီး၏ အရောင်အဆင်းကို ကြည့်ကာ ဆန်စက်ထဲမှ ကျိတ်ပြီးသားဆန်စေ့တွေထဲတွင် ရောပြီး ဝါလာတတ်သည့် ကျောက်ခဲအပိုင်အစလေးတွေနှင့်ပင် တူနေ သည်ဟု ထင်လိုက်မိလေသည်။

‘အင်း... ကျောက်ပျက်ရတနာဆိုတာ ကြည့်ကြာ အဆင်မပြေအောင် မှီနိသွားတဲ့ သဘောတော့ရှိတာပဲ...’

ကျုပ်ကတော့ ကျုပ်စိန်နားကပ်တွေ အရောင်မှိန်လာတာနဲ့ ရှာလကာရည်ထဲမှာ ခဏစိမ်ထားပြီး ပွတ်တိုက်ဆေးကျောလိုက်ရင် သူ့နဂဲအတိုင်း ပြန်လင်းလာတာပဲ... ကဲပါတော် ရှင်ရေချိုးစရာ ရှိတာသာသွားချိုးပါ... ကျုပ်လုပ်လိုက်ပါမယ်...'

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် -

ဒေါ်တဆုပ်မှာ နဝရတ်လက်စွပ်ကို အင်္ကျီအောက်နား စွန်းနှင့် ပွတ်တိုက်နေရာမှ အခန်းဝတွင် မတ်တပ်ရပ်နေသော မစိန်သုံကို -

'ဟဲ့ စိန်သုံ ဘာရပ်လုပ်နေတာလဲ၊ ငါ့ကို မီးဖိုချောင်ထဲက ရှာလကာရည်သွားယူပေးစမ်း...'

မစိန်သုံမှာ မီးဖိုခန်းရှိရာသို့ ကပျာကယာပင်ပြေးသွားပြီး ရှာလကာရည်ပုလင်းကို ယူလာခဲ့လေသည်။ ထိုရှာလကာရည်ကို စွက်ကလေးတစ်ခုထဲသို့ထည့်ကာ ဒေါ်တဆုပ်က ဂွမ်းစလေးနှင့် စုတ်ယူလိုက်၏။

ထို့နောက် နက္ခတ်အဝင်အထွက်တွေနှင့် စိမ့်ထားသော နဝရတ်ကိုးသွယ်လက်စွပ်ပေါ်မှ ညီညစ်ညစ်ဖြစ်နေသော စိန်ကြောင်း၊ နီလာ၊ ဥဿဖယား၊ အစရှိသည့် ရတနာကျောက်များကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ပွတ်တိုက်လိုက်သည့်အခါတွင်တော့ -

'ဟင်... ဘယ့်နယ့်ဖြစ်တာပါလိမ့်...'

ဒေါ်တဆုပ်လက်ထဲမှ ပတ္တမြား၊ နီလာ အစရှိသည့် ကျောက်မျက်တွေ၏ မျက်နှာပြင်ပေါ်တွင် အက်ကြောင်းရာလေးများ ပေါ်လာသည်ကိုတွေ့လိုက်ရလေသည်။

မစိန်သုံအနေနှင့်လဲ ကျောက်မျက်ရတနာတွေအကြောင်း

ကို ဘာမှန်းညာမှန်း မသိနားမလည်သော်လည်း ကျောက်မျက်တွေ၏ မာကျောသည့်အကြောင်းတွေကို ကြားဖူးနားဝရှိထားသူဖြစ်လေရာ ဂွမ်းစလေးနှင့်ပွတ်သပ်လိုက်ရုံနှင့် ယခုကဲ့သို့ အက်ကြောင်းများထသွားရသည့်အဖြစ်ကို နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားရလေသည်။

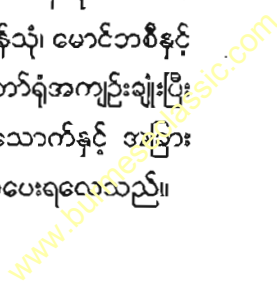
ဒေါ်တဆုပ်မှာ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်နှင့် အက်ကြောင်းများထကာ မွဲခြောက်ခြောက်ဖြစ်နေသော ရတနာကျောက်များကို ကြည့်ရင်း မျက်စေ့ပျက်မျက်နှာပျက်ပင် ဖြစ်နေလေသည်။ ပိုဆိုးသည်က ဒေါ်တဆုပ်၏ မျက်နှာပေါ်တွင် ကျောက်မျက်ရတနာများ၏ တန်ဖိုးများ ဆုံးရှုံးရသည်ထက် သိဒ္ဓိဝင်ပစ္စည်းတစ်ခု သိဒ္ဓိပျက်ပျယ်သွားပြီလားဆိုသည့် စိုးရိမ်သောက ဖြစ်နေသည့်ရုပ်ကပိုပြီးပေါ်လွင်နေလေသည်။

မစိန်သုံမှာလဲ ဒေါ်တဆုပ်၏ မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး သူပါ ချောယောင် အဆူခံရမည်ကို စိုးရိမ်လာကာ အနားမှ ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်လာခဲ့တော့သည်။

အခန်း(၄)

ထိုနေ့ညတွင် အယ်ဒီဘညွန့်ကျင်းပသော မြင်းနက်ကြီး ဟုရာအတွက် ပါတီပွဲမှာ မစိန်သုံအဖို့ ဘဝတစ်လျှောက်လုံးတွင် နထမဦးဆုံး တွေ့ကြုံဖူးသည့် ပွဲလမ်းတစ်ခုဖြစ်လေရာ အထူး ဆန်းပင်ဖြစ်နေတော့သည်။ ထိုပါတီပွဲတွင် အယ်ဒီဘညွန့် တို့ယ်တိုင် လူရွေးပြီးဖိတ်ထားသည့် မျက်နှာဖြူအရာရှိနှစ်ဦးနှင့် တတူ လူကုန်ထံသုံးလေးဦးတို့ကိုလည်း တွေ့ရလေသည်။ အခြား တွေ့ရှိရင်းတွင်တော့ မြင်းထရိန်နာ ဘီဘရာနှင့် မစိန်သုံမသိသော ဘူတစ်ယောက်နှစ်ယောက်ကိုလဲ တွေ့ရ၏။ မစိန်သုံ၊ မောင်ဘစီနှင့် ဆယ်းချက်မိန်းမကြီး ဒေါ်အုန်းသင်တို့မှာ တော်ရုံအကျဉ်းချုံးပြီး ပြုလုပ်သည့် ပါတီပွဲဖြစ်သော်လည်း အစားအသောက်နှင့် အခြား ဆယျာဝစ္စတွေကို လက်မလည်အောင် ပြုလုပ်ပေးရလေသည်။

အခုလည်း တစ်နေ့ကုန်အောင် ပင်ပန်းခဲ့သော မစိန်သုံမှာ တာဝန်ဝတ္တရားတွေ့ပြီးလို့ အိပ်ယာထဲသို့ရောက်ကာမှ အတွေးတစ်ခုက ခေါင်းထဲသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။

‘အင်း . . . ဒီအိမ်ကြီးမှာ အယ်ဒီဘညွန့်ဆိုတဲ့ ဘာကြီးနဲ့ ဒေါ်တဆုပ်တို့နှစ်ယောက်ထဲသာရှိပေလို့ပဲ . . . တခြားလူတွေသာရှိနေခဲ့ရင် သူတို့တွေအတွက်ပိုအလုပ်များရမှာ...’

ထိုနေ့ညက မစိန်သုံမှာ ပင်ပန်းလွန်းသဖြင့် ခေါင်းချလိုက်သည်နှင့် အိပ်ပျော်သွားတော့သည်။ သူ့အိပ်ပျော်သွားပြီးနောက် မကြာခင်အချိန်မှာတော့ . . . သူ့အိပ်ခန်းနံရံ၏အပြင် ဖက်ဆီမှ ခပ်အုပ်အုပ်ရယ်သံတစ်သံကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

တစ်ချိန်ထဲမှာပင် မစိန်သုံမှာ မြန်းကနဲပင် လန့်နိုးသွားကာ စိတ်ထဲတွင် ဒိတ်ကနဲ ဖြစ်သွားလေ၏။

‘ဟင် . . . ဒီရယ်သံကြီးက ဘယ်သူ့ရယ်သံလဲ . . . ဘုရား . . . ဘုရား . . . ငါ့ကို တစ်ယောက်ယောက်ကူအို . . . မဟုတ်သေးပါဘူး...’

ထိုအတွေးနှင့်အတူ မစိန်သုံ၏ စိတ်ထဲတွင်လဲ တစ်ခုတစ်ယောက်က သူမကို ချောင်းမြောင်းကြည့်နေသလို ခံစားလိုက်ရသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် စောစောကကြားလိုက်ရသောအသံထက် ပိုပြီးကျယ်လောင်သည့်ရယ်သံကို ထပ်ပြီးကြားလိုက်ရပြန်သည်။ ဒီတစ်ခါ ရယ်သံက တစ်ခုခုကို ခြောက်လှန့်ပြီး ရယ်နေသလိုမျိုး

နဖူးမှစီးကျလာသည့်ချွေးတို့က မစိန်သုံ၏ မျက်နှာတွင် မြင်မကောင်းအောင်ဖြစ်နေသည်။ သူ့ရင်တစ်ခုလုံးမှာလဲ တဆ

ဆတ်နှင့် ဖားဖိုတစ်ခုလို နိမ့်ချိုမြင့်ချိုဖြစ်နေကာ အကြိမ်ကြိမ်မျှီချနေရသော တံတွေးတို့မှာလဲ လည်ချောင်းဝတွင် တစ်ဆိုဆိုဖြစ်လာနေသည်။

သူ့ဘာလုပ်ရမည်လဲ . . .

ထိုစဉ်မှာပင် -

‘ကွီ...’

သူ့ဘေးမှ အခန်းပြုတ်တင်းတံခါးက ဖြည်းဖြည်းခြင်းအပြင်သို့ပွင့်ထွက်သွား၏။

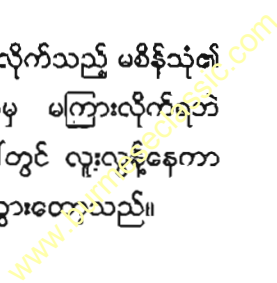
‘ဟင်...’

သူမ တွေ့လိုက်ရပါပြီ . . .။ တံခါးရွက်နှစ်ခုကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဆွဲဖွင့်လိုက်သောလူတစ်ယောက် . . .။ ထိုသူမှာ မီးသွေးတုံးလို နက်မှောင်နေသော အသားအရည်နှင့် ကျောလယ်အထိ ဝဲကျနေသောဆံပင်တွေက ကြမ်းတမ်းသန်စွမ်းလွန်းနေ၏။ ထိုသူမှာ ပြုတင်းပေါက်အပြင်မှ ကိုယ်ကိုကိုင်ညွတ်ကာ မစိန်သုံအိပ်နေရာ နေရာဆီသို့ မျက်တောင်မခတ်ဘဲ ငုံ့ကြည့်လိုက်လေရာ -

‘အား . . . လာကြပါဦးရှင်၊ ဒီ . . . ဒီမှာ . . .

ဘာ . . . ဘာကြီးလဲမသိဘူး . . .၊ သွား . . . သွားမလာနဲ့ . . . ဝင်မလာနဲ့...’

ထိုသို့ အသံကုန်ခြစ်ကာ အော်ဟစ်လိုက်သည့် မစိန်သုံ၏ အသံကိုတော့ ဘယ်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မှ မကြားလိုက်ရဘဲ တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးသံတရွဲရွဲနှင့် အိပ်ယာပေါ်တွင် လူးလွန်းနေကာ အခုမှပင် အမှန်တကယ် အိပ်ယာမှလန့်နိုးသွားတော့သည်။

'ဟင် . . . ငါ . . . ငါ . . . အိပ်မက် . . .
အိပ်မက် မက်နေတာပါလား . . . မဟုတ်သေးပါဘူး၊ ငါအသေ
အချာကြီးကို မြင်လိုက်ရတာပါ . . .'

ထိုအတွေးနှင့်အတူ စောစောက ပြုတောင်းပေါက်ကို မခံ
မရဲနှင့် လှမ်းကြည့်လိုက်လေရာ နဂိုအတိုင်းပင် ပိတ်လျက်သား
တွေ့လိုက်ရလေသည်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးမှာလဲ ချွေးများရွှဲနှစ်
နေပြီး အလွန်တစ်ရာမှ ဟောဟိုက်နေသဖြင့် အသက်ကိုပင်မနည်း
ပြန်ရှုနေရလေသည်။

'ဟူး . . . တကယ်မဟုတ်လို့ တော်ပါသေးရဲ့ . . .'

မစိန်သုံမှာ အေးစက်နေသော လက်ဖဝါးဖြင့် သူ့နှဖူးပေါ်မှ
ချွေးစတွေကို သပ်ချနေမိသည်။ ပြီးတော့ ဒီအိမ်ကြီးနှင့်ကပ်လျက်
အဖီကလေးတွင် သူမတစ်ယောက်ထဲ သီးခြားနေရသည့်
အတွက်လဲ စိတ်က အလိုလိုအားငယ်မိနေလေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် -

စောစောက အိပ်မက်ထဲမှ ရယ်သံကို အမှန်တကယ်
ကြားလိုက်ရသည်။

'ဟင် . . . ဘုရား . . . ဘုရား . . . ဒီတစ်ခါ
ရယ်သံကြီးက တကယ့်လူတစ်ယောက်ရယ်သံပဲ . . . ငါအခု
တကယ်နိုးနေတာကော ဟုတ်ရဲ့လား . . .'

ဝေဝဝေဖြစ်နေသော သူမ၏စိတ်တွေကြောင့် သူ့ကိုယ်
သူပင် လက်သည်းနှင့် ပြန်ပြီးဆိတ်ကြည့်လိုက်ရာ . . . ဆစ်
ကနဲပင်နာကျင်သွား၏။

သေချာတာတစ်ခုကတော့ သူမ၏ဘေး၊ ပျဉ်ထောင်၏

တိုက်ကြမ်းမှ ရယ်သံကိုကြားနေခြင်းပင် . . .။

ညသည် မှောင်မိုက်လွန်းပြီး တိတ်ဆိတ်နေသဖြင့်
ထိုရယ်သံက နားထဲတွင် ဝိပီပြင်ပြင်ကြီး ကြားနေရ၏။ မစိန်သုံမှာ
အိပ်ယာပေါ်မှချက်ချင်းလူးလဲပြီးထထိုင်ကာ တုန်ရင်နေသော သူ့ခူး
နှစ်ချောင်းကို လက်ဖြင့်ပိုက်ရင်း ပြုတောင်းပေါက်ဆီသို့သာစိုက်ကြည့်
နေမိသည်။ မစိန်သုံ၏စိတ်ထဲတွင်လဲ အိပ်မက်ထဲကလို ပြုတောင်း
တံခါးပေါက်ကြီးပွင့်သွားပြီး တစ်ဖက်မှ လူမဲမဲကြီး တွေ့ရပေမလား
ဆိုသည်ကိုတွေးကာ ပိတ်ထားသည့် ပြုတောင်းပေါက်ကိုသာ
ချက်တောင်မခတ်ဘဲ စိုက်ကြည့်နေ၏။

ထိုစဉ်မှာပင် -

'ဘုန်း . . .'

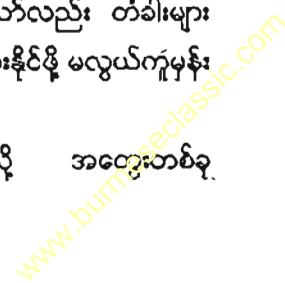
မစိန်သုံ၏ဘေးမှ ပျဉ်ထောင်ကို တစ်စုံတစ်ရာကလက်နှင့်
ဖုတ်လိုက်သလို ဘုန်းကနဲ ကြားလိုက်ရ၏။

'ဟင် . . .'

သူမ ဇောချွေးတွေက ဝေါကနဲပင်ပြိုကျလာကာ ရင်
ဆစ်ခုလုံးက ပြောင်းဆန်အောင် တစ်ဆတ်ဆတ် တုန်ရင်နေ
တော့၏။ ထိုအချိန်မှာပင် မစိန်သုံက အသံကုန်ဟစ်ပြီး အော်လိုက်
ရန်ဟန်ပြင်လိုက်၏။ ပြီးမှ . . . ဒီအိမ်ကြီးနှင့် သူမနေထိုင်ရာ
အဖီအဆွယ်ကလေးမှာ ကပ်လျက်ပင်ဖြစ်သော်လည်း တံခါးများ
အလုံပိတ်ထားကြသည်ဖြစ်ရာ တော်ရုံနှင့်ကြားနိုင်ဖို့ မလွယ်ကူမှန်း
သိလိုက်မိသည်။

တစ်ချိန်ထဲမှာပင် သူ့ခေါင်းထဲသို့ အတွေးတစ်ခု

ရောက်လာ၏။

‘ဟင်... ဟိုဖက်ခြမ်းမှာ ညနေက ဘာကြီးဝယ်လာတဲ့ မြင်းကြီးမဟူရာ ရှိနေတာပဲ...’

ထိုအတွေးနှင့်အတူ မစိန်သုံမှာ ချက်ချင်း မတ်တပ်ထရင် လိုက်ပြီး ကြောက်လန့်တုန်လှုပ်နေသော သူမ၏စိတ်တွေကို ကြိုးစား ပြီးဖျောက်ဖျက်လိုက်၏။ သို့သော် မစိန်သုံ၏ လက်တစ်ဖက်ကတော့ တဒိတ်ဒိတ်နှင့် တိုးဆောင့်နေသော ရင်ဘတ်ကို အသာကလေးပင် ဖိထားနေရသေး၏။

ထို့နောက် ကြောက်ကြောက်နှင့်ပဲ ပြုတင်းပေါက်ရှိရာသို့ တိုးကပ်သွားပြီး တံခါးပေါက်ဘောင်ကို လက်ဖြင့်စမ်းလိုက်စဉ် -

‘ချောက်...’

‘ကျို...’

‘ဟင်...’

မစိန်သုံ တံခါးပေါက်ဘောင်ကို စမ်းလိုက်မိကာမှ ပြုတင်း တံခါး၏ဂျက်က သူ့အလိုလိုပင် ပြုတ်ထွက်သွားပြီး တံခါးနှစ်ချပ်မှ ပွင့်ထွက်သွားတော့သည်။ ထိုအချိန်မှာပင် အပြင်ဖက်မှ စိမ့်က တိုးဝင်လာသည့် လေအေးတွေက မစိန်သုံ၏ ချွေးဒီးဒီးကျနေသော မျက်နှာကို ဖြန့်ကနဲတိုးဝေ့လိုက်လေရာ သူမ၏ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ အကြောအချင်တွေပင် တောင့်တင်းသလို ဖြစ်သွားလေသည်။

‘ငါ ညဦးပိုင်းက ဒီတံခါးကိုပိတ်ရင်း သေချာအောင် ဂျက်မချထားမိခဲ့လို့ အခုလိုပွင့်ထွက်သွားတာပဲဖြစ်ရမယ်...’

ထို ပြုတင်းပေါက်တံခါးမှာ တံခါးဘောင်နှင့်တွဲထားသော ပတ္တာတို့က ချောင်နေသည်ဖြစ်ရာ တကျိတကျိနှင့်ပင် မြည်နေသော တံခါး၏ တစ်ဖက်အမှောင်ထုထဲတွင်တော့ . . . မြင်းနက်ကြီး

မဟူရာမှာ . . . မျက်လုံးစိမ်းကြီးများနှင့် သူမကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေသည်ကို သွားကန်တွေ့လိုက်ရသည်။

‘အမလေး . . . ဘုရား . . . ဘုရား . . . ဒီ မြင်းကြီး ငါ့ကိုစိုက်ကြည့်နေပုံက ကျက်သရေမရှိပါလား...’

ထိုစဉ်မှာပင် မြင်းနက်ကြီးမဟူရာမှာ သူ၏ ရှေ့သွားများ တိုမြဲကာ ရယ်ပြသလိုလို၊ မာန်ဖီသလိုလိုလုပ်ရင်း ရှေ့သို့တိုး ထာ၏။

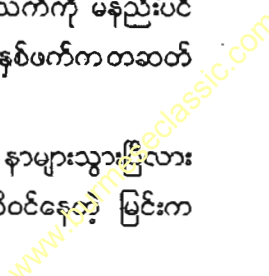
ညအမှောင်အောက်တွင် မစိန်သုံ မြင်နေရသောမြင်ကွင်း တ မြင်းနက်ကြီးမဟူရာ၏ မျက်လုံးနှင့် သွားများသာဖြစ်ပြီး၊ သူမ ရပ်နေရာ ပြုတင်းပေါက်ဘောင်ဆီသို့ မြင်းခေါင်းကြီးက တဖြည်း ဖြည်းတိုးကပ်လာနေသောအခါ . . . ရုတ်တရက် လန့်သွားပြီး တံခါးနှစ်ချပ်ကို ပိတ်ရန်လှမ်းဆွဲလိုက်လေသည်။

သို့သော် မစိန်သုံ၏ လက်နှစ်ဖက်က တံခါးရွက်တွေကို ဆွဲပိတ်လိုက်စဉ်မှာပင် မြင်းနက်ကြီးမဟူရာသည် နှာခေါင်းနှင့် မီးဝင်တို့ကို တံခါးပေါက်ဘောင်ပေါ်သို့ လှမ်းတင်လိုက်လေရာ တံခါးရွက်နှစ်ခုနှင့် ရိုက်မိသွားလေ၏။

‘ကျိမ်း...’

မစိန်သုံမှာ တလှုပ်လှုပ်နှင့်ခုန်နေသော သူမ၏ရင်အစုံ ပေါ်သို့ လက်နှစ်ဖက်ကိုယှက်တင်ထားရင်း အသက်ကို မနည်းပင် ခြုံနေရ၏။ မျက်လုံးများမှာလဲပြာဝေသွားကာ ဒူးနှစ်ဖက်က တဆတ် ဆတ်တုန်ရင်နေလေသည်။

‘ငါ... ငါလုပ်လိုက်လို့ မြင်းနက်ကြီး နာများသွားပြီလား...’ နောက်ပြီး အလိုလိုမှ လူ့စိတ်လို အသိဝင်နေတဲ့ မြင်းက

စိတ်ဆိုးပြီး ငါ့အပေါ် အညှိုးအတေး တစ်ခုခုများထားလိုက်ရင် ဒုက္ခပဲ...၊ ဘုရား... ဘုရား...

ထိုနေ့ညတစ်ညလုံးမှာ မစိန်သုံဘယ်လိုမှ အိပ်မပျော်တော့...။ သူမဆွဲပိတ်လိုက်သော ပြူးတင်းပေါက်တံခါးကို ကြည့်ရင်း မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ အခန်းထောင့်တွင် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ကာ မိုးစင်စင်လင်းဆွဲရလေသည်။

 အခန်း(၅)

နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် အယ်ဒီဘညွန့်မှာ မောင်ဘစီ ဆီလာသည့် ရန်ကုန်မြို့ကော်မရှင်နာ (ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း) လမ်းပေါ်ရှိ စံပယ်ဖြူဓာတ်ပုံတိုက်မှ ဓာတ်ပုံဆရာနှင့် မြင်းနက်ကြီးမဟူရာ၏ပုံများကို စိတ်ကြိုက်ရိုက်လေသည်။

မြင်းနက်ကြီးမဟူရာကို ဓာတ်ပုံရိုက်ရန် မောင်ဘစီက ငြင်းဖောင်းအတွင်းမှ ဆွဲထုတ်လာသောအခါ အယ်ဒီဘညွန့် ဓမ္မေးထားသော ခွေးကလေးဂျက်ကီမှာ အမြီးတန့်နဲ့လုပ်နေရာမှ ခုတ်တရက် သဲသဲမဲမဲနှင့် မြင်းနက်ကြီးမဟူရာကို ထိုးပြီးဟောင်လေတော့သည်။

'ဝုတ်... ဝုတ်... ဝုတ်...'
'ဟေး ဂျက်ကီ... ဘာဖြစ်တာလဲကွ... ဒီမြင်းကြီး

မဟူရာက အခုတို့အိမ်သားဖြစ်သွားပြီလေ မဟောင်ရဘူး -

ပြောပြောဆိုဆို -

အယ်ဒီဘညွန့်မှာ အမွှေးစုတ်ဖျားနှင့် ခွေးကလေး ဂျက်ကီကို ကောက်ယူပွေ့ချီမည်ပြုလိုက်စဉ်တွင်... ဂျက်ကီမှာ မြင်းနက်ကြီးမဟူရာ၏ အနီးသို့ပြေးသွားကာ လှည့်ပတ်ပင် ဟောင်နေတော့သည်။ ဂျက်ကီကိုကြည့်ရသည်မှာ... ခါတိုင်း နှင့်မတူဘဲ အမြီးကို ကုတ်ထားကာ ဂဏာမငြိမ်ဖြစ်နေ၏။

ခွေးကလေးဂျက်ကီမှာ ခါတိုင်းဆိုလျှင် မြင်းကြီးစိန်လှုံမိုး၊ ကျောက်စိမ်းမောင်၊ ပတ္တမြားတို့နှင့်အတူ ပြေးလွှားဆော့ကစားနေ ကျဖြစ်သော်လည်း ဒီတစ်ခါ မြင်းနက်ကြီးမဟူရာကို မြင်လိုက်ကာမှ သူ့ပုံစံက ထူးထူးခြားခြားပင် ကြောက်လန့်တကြားနှင့် ဖြစ်နေ လေသည်။

မစိန်သို့မှာလဲ ဒီအိမ်ကြီးသို့ ယခုမှ ရောက်လာကာစရှိသူ ဖြစ်သော်လည်း အလွန်တစ်ရာမှ ပါမ္မာရေးခြားရှိသော ခွေးကလေး ဂျက်ကီနှင့် တခဏအတွင်းမှာပင် ရင်းရင်းနှီးနှီး ရှိသွားသူဖြစ်လေရာ ယခုကဲ့သို့ ထူးထူးဆန်းဆန်း ဒေါသတကြီးနှင့် မာန်ဖိနေသော ဂျက်ကီကိုကြည့်ရင်း အံ့ဩနေမိလေသည်။

‘ဒီမဟူရာဆိုတဲ့ မြင်းနက်ကြီးကို ဂျက်ကီက ဘာကြောင့် များရန်လိုနေတာပါလိမ့်၊ မဟုတ်မှလွဲရော...၊ မဟူရာရဲ့ထူးခြား တဲ့မျက်လုံးတွေကြောင့်ပဲလား...၊ ဒါမှမဟုတ်...’

‘ကဲ... ကဲ... ဓာတ်ပုံဆရာ... အဆင်သင့် ဖြစ်ရင်ရိုက်တော့ဗျို...၊ တော်ကြာ ကျုပ်ကောင်ကြီးမဟူရာက အချိန်ကြာနေလို့ စိတ်ကောက်ပြီး ဓာတ်ပုံအရိုက်မခံဘဲနေပါဦးမယ်

ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ...’

အယ်ဒီဘညွန့်၏ အရွန်းဖောက်ရယ်မောလိုက်သံကြောင့် ဓာတ်ပုံဆရာမှာ ကင်မရာဒေါက်ခုံပေါ် ဖုံးအုပ်ထားသော အဝတ်မဲ ကြီးအောက်သို့ သူ့ခေါင်းကိုလျှိုပြီးဝင်လိုက်ကာ ကင်မရာကို အမျိုးမျိုး ချိန်ရွယ်နေလေ၏။

ထိုကင်မရာဆရာ၏ မြင်ကွင်းထဲတွင်တော့ မြင်းနက်ကြီး မဟူရာ၏ကျောပေါ်တွင် အင်္ကျီပလာဖြင့်အသားမဲမဲလူတစ်ယောက် ခွစီးထားသည်ကို အမှတ်မထင်တွေ့လိုက်ရသည်။

‘ဟင် . . . မြင်းချည်းသက်သက်ရိုက်မယ်ဆိုလဲ ဆိုသေးရဲ့၊ ဒီလူက မြင်းပေါ်ဘာတက်လုပ်နေပြန်တာလဲ -’

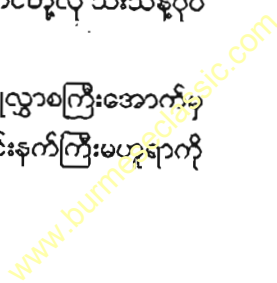
အဝတ်စ ခြုံလွှာကြီးအောက်မှနေ၍ ကင်မရာသမားက သူ့မြင်နေရသည့် မြင်ကွင်းကိုကြည့်ကာ အယ်ဒီဘညွန့်ကို သေချာ အောင်ပင် လှမ်းအော်မေးလိုက်၏။

‘ဗျို၊ ဆရာကြီး . . .၊ အဲဒီမြင်းပေါ်တက်နေတဲ့လူပါ မိအောင်ရိုက်ရမှာလား...’

အယ်ဒီဘညွန့်က . . . ခြုံလွှာကြီးအောက်မှ ကင်မရာ သမား၏စကားကို နားစွန်နားဖျားကြားလိုက်ပြီး -

‘ဟေ . . .၊ မဟုတ်သေးဘူးလေ မောင်ရင်ရဲ့ . . .၊ ကျုပ်က ခါတိုင်း စိန်လှုံမိုးတို့၊ ကျောက်စိမ်းမောင်တို့လို သီးသန့်ပုံပဲ ထိုချင်တာ...’

ထိုစဉ်မှာပင် ကင်မရာသမားက ခြုံလွှာစကြီးအောက်မှ နေ၍ အပြင်သို့ခေါင်းပြုထွက်ကာ မြင်းနက်ကြီးမဟူရာကို ထူးကြည့်လိုက်၏။

'ဟင်...'

စောစောက သူ့မြင်နေရသော မဟူရာ၏ကျောပေါ်မှအင်္ကျီ ဝလာနှင့်အသားမဲမဲလူကို မတွေ့ရတော့ချေ . . .။ ကင်မရာ သမားမှာ သူ့မျက်လုံးကိုပင်သူ့မယုံနိုင်အောင်ဖြစ်သွား၏။ ထိုအချိန် မှာပင် အယ်ဒီဘညွန့်ကိုလဲ ကင်မရာသမားက နားမလည်နိုင်သည့် မျက်လုံးတွေနှင့် လှမ်းကြည့်လိုက်ကာ တစ်စုံတစ်ရာကို ပြောမည် ပြုလိုက်၏။ ပြီးမှ -

'ငါ့ မျက်စေ့အမြင်တွေ ဘာတွေများ စောင်းလို့လား ဒါမှမဟုတ် . . . ကင်မရာ မှန်ဘီလူးကများ ပုံရိပ်တွေဘာတွေ ထပ်နေလို့ အမြင်မှားတာလား...'

ထိုစဉ်မှာပင် အယ်ဒီဘညွန့်က -

'ကဲ . . . ကဲ . . . ကိုယ့်လူ . . . ကျုပ်ကဓာတ်ပုံကို နေ့ချင်းပြီးအမြန်လိုချင်တာဗျ . . . ၊ ပြီးတော့ ဓာတ်ပုံကိုထဲ ပုံကြီးရဲ့ပြီး မှန်ပေါင်တွေဘာတွေ သွင်းရဦးမှာဆိုတော့ မြန်မြန် သာရိုက်တော့ဗျို . . . ၊ တော်ကြာ . . . နေ့မြင့်နေလို့ခင်ဗျားတို့ သွားရလာရတွေခက်နေမှဖြင့်...'

ဟု ပြောလိုက်ပြီး မောင်ဘစီကိုလဲ

'မောင်ဘစီရေ . . . ဒီက ဓာတ်ပုံဆရာရိုက်လို့ပြီးတာနဲ့ မင်း ရန်ကုန်ကို သူနဲ့တစ်ခါတည်း လိုက်သွားပြီး ဓာတ်ပုံစောင့်ယူ လာခဲ့ဟေ့ . . . ၊ နောက်ပြီး . . . မှန်ပေါင်ပါ တစ်ခါတည်း သွင်းယူလာခဲ့ချေကွယ်...'

ကင်မရာသမားမှာလဲ အလောတကြီးဖြစ်နေသည့် အယ်ဒီဘညွန့်ကို ဘာတစ်ခွန်းမှပင် ပြောမနေတော့ဘဲ ခြုံလွှာစကြာ

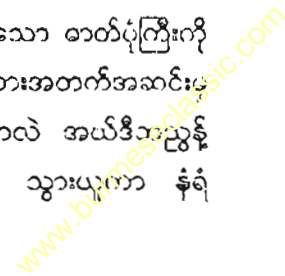
အောက်သို့ဝင်ကာ မြင်းကြီးမဟူရာ၏ပုံကို တစ်ဖျတ်ဖျတ်နှင့်ရိုက်ယူ လေတော့သည်။

ထိုနေ့က မောင်ဘစီမှာ ဓာတ်ပုံဆရာနှင့်အတူ ရန်ကုန်မြို့ ကော်မရှင်နာ (ယခု ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း) လမ်းမှ ဓာတ်ပုံတိုက် နှိရာသို့လိုက်ပြီး ဖလင်ဆေးကူးသည်ကို စောင့်ပြီးယူရလေသည်။ ထို့နောက် မောင်ဘစီမှာ မြင်းကြီးမဟူရာ၏ ရှေ့တည့်တည့်ဆီသို့ စိုက်ကြည့်နေသောမျက်နှာနှင့် ကိုယ်လုံးပုံပေါ်လွင်သော အနေ အထားကို ပုံကြီးချဲ့ကာ မှန်ပေါင်သွင်းယူလာလေရာ ညနေစောင်း မှပင် အိမ်သို့ပြန်ရောက်လေသည်။

ထိုနေ့က မောင်ဘစီယူလာသည့် မြင်းနက်ကြီးမဟူရာ၏ ဓာတ်ပုံကိုကြည့်ကာ အယ်ဒီဘညွန့်မှာ အတော်ကလေးပင် သဘောကျနှစ်ခြိုက်မိလေသည်။ ထိုဓာတ်ပုံကြီးမှာလဲ သုံးပေခွဲ လေးပေခန့်ရှိလေရာ ကြီးမားကျယ်ဝန်းသော ဧည့်ခန်းကြီးထဲတွင် ချိတ်ဆွဲထားရန် အလွန်တစ်ရာမှ ခမ်းနားလျက်ရှိနေလေ၏။

'မစ်နီသုံနဲ့ မောင်ဘစီရေ . . . ဒီဓာတ်ပုံကြီးကို ဘောဟိုက လှေကားအတက်အဆင်းဘေးနံရံကြီးပေါ်မှာချိတ်လိုက် ပါကွယ် . . . ဒါမှ . . . အိမ်ကိုလာတဲ့ ဧည့်သည်ဆောင်သည် တွေလဲ ဒီမြင်းကြီးရဲ့ပုံကိုကြည့်ပြီး သဘောကျကြမှာ...'

'ဟုတ်ကဲ့ပါ ဘဘကြီး...'
မစ်နီသုံက အယ်ဒီဘညွန့်ပေးလိုက်သော ဓာတ်ပုံကြီးကို ထက်နှစ်ဖက်ဖြင့် လှမ်းယူလိုက်ပြီး လှေကားအတက်အဆင်းမှ နံရံတွင် ချိတ်ဆွဲရန်ယူသွား၏။ မောင်ဘစီမှာလဲ အယ်ဒီဘညွန့် နှိုင်းသည့်အတိုင်း ဝါးလှေကားငယ်တစ်ခုကို သွားယူကာ နံရံ

ပေါ်တွင် သံမှိုရိုက်သွင်းရန် လုပ်ရလေတော့သည်။

အယ်ဒီတာညွန့်မှာလဲ ဝါးလှေကားကို ထမ်းကာရောက်လာ သောမောင်ဘစီအား ဓာတ်ပုံချိတ်ဆွဲရမည့်နေရာကို ညွှန်ပြခိုင်းစေ လေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် . . . မစိန်သုံ့ကိုင်ထားသည့် မဟူရာ၏ ဓာတ်ပုံမှန်ပေါင်ကြီးမှာ ရုတ်တရက် ဆတ်ကနဲပင် လှုပ်ရှားသွား လေသည်။

‘ဟင် . . . ငါ . . . လက်နှစ်ဖက်နဲ့ သေသေချာချာကြီး ကိုင်ထားရက်နဲ့ ဒီဓာတ်ပုံမှန်ပေါင်ကြီးက ဘာဖြစ်လို့များ လှုပ်သွား ရတာလဲ . . .’

မစိန်သုံ့မှာ ထိုသို့သော ဝေဝေဝါအတွေးတွေနှင့် လက်ထဲမှ ဓာတ်ပုံကြီးကို ငုံ့ပြီးကြည့်လိုက်မိလေရာ . . . မျက်တောင်တစ်ဖျတ်ဖျတ်ခပ်ရင်း သူ့ကို ပြန်စိုက်ကြည့်နေသည့် ဓာတ်ပုံထဲမှ မြင်းနက်ကြီးမဟူရာ၏ မျက်လုံးများကို သွေးပျက် မတတ် တွေ့လိုက်ရလေတော့သည်။

‘ဘုရား . . . ဘုရား . . . ဓာတ်ပုံထဲက မြင်းနက် ကြီးရဲ့မျက်လုံးတွေက အသက်ဝင် နေပါလား . . .’

ထိုစဉ် -

‘ဒုန်း . . . ဒုန်း . . . ဒုန်း . . .’

‘ဂုန်း . . . ဖျောင်း . . .’

‘အား . . .’

ဟူသော အသံကြီးနှင့်အတူ မောင်ဘစီ၏ ‘အား’ ကနဲ အော်လိုက်သည့်အသံကြီးကိုပါ ကြားလိုက်ရသည်။

တစ်ချိန်ထဲမှာပင် အယ်ဒီတာညွန့်၏ ထိတ်လန့်တကြား အော်လိုက်သံကြီးကိုလဲ ကြားလိုက်ရလေသည်။

‘ဟာ . . . ဟေ့ . . . ဟေ့ မောင်ဘစီ . . . မောင်ဘစီ . . .’

မောင်ဘစီမှာ ထက်ပိုင်းကျိုးကျသွားသော ဓာတ်လှေကား အောက်တွင် ခွေခွေလေးလဲကျနေပြီး မျက်နှာတစ်ခုလုံး ရှုံ့မဲ့မဲ့ ဝင်ဖြစ်နေကာ . . . လက်တစ်ဖက်ကိုလဲ ပွတ်သပ်နေ၏။ ထိုအချိန်မှ . . . အယ်ဒီတာညွန့်ကတော် ဒေါ်တဆုပ်မှာ အိပ်ခန်း အတွင်းမှ ပြေးထွက်လာပြီး -

‘အမလေး . . . ကံသီပေလို့ပေါ့တော် . . . ခြေတွေ ဆတ်တွေများ ကျိုးရာနဲ့ရင်တော့ဒုက္ခပဲ . . .’

အယ်ဒီတာညွန့်မှာလဲ ဝါးလှေကားအကျိုးတွေကို လက် တစ်ဖက်ကဖယ်နေရင်း မောင်ဘစီကို ပြာပြာသလဲနှင့် မေးစမ်းနေ ခဲ့သည်။

‘ဟေ့မောင်ဘစီ . . . ဘယ်နှာသွားသေးလဲ . . .’

‘ရ . . . ရပါတယ် . . . ဘာ . . . ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ ဓာတ်ပုံနဲ့နာသွားတာပါ . . .’

‘တော်ပါသေးရဲ့ မောင်ဘစီရယ် . . . မသေကောင်း သောက်ကောင်း . . .’

မစိန်သုံ့မှာလဲ . . . ဓာတ်ပုံကြီးကို လှေကားရင်းတွင် ထောင်လိုက်ကာ မောင်ဘစီရှိရာသို့ ကမန်းကတန်းပင် ပြေးသွား တွေ့ပွေ့ထူရလေသည်။ မောင်ဘစီကတော့ ရှုံ့မဲ့နေသည့် သူ၏ နှာပေါ်က အမူအရာထက် တစ်စုံတစ်ရာကို နားလည်ရ

၆၈ ■ သ တိုး တေ ၈

ခက်သည့်မျက်လုံးတွေနှင့် လှေကားကြီးဘေးမှ နံရံပေါ်သို့သာ မော့ကြည့်နေတော့သည်။

‘ကိုညွန့်ရယ် ရှင့်ကိုက... ကြံကြံဖန်ဖန်တွေလုပ်လွန်း တာကိုး...၊ ဒီမြင်းရဲ့ ဓာတ်ပုံကို တော်ရုံနေရာလောက်ချိတ်ရင်လဲ ရဟဲဥစ္စာ...၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်မြင့်တဲ့ လှေကားဘေးနံရံ မှာမှ ချိတ်ခိုင်းရတာတုံး...’

ဒေါ်တဆုပ်မှာလဲ အယ်ဒီဘညွန့်ကို ဗျစ်တောက်... ဗျစ်တောက်နှင့် အပြစ်တင်ပြောဆိုနေရာမှ မစိန်သုံ့ကိုလဲ မောင်ဘစ် ၏လက်မှဒဏ်ရာကိုလိမ်းပေးရန် ကျားဘမ်းပရုပ်ဆီကို သွားယူခိုင်း နေပြန်၏။

‘ဟဲ့စိန်သုံ့... ငါ့အခန်းထဲက ကျားဘမ်းပရုပ်ဆီ သွားယူစမ်း... မြန်မြန်...’

မောင်ဘစ်၏လက်မှ ဒဏ်ရာမှာ မပြောပလောက်သော် လည်း မထင်မှတ်ဘဲ တစ်စစကျိုးကျသွားသော ဝါးလှေကားကြောင့် သူ့စိတ်ထဲတွင် မတင်မကျဖြစ်နေမိလေသည်။

နောက်ဆုံးတွင် မြင်းကြီးမဟူရာ၏ ဓာတ်ပုံကြီး၏ အိမ်မကြီး၏အောက်ထပ်မှ နံရံတစ်ဖက်တွင် ချိတ်ဆွဲထားလိုက် လေသည်။ ထိုနံရံမှာ မစိန်သုံ့နေထိုင်ခွင့်ရသည့် အဖိကလေးနှင့် ကပ်လျက်ရှိနေသည့်နံရံဖြစ်ပြီး မစိန်သုံ့၏အခန်းအဝင်အထွက် တံခါးပေါက်နှင့်လဲ နီးကပ်လျက်ပင် ဖြစ်နေလေသည်။

မစိန်သုံ့မှာ မြင်းနက်ကြီးမဟူရာ၏ဓာတ်ပုံကို သူမနေထိုင် ရာအခန်းနှင့်ကပ်လျက် အိမ်မကြီး၏အတွင်းဘက်တွင် လာ ချိတ်ထားသဖြင့် လွန်စွာမှ စိတ်သောကရောက်ရလေသည်။

သို့သော်... မစိန်သုံ့အဖို့ သူတစ်ပါးအိမ်တွင် ယခုကဲ့သို့ ကုဖော်လောင်ဖက်အလုပ်ကို လုပ်ခွင့်ရဖို့ကိုပင် မလွယ်ကူဘဲရှိ လေရာ... ဘာတစ်ခုမှ မပြောသာမပြောရဲဘဲ ဖြစ်နေမိ တော့သည်။

ထိုနေ့ညက အယ်ဒီဘညွန့်နှင့် ဒေါ်တဆုပ်တို့မှာ သူတို့၏ ဇိတ်ဆွေ ဒေါ်ပုမြတို့အိမ်မှ ဘုရားကိုးဆူသို့သွားကြလေရာ အိမ်ကြီးတစ်အိမ်လုံးတွင် ထမင်းချက်မိန်းမကြီး ဒေါ်အုန်းသင်နှင့် မစိန်သုံ့တို့နှစ်ဦးသာ ကျန်ခဲ့လေသည်။ မကြာမီ ဒေါ်အုန်းသင်မှာလဲ တစ်နေ့တာ ဝေယျာဝစ္စတွေ လုပ်ကိုင်ပြီးသောအခါ... သူ နေထိုင်ရာတစ်ဖက်မှ ရပ်ကွက်သို့ နေ့စဉ်ပြန်နေကျအတိုင်းပြန်သွား လေရာ မစိန်သုံ့တစ်ယောက်သာလျှင် အိမ်ကြီးအတွင်း ကျန်ခဲ့ရ တော့သည်။

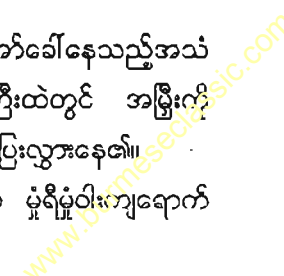
‘အူး... ဂူး... ဂူး...’
‘ဝုတ်... ဝုတ်... ဝုတ်...’

ရုတ်တရက် စူးစူးရှရှကြီးအူလိုက်သည့် ဂျက်ကီ၏အသံ ကြောင့် မစိန်သုံ့မှာ အိမ်ရှေ့ဧည့်ခန်းမကြီးဆီသို့ ကပျာကယာ ပြေးထွက်လာကာ -

‘ဂျက်ကီ... ဂျက်ကီ... လာ... လာ... လာ...’

သို့သော် ဂျက်ကီကတော့ မစိန်သုံ့အော်ခေါ်နေသည့်အသံ ကိုပင် ကြားပုံမပေါ်ဘဲ အိမ်ရှေ့ဧည့်ခန်းမကြီးထဲတွင် အမြီးကို ချုတ်ကာ ဂဏာမငြိမ်ဘဲ ယောက်ယပ်ခတ်ပြေးလွှားနေ၏။

အိမ်ရှေ့ ဧည့်ခန်းမကြီးတစ်ခုလုံးမှာ မှုံရီမှုံဝါးကျရောက်

နေသည့် အောက်လင်းဓာတ်မီးအိမ်၏ အလင်းရောင်ကြောင့် မစိန်သုံမှာ ဘာကိုမှ သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရဘဲရှိနေလေသည်။

‘ဝတ်... ဝတ်... ဝတ်...’

အဆက်မပြတ် ထိုးဟောင်နေသည့် ဂျက်ကီ၏အသံက တစ်စုံတစ်ရာကိုမြင်နေပြီး သဲကြီးမဲကြီး ဟောင်နေသည့်ပုံမျိုး ပြီးတော့ ဒီတစ်ခါ သူဟောင်နေသည့်နေရာက ညနေက မြင်းနက် ကြီးမဟူရာ၏ဓာတ်ပုံကို ချိတ်ဆွဲထားသည့် နံရံဖက်ဆီမှ ကြားနေရ ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

‘ဂျက်ကီ... ဂျက်ကီ... လာ... လာ’

မစိန်သုံမှာ အသံကြားရာဆီသို့ တိုးကပ်သွားပြီး ဂျက်ကီ ကိုခေါ်နေပြန်လေသည်။ ထိုနေရာသို့ရောက်သောအခါ ဂျက်ကီမှာ မြင်းနက်ကြီးမဟူရာ၏ ဓာတ်ပုံကြီးကို မော့ကြည့်ရင်း တင်္ဂါးစွန်း ဗာန်ဖီနေလေ၏။ ထို့နောက် မစိန်သုံမှာ ဂျက်ကီကို ကောက်ယူ ပွေ့ချီလိုက်စဉ်တွင်တော့ တောက်ခေါက်သံ ကျယ်ကျယ် လောင်လောင်ကြီး တစ်ချက်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

‘တောက်...’

‘ဟင်... ဒီတောက်ခေါက်သံကြီးက ဘယ်သူ့တောက် ခေါက်သံကြီးလဲ...’

တစ်ချိန်ထဲမှာပင် မစိန်သုံမှာ ခွေးကလေးဂျက်ကီကို ပွေ့ပိုက်ထားရာမှ မြင်းနက်ကြီးမဟူရာ၏ဓာတ်ပုံကြီးကို မော့ကြည့် လိုက်လေရာ... သူမ၏ နှလုံးသွေးကြောတွေကို ဆောင့်ဆွဲ ခိုလိုက်ရသလိုဖြစ်သွားကာ ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ကြက်ဆေး သေသွားမိတော့၏။

မစိန်သုံမြင်နေရသည့် ဓာတ်ပုံထဲမှ မဟူရာမှာ ဒီဓာတ်ပုံ ကြီးကို စပြီးချိတ်စဉ်က မျက်နှာနှင့်မတူတော့ဘဲ မျက်ခုံးနှစ်ဖက်ကို ရွံ့ထားရင်း အံ့ကိုတင်းတင်းစေ့ကျိတ်ထားလျက် သူမကို စူးစူး စိုက်စိုက် ပြန်ကြည့်နေသော အသားမည်းမည်းနှင့် လူတစ်ယောက် ၏မျက်နှာနှင့်တူနေလေသည်။ ထိုဓာတ်ပုံကြီးထဲမှ မဟူရာကိုယ်လုံး ကြီးမှာလဲ လူတစ်ယောက်၏ ကြွက်သားအဖုအထစ်တွေလိုဖြစ် နေကာ တုတ်ခိုင်သန်စွမ်းလွန်းနေသည်။

‘ဟင်... ဒီ... ဒီမျက်နှာက... ဘယ်လို ကြောင့် လူတစ်ယောက်ရဲ့မျက်နှာနဲ့ တူနေရတာလဲ... ၊ ငါ ဒီမျက်နှာမျိုးကြီးကို ဘယ်မှာမြင်ဖူးမိပါလိမ့်... ဘုရား... ဘုရား...’

ထိုနေရာတွင် မစိန်သုံ ဘယ်လိုမှ ဆက်ပြီးမနေရဲတော့၊ ပြီးတော့ ဒီဓာတ်ပုံကြီးကိုလဲ ဆက်ပြီးမကြည့်ရဲတော့ဘဲခွေးကလေး ဂျက်ကီကိုပွေ့ကာ သူမနေထိုင်ရာ အဖီကလေးဘက်သို့ နောက် ဆုတ်နောက်ဆုတ် ခြေလှမ်းများဖြင့် ပြေးထွက်လာခဲ့တော့သည်။

မစိန်သုံမှာ အခန်းအတွင်းသို့ရောက်သည်နှင့် အဝင် အထွက် တံခါးပေါက်ကြီးကို သစ်သားမင်းတုန်းကြီးတစ်ခုနှင့် တာလန်ထိုးလိုက်ပြီး ဂျက်ကီကိုလဲ သူမနေထိုင်ရာ အခန်းထဲတွင်ပင် ခေါ်ထားလိုက်တော့သည်။

ထိုအခန်းနှင့် ဖျဉ်ထောင်တစ်ချပ်သာခြားသည့် အပြင် ဆက်တွင်လဲ မဟူရာ၏ ယာယီမြင်းဇောင်းကြီးရှိနေသည်ဖြစ်ရာ မစိန်သုံအဖို့ အသက်ပင်ဝဝမရှုရဲလောက်အောင် ကြောက်လန့် နေချာလေသည်။ ပြီးတော့ မှောင်မဲတိတ်ဆိတ်နေသည့် ဒီအိမ်ကြီး

တစ်ခုလုံးမှာလဲ မစိန်သုံနှင့် ခွေးကလေးဂျက်ကီတို့သာ ရှိနေရာ အရာရာက ပိုပြီးချောက်ချားစရာကောင်းလွန်းနေတော့သည်။

ထိုနေ့ညတွင် မစိန်သုံမှာ အတော်ကလေး ညဉ့်နက် သည်အထိ အိပ်မပျော်နိုင်သေးဘဲ မြင်းနက်ကြီးမဟူရာ၏ထူးဆန်း သည့်မျက်နှာနှင့် ပုံပန်းသဏ္ဍာန်တို့ကို မျက်စေ့ထဲမှာ မြင်ယောင် နေမိသည်။ ပြီးတော့ မဟူရာအတွက် မြင်းစောင်းအသစ်ကိုလဲ အခြားတစ်နေရာတွင် မြန်မြန်ဆောက်လိုက်ဖို့ စိတ်ထဲကအလိုလို ဆုတောင်းနေမိသည်။

 အခန်း(၆)

‘ဒုန်း... ဒုန်း... ဒုန်း... ဒုန်း...’
‘စိန်သုံ . . . ဟဲ့စိန်သုံ . . . ထစမ်း . . .
ဘယ်အချိန်ရှိပြီလဲ . . . ညည်းနှယ်အေ . . . မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး
ဒီလောက်တောင် အအိပ်မက်ရသလားဟဲ့...’

ရုတ်တရက် အခန်းတံခါးကို တစ်ဒုန်းဒုန်းထုသံနှင့်အတူ
ဒေါ်တဆုပ်၏ ဗျစ်တီးဗျစ်တောက် ပြောဆိုသံတွေကို ကြားလိုက်
ရ၏။ မစိန်သုံမှာ တစ်ညလုံး အိပ်ရေးပျက်ထားသဖြင့် ကျိမ်းစပ်နေ
သောမျက်စေ့တွေကို အားယူပြီးဖွင့်ကာကမန်းကတန်းနှင့် လူးလဲ
ပြီးထလိုက်ရသည်။

‘ဟုတ် . . . ဟုတ်ကဲ့ . . . ဘွားဘွားကြီး . . .
သမီး ထပါပြီ...’

မစိန်သုံ အခန်းတံခါးကို ဖွင့်လိုက်စဉ်မှာတော့ အပြင်ဖက် တွင် ဝိုးစင်စင်လင်းနေလေပြီ။ ထို့နောက် သူမနေထိုင်ရာ အဖိ၏ နောက်မှ စဉ်အိုးထဲကရေနှင့်ပင် မျက်နှာကိုကပျာကယာ သစ်လိုက် ပြီး မီးဖိုခန်းထဲသို့ အပြေးအလွှားနှင့်သွားကာ အယ်ဒီဘညွန့်နှင့် ဒေါ်တဆုပ်တို့အတွက် နံနက်စာကော်ဖီကို ဖျော်ရလေသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် ညကတော်တော်နှင့် အိပ်မရဖြစ်နေရသည့် အကြောင်းတွေက ခေါင်းထဲကိုရောက်လာပြီး ခွေးကလေး ဂျက်ကီ ကိုလဲ သတိရသွားမိ၏။

ဂျက်ကီကတော့ ဘယ်အချိန် သူ့အခန်းထဲမှ ထွက်သွား သည်မသိ၊ ထမင်းစားခန်းအတွင်းမှ အယ်ဒီဘညွန့်နှင့် ဒေါ်တဆုပ် တို့အနားတွင် ရစ်သီရစ်သီ လုပ်နေလေသည်။

မစိန်သုံမှာ အယ်ဒီဘညွန့်နှင့် ဒေါ်တဆုပ်တို့ကို နံနက်စာ ကော်ဖီပို့ပြီး ပြန်လှည့်အထွက်တွင် အယ်ဒီဘညွန့်က -

'ဪ... စိန်သုံရေ... မောင်ဘစီကို သွားပြော စမ်းပါကွယ်... မဟူရာအတွက် မြင်းဖောင်းအသစ်ဆောက်ဖို့ လက်သမားတွေကို ဘယ်နေ့ခေါ်ထားသလဲလို့...'

'ဟုတ်ကဲ့ပါတာကြီး... သမီး အခုပဲ သွားမေးလိုက် ပါ့မယ်...'

ပြောပြောဆိုဆို မစိန်သုံ အိမ်ကြီးအတွင်းမှ ပြေးထွက်လာ ချိန်တွင် မြင်းထရီနီနာ ဘီဘရာမှာ မဟူရာကို ယာယီမြင်းဖောင်း အတွင်းမှဆွဲပြီး ကျောင်းရန်ထွက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

မြင်းနက်ကြီးမဟူရာမှာ မစိန်သုံ ညကတွေ့လိုက်ရသည့် ဓာတ်ပုံကြီးထဲက မျက်နှာမျိုးမဟုတ်ဘဲ သွက်လက်မြူးကြွနေကော

သူ့ခြေလှမ်း အသိမ်းအနှုတ်တွေက ပေါ့ပါးနေသလို ထင်ရ လေသည်။

'အခုတော့လဲ ဓာတ်ပုံထဲက မဟူရာနဲ့ တခြားစီပါလား။ နောက်ပြီး မဟူရာရဲ့ ထုံးခြားပြီး ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ အဖြစ် အပျက်တွေကို ဒီအိမ်ကြီးမှာ ငါတစ်ယောက်ထဲ မြင်နေရတာလား။ မောင်ဘစီတို့လို မြင်းတွေနဲ့ လက်ပွန်းတတည်းနေနေတဲ့သူတွေ တရော... ငါ့လိုမမြင်ကြဘူးတဲ့လား... ဒီအကြောင်းတွေကို အားတဲ့တစ်နေ့ကျမှ မောင်ဘစီကိုလဲ မေးကြည့်ရမယ်...'

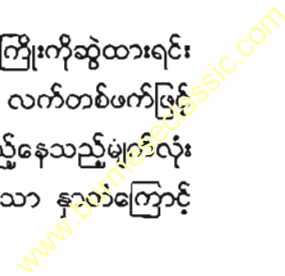
ထိုစဉ်မှာပင် -

'ဟိတ်... ကောင်မလေး နှင့် ဒီနေ့ သိပ်ကိုလှနေပါလား။ ဆာလေ ငါနဲ့အတူ အပျင်းပြေ မြင်းလေးဘာလေး လျှောက်စီး ရအောင်...'

နားရွက်နားကပ်ကာ ပြောလိုက်သော ဘီဘရာ၏ရီသဲ့သဲ့ စကားကြောင့် မစိန်သုံမှာ ခြေလှမ်းတွေပင် မှားသွားမတက်ဖြစ် သွားကာ ခန္ဓာကိုယ်က ဘေးသို့ပင်ယိုင်သွားမိ၏။ တစ်ချိန်ထဲမှာ မြင်းကြီးမဟူရာ၏ ဟိလိုက်သံကလဲ ဘီဘရာ၏စကားကို လည်ပြီး သဘောကျသယောင်နှင့် အားပေးအားမြှောက်ပြုနေ ထိုင်ပင် ထင်လိုက်မိလေသည်။

ဟိ... ဟီး... ဟီး...'

ဘီဘရာမှာလက်တစ်ဖက်က မြင်းဇက်ကြိုးကိုဆွဲထားရင်း မှုတ် နှုတ်ခမ်းမွှေးကုတ်ကုတ်ကြီးတို့ကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဆောက်သို့ဆွဲသပ်ချနေ၏။ မစိန်သုံကို စိုက်ကြည့်နေသည့်မျက်လုံး တို့က အလွန်အမင်းချိုင့်ဝင်နေပြီး ချွန်မြဲနေသော နှာသံကြောင့်

ပါးရိုးနှစ်ဖက်က ရှေ့သို့ငေါထွက်နေသယောင်ရှိနေလေရာ စုတ်
ချွန်းချွန်း မျက်နှာပေါက်ဖြစ်နေ၏။

မစ်န့်သုံမှာ မြင်းနက်ကြီးမဟူရာကို ကြောက်လန့်နေ
ရသည့်အထဲ အခုလို မျက်နှာမချိုမချဉ်နှင့် သူ့ကို ရိုသဲ့သဲ့တွေပြောဆို
နေသော ဘီဘရာကို ရွံလဲရွံ ကြောက်လဲကြောက်လာမိကာ
ထိုနေရာမှ ခပ်သုတ်သုတ်ခြေလှမ်းများဖြင့် မောင်ဘစီရှိရာသို့
ဆက်လျှောက်လာမိလေ၏။

မောင်ဘစီရှိရာမြင်းစောင်းအတွင်းသို့ရောက်သောအခါ -

‘ဟဲ့... ဘစီ... နင့်လက်က ဒဏ်ရာ ဘယ်လို
နေသေးလဲ...’

‘ဘာမှမဖြစ်လိုက်တော့သိပ်မခံရဘူးပေါ့အစ်မရာ...
အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော့် လက်သာကျိုးသွားရင် ဒီအလုပ်တွေ
ဘယ်လိုမှ လုပ်နိုင်တော့မယ်မထင်ဘူး...’

မောင်ဘစီမှာ သြစတေးလျအုတ်ဟုခေါ်သော အခွံခွတ်
မထားသည့် အဖူးကလေးများကို ဂျုံနှင့်ရောမွှေနေကာ မြင်း
အတွက် အလုပ်ရှုပ်နေရင်း မစ်န့်သုံကိုပြန်ပြောလိုက်၏။

ရတနာကုန်သည်ကြီး အယ်ဒီဘညွန့်မှာ သူ့မြင်းများ
အလွန်ဂရုတစိုက် ကျွေးမွေးသူဖြစ်လေရာ မြင်းများကို အလေး
ထားပြီး တစ်နေ့လျှင် အစာဘယ်နှစ်ပေါင်ကျွေးရမည်ဟု
သတ်မှတ် ထားသည်။ ပြီးတော့ မောင်ဘစီက အယ်ဒီဘညွန့်
ကြားထားသည့်အတိုင်း မြင်းများသောက်ရန် ထုံးစာတိပါသ
ရေနှင့် ထုံးစာတိပါသော ပျော်ဘွယ်မြက်ခြောက်တို့ကိုလဲ
ဂရုတစိုက်နှင့် ဝတ္တရားမပျက်ကျွေးပေးရလေသည်။

မစ်န့်သုံက -

‘ဪ... ဒါနဲ့ မောင်ဘစီရေ ဘာကြီးက နင့်ကို
မေးခိုင်းလိုက်တယ်...’ ဟိုမြင်းကြီးမဟူရာအတွက် မြင်းစောင်း
အသစ်ဆောက်ပေးဖို့ လက်သမားတွေကို ဘယ်နေ့ခေါ်ထား
လဲတဲ့...’

‘ဟုတ်ပါရဲ့အမရယ်... ကျွန်တော် မေ့နေလိုက်တာ
အဲဒီလက်သမားတွေက ဒီနေ့လာမှာ...’ ခဏနေ မြင်းစာ
ကျွေးပြီး ကျွန်တော်သွားခေါ်လိုက်ပါမယ်...’

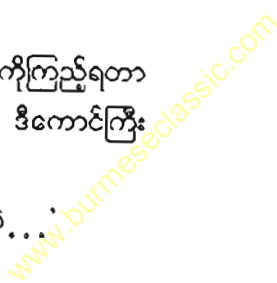
မောင်ဘစီမှာ ပါးစပ်က ပြောလဲပြော၊ သူ့လက်ကလဲ
ခြင်းစာခွက်တွေထဲမှ မြက်ခြောက်တွေကိုလဲ ချောမွှေနေ၏။

‘အေးဟယ်... အဲဒီမြင်းနက်ကြီးမဟူရာကို ငါနေတဲ့
အိဘေးမှာ ယာယီမြင်းစောင်းလာပြီးလုပ်ထားကတည်းက ငါ့မှာ
အချိုးမျိုး စိတ်ဆင်းရဲနေရတာဟ...’ အခု အခြားနေရာမှာ
သူ့အတွက် မြင်းစောင်းအသစ် ဆောက်ပေးတော့မယ်ဆိုလို့ ငါ့မှာ
အိသာလိုက်ရတာလေ... မပြောပါနဲ့...’

မစ်န့်သုံက တစ်အိမ်ထဲအတူနေ ဘဝတူဖြစ်သူ မောင်ဘစီ
မောင်နှမအရင်းအချာကဲ့သို့ တရင်းတနီးလေသံနှင့် ပြောလိုက်
သရာ မောင်ဘစီမှာလဲ ‘ထိုစကားကြောင့် တွေကနဲ့ပင်
သွားကာ -

‘ဟုတ်တယ်အမ...’ အဲဒီမြင်းကြီးကိုကြည့်ရတာ
အိမ်လိုကြီးမှန်းကိုမသိဘူး... ကျွန်တော်လဲ ဒီကောင်ကြီး
အောက်ကတည်က သတိထားမိနေတာ...’

‘ဟင်... နင်က ဘာကို သတိထားမိလို့လဲ...’

မစိန်သုံလဲ မောင်ဘစိထံမှ ဆက်ပြီးကြားရမည့် စကားတို့ကို အလောတကြီးပင် ပြန်မေးမိနေလေ၏။

‘ဒီလိုလေ အစ်မရဲ့ . . . ဝေးဝေးမကြည့်နဲ့ ခွေးလေးဂျက်ကီဆိုရင် ဟောဒီ စိန်လှိုင်းတို့၊ ကျောက်စိမ်းမောင်တို့ အပြိုင်ထွက်ပြီဆိုတာနဲ့ တရင်းတနီးခုန်ပေါက်ပြီး နောက်က တကောက်ကောက်လိုက်နေကျလေ . . . ! အခု မဟူရာရောက်လာပြီ၊ ဂျက်ကီရဲ့အမူအရာတွေ ပြောင်းနေတာ . . .’

‘အေး . . . ဟုတ်တယ်ဟ၊ ငါဆိုရင် မနေ့ညက မဟူရာရဲ့ ဓာတ်ပုံကြီးကိုကြည့်ပြီး အူနေတဲ့ ဂျက်ကီကို တော်တော်လေးချောမောပြီး အခန်းထဲမှာခေါ်ထားရတယ် . . . ! နောက်မှာ ငါ အဲဒီညက မြင်လိုက်ရတဲ့ ဓာတ်ပုံကြီးထဲကမဟူရာက . . . လူတစ်ယောက်ရဲ့ မျက်နှာနဲ့တောင် ပိုပြီးတူနေသလိုပဲဟဲ့ . . .’

မောင်ဘစိမှာ သူ့လက်နှစ်ဖက်တွင် ကပ်တွယ်နေသော မြက်ခြောက်များကို တစ်ဖျန်းဖျန်းနှင့် ပုတ်ခါလိုက်ပြီး တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရသွားမိသလိုအမူအရာနှင့် -

‘လူတစ်ယောက်ရဲ့ မျက်နှာဆိုလို့ . . . ! မနေ့ကလာတဲ့ ဓာတ်ပုံဆရာကလဲ မဟူရာနဲ့ပတ်သက်ပြီး သူ့စိတ်ထဲမှာ မသိုးမသွယ် ဖြစ်နေတယ်လို့ ကျွန်တော့်ကိုပြောလိုက်သေးတယ်အစ်မရဲ့ . . .’

‘ဟင် . . . ဘာ . . . ဘယ်လို မသိုးမသွယ်တာလဲ ပြောစမ်းပါဦး . . .’

မစိန်သုံက မြင်းနက်ကြီးမဟူရာ၏ ထူးထူးဆန်းဆန်းအမူအပျက်တွေကို သူမသာမက အခြားလူတွေကပါ ခိုင်မိနေကြသည် ဆိုလေသောအခါ တအံ့တဩနှင့် ဖြစ်သွားပြီး မောင်ဘစိကို အထူး

တကြီး ပြန်မေးနေမိပြန်သည်။ မောင်ဘစိကလဲ သူ့ကို ဓာတ်ပုံဆရာပြောပြလိုက်သည့် စကားတွေကို စဉ်းစားရင်း မစိန်သုံကို တစ်လုံးမကျန် ပြန်ပြောပြလိုက်လေသည်။

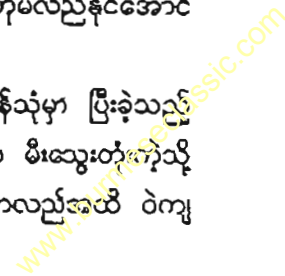
‘ဒီလို အစ်မရဲ့ . . . ဓာတ်ပုံဆရာက ဓာတ်ပုံဖလင်ဆေးခန်းထဲကနေထွက်လာတော့ ပြူးပြူးယူယူနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ပြောတယ်၊ မင်းတို့ မြင်းနက်ကြီးက ရိုးမှရိုးရဲ့လားတဲ့ . . . ! ဓာတ်ပုံကူးတဲ့ ဆေးရေကန်ထဲမှာ ဓာတ်ပုံကို ဆေးစိမ်ထားတဲ့ မဟူရာရဲ့ ကျောပေါ်မှာ အသားမဲမဲနဲ့ လူတစ်ယောက်ကို တွေ့ရတယ်တဲ့ . . . ! သူက သေချာအောင် ဓာတ်ပုံကို ဆေးရေကန်ထဲက ပြန်ဆယ်ပြီး ကြည့်လိုက်တော့ အဲဒီလူကို မတွေ့ရတော့ပြန်ဘူးတဲ့ . . .’

‘ဟင် . . .’

မစိန်သုံ၏ ပါးစပ်ဖျားမှ ‘ဟင်’ ဆိုသည့် အံ့ဩရေရွတ်လိုက်သံနှင့်အတူ သူမ၏ တစ်ကိုယ်လုံးမှာလဲ ကြက်သီးဖွေးညှင်းများပင် တစ်ဖျန်းဖျန်း ထသွားမိလေသည်။

‘ပြီးတော့ ဓာတ်ပုံဆရာက သူဒီမြင်းကြီးကို ဓာတ်ပုံစရိုက်တဲ့ အချိန်တုန်းကလဲ ကင်မရာ ချောင်းကြည့်ပေါက်ထဲကနေ အဲဒီအသားမဲမဲနဲ့လူကို မြင်လိုက်ရသေးတယ်ဆိုလားပဲအစ်မရဲ့ . . . ကျွန်တော့်တော့ ဒီမြင်းကြီးနဲ့ပတ်သက်ပြီး နားကိုမလည်နိုင်အောင် မိပီချာ . . .’

မောင်ဘစိ၏ စကားအဆုံးတွင် မစိန်သုံမှာ ပြီးခဲ့သည့် နက်က သူ အိပ်မက်ထဲတွင်တွေ့လိုက်ရသော မီးသွေးတုံးကိုသို့ နောက်မှောင်နေသည့် အသားအရည်နှင့် ကျောလည်အထိ ဝဲကျ

နေသော ကြမ်းတမ်းသန့်စွမ်းသည့် အမွှေးအမျှင်များနှင့်လူကို သတိရသွားမိသည်။

‘ဓာတ်ပုံဆရာ မြင်လိုက်ရတယ်ဆိုတဲ့ အသားမဲ့မဲ့လူဟာ ငါ အိပ်မက်ထဲမှာ’ တွေ့လိုက်ရတဲ့ လူပဲဖြစ်နေမလား... ပြီးတော့ ဒီလူက မဟူရာနဲ့ဘယ်လိုပတ်သက်နေတာလဲ...’

ထိုအချိန်မှာပင် ခြံဝင်းအစပ်ဆီမှ မြင်းထရီနီနာ ဘီဘရာ၏ ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် အော်လိုက်သံကြီးကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

‘အား...’

မြင်းနက်ကြီး မဟူရာမှာ ဘီဘရာ၏ နားရွက်ကို လှမ်းကိုက် လိုက်ပြီး ကာဆုန်ပေါက်ထွက်ပြေးသွားတော့၏။ ဘီဘရာမှာလည်း သွေးများထွက်နေသော သူ့နားရွက်တစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ကာ မြေပေါ်လဲကျလျက် ပါးစပ်က အယုတ္တအနတ္တတွေ ဆဲဆိုရင် ကျန်ခဲ့လေတော့သည်။

ထိုနေ့ နေ့ခင်းဖက်တွင် ဒေါ်တဆုပ်မှာ ကောက်ကံ ငင်ကာကြီးခိုသလို နေမကောင်းထိုင်မသာဖြစ်ပြီး အိပ်ယာပေါ်တွင် ရွေ့ရွေ့ကလေးမိန်းမနေ၏။ ဒေါ်တဆုပ်၏ဘေးတွင်လဲ မစိန်သုံ့မှာ အခြားဝေယျာဝစ္စတွေ လုပ်ပေးနေရင်း ဒေါ်တဆုပ်၏ အမူအရာ တွေကို တစေ့တစောင်းလှမ်းပြီး အကဲခတ်သလိုနှင့်ကြည့် လိုက်ကာ -

‘ဘွားဘွားကြီးကို ကြည့်ရတာ တစ်မျိုးပဲ...’

နေမကောင်းဘူးလား...’

‘အေး... ဟုတ်တယ် စိန်သုံ့၊ ဘာဖြစ်မှန်းမသိဘူး’

ရင်ထဲမှာ တလုပ်လုပ်နဲ့ တစ်ကိုယ်လုံး လှုပ်တောင်မလှုပ်ချင် လောက်အောင်ဖြစ်နေတယ်... သွား... သွား... ငါ့အတွက် သွေးဆေးယူလာခဲ့စမ်း...’

မစိန်သုံ့မှာ ချက်ချင်းဆိုသလို အားအင်ချိနဲ့နဲ့နှင့် နုံးခွေ သွားသော ဒေါ်တဆုပ်အတွက် သွေးဆေးပြေးယူပေးရလေသည်။ ထို့နောက် ဒေါ်တဆုပ်က မစိန်သုံ့ယူလာပေးသော သွေးဆေးမှုန့် တွေကို လက်ဖေါင်းထဲထည့်ကာ တုန်တုန်ရင်ရင်နှင့် မော့သောက် လိုက်ပြီး -

‘ဒါနဲ့... နည်းဘာဘကြီးကော...’

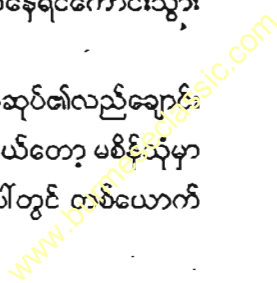
‘ဘာဘကြီး မြင်းဇောင်းအသစ်ဆောက်နေတဲ့နေရာမှာ ထက်သမားတွေကို ကြီးကြပ်နေပါတယ် ဘွားဘွားကြီး...’

မစိန်သုံ့က အေးစက်စက်ဖြစ်နေသည့် ဒေါ်တဆုပ်၏ ထက်ဖေါင်းတွေကို ဖွဖွလေး ဆုပ်နယ်ပေးရင်း ပြန်ပြောလိုက်သည်။ ဒေါ်တဆုပ်၏မျက်နှာနှင့် နဖူးပြင်တို့ပေါ်မှာ ချွေးစတုန်က တွဲခို နေလျက်ရှိနေလေသည်။ မစိန်သုံ့က ထိုချွေးစတုန်ကို လက်ကိုင် ဆိုင်းနှင့် သုတ်ပေးလိုက်ရင်း -

‘သက်သာရဲ့လား ဘွားဘွားကြီး...’

‘အေး... သက်သာသလိုတော့ ရှိသား...’

တိုးဖျော့လွန်းသည့်လေသံက ဒေါ်တဆုပ်၏လည်ချောင်း နားထဲမှ တိုးတိုးလေးသာကြားနေရသည်။ တကယ်တော့ မစိန်သုံ့မှာ မှုန်လိုအချိန်မျိုးတွင် ဒေါ်တဆုပ်ကို ကုတင်ပေါ်တွင် တစ်ယောက်

ထဲထားခဲ့ကာ တခြားဘာအလုပ်ကိုမှ သွားပြီးမလုပ်ချင် . . . သို့သော် သူမ ဒီအိမ်ကြီးပေါ်သို့စပြီးရောက်လာကတည်းက နေ့စဉ် မပျက် လုပ်နေရသည့်အလုပ်တွေကလည်း တစ်ပုံတပင်ကြီးပင် ရှိနေလေရာ ထိုနေရာမှ ခပ်ဆိတ်ဆိတ်လေးပင် လှည့်ထွက်လာ တော့သည်။

မစိန်သုံ အခန်းအပြင်ဖက်သို့ ရောက်သောအခါ အဖေ့ အမျှင်များနှင့် တစ်စုံတစ်ရာက သူမ၏ခြေထောက်ကို လာထိလိုက် သလို ခံစားလိုက်ရလေသည်။

‘ဟင်...’

မစိန်သုံ ချက်ချင်းပင်ကြည့်လိုက်ရာ တစ်မနက်ထိ ပျောက်ခြင်းမလှပျောက်နေသည့် ခွေးကလေးကျက်ကိုတွေ့လိုက် ရ လေသည်။ ကျက်ကိုမှာလဲ ခါတိုင်းနှင့်မတူဘဲ တအိအီနှင့်ညှိုး ငယ်လေသည်။

‘ဟဲ့ ကျက်ကို တစ်မနက်လုံး ဘယ်လျှောက်သွား တာလဲ...’

ပြောပြောဆိုဆို မစိန်သုံ၏ ကျက်ကိုကိုကောက်ယူပွေ့ လိုက်လေရာ . . . ကျက်ကို ကိုယ်ပေါ်မှ အမွှေးအမျှင်တွေ နှစ်ကွက်သုံးကွက်ကျွတ်နေကာ ထိုနေရာတစ်ဝိုက်မှ အရေပြေ တို့က ရဲရဲနီလျက်ရှိနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ထိုစဉ် မစိန်သုံ၏နောက်ကျောဖက်ဆီမှ ထမင်းအုံ မိန်းမကြီးဒေါ်အုန်းသင်၏အသံကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

‘ဟဲ့ စိန်သုံ...! လက်သမားတွေ မြင်းစောင်းအသ ဆောက်နေတဲ့ နေရာကို သွားလိုက်ဦး...! နှင့် ဘာကြ

တာခိုင်းစရာရှိလို့လဲ မသိဘူး...’

‘ဟတ်... ဟတ်ကဲ့ပါ... ကြီးကြီး...’

မစိန်သုံမှာ ကျက်ကိုကိုပွေ့ချီရင်း အိမ်မကြီးအတွင်းမှ

မြင်းစောင်းအသစ်ဆောက်ရာနေရာသို့ ခပ်သုတ်သုတ် ခြေလှမ်း နှိုးဖြင့်လျှောက်သွားလေ၏။ သူမ မြင်းစောင်းအနီးသို့ရောက်သော အခါ အုန်းပွဲငှက်ပျောပွဲများနှင့် အမွှေးနံ့သာတိုင်တို့ကို ထွန်းညှိ မြင်ဆင်ထားကာ အယ်ဒီဘညွန့်ကလဲ လက်သမားတို့ကို တိုင်ထူ ညှိနေရာ၊ ပန္နက်ရိုက်မည့်နေရာတို့ကို ညွှန်ပြနေ၏။

အယ်ဒီဘညွန့်က မစိန်သုံရောက်လာသည်ကို မြင်သည်

နှင့် -

‘မစိန်သုံရေ... ဟောဒီက လက်သမားဆရာကြီးတွေ တွက် ရေခွေးကြမ်းနဲ့ လက်ဖက်သုပ်ကလေးလုပ်ပေးပါကွယ်။ တော့ ဒေါ်အုန်းသင်ကိုလဲ လက်သမားအဖွဲ့တွေကို ထမင်းကျွေး စီမံပြီးချက်ဖြုတ်ထားလိုက်ပါလို့ ပြောလိုက်ပါကွယ်...’

ထိုအချိန်မှာပင် မြင်းစောင်းအသစ်ဆောက်နေရာဆီသို့

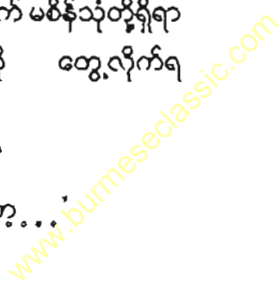
သွန်ပေါက်ကာ ပြေးဝင်လာသော မြင်းခွာသံတို့ကို ကြားလိုက်ရ လေသည်။

အသံလာရာဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်လေရာ မြင်းနက်ကြီး

များမှာ လည်ဆံမွှေးတွေ ဖွာလန်ကျလွင့်ပျံ့လျက် မစိန်သုံတို့ရှိရာ ရာဆီသို့ တစ်ဟုန်ထိုးပြေးဝင်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရ လေသည်။

‘ခွပ်...ခွပ်...ခွပ်...! ခွပ် ခွပ် ခွပ်...’

‘ဟာ... မြင်းကြီးပြေးဝင်လာတယ်ဟေ့...’

'လုပ်ကြပါဦး... ဘယ်နည်းဖြစ်တာတုံးဟ...'

'ရှောင်... ရှောင်ကြဟေ့...'

တခဏအတွင်းမှာပင် မြင်းဖောင်းအသစ်ဆောက်ရန် ပြင်ဆင်နေကြသည့် လက်သမားများ၏ အလန့်တကြားအော်သံဟစ်သံတွေနှင့်အတူ . . . အယ်ဒီဘညွန့်နှင့် မစိန်သုံတို့မှာလဲ တဟုန်ထိုးပြေးဝင်လာသည့် မြင်းနက်ကြီးမဟူရာကို လွတ်ရုံကလေးတင် ရှောင်မိလျက်သားဖြစ်သွား၏။

'ဟီး... ဟီး... ဟီး...'

မြင်းနက်ကြီးမဟူရာမှာ မြင်းဖောင်းဆောက်ရန် ပြင်ဆင်ထားသောနေရာသို့အရောက်တွင် တစ်စုံတစ်ယောက် ဖက်ကြိုးကို ဆောင်ဆွဲလိုက်သလို တွန့်ကနဲရပ်တန့်သွား၏။ ထို့နောက်ဝမ်းခေါင်းသံကြီးနှင့်ဟီလိုက်ကာ ရှေ့ခွာစုံကိုပတ်တတ်ရပ်လျက် အုန်းဆွဲငှက်ပျော့ပွဲများ တင်ထားသည့်စင်ကို ခွာဖြင့်ပေါက်ချလိုက်လေသည်။

'ခွမ်း... ဖျောင်း...'

'ဟာ... ဒီမြင်းလုပ်ပုံနယ်... ဒုက္ခတွေတော့များကျန်တော့မှာပဲဗျို့...'

'ဖယ်ကြဟေ့... ဖယ်ကြ... မြင်းက စိတ်ရိုင်းဝင်နေပုံရတယ်...'

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဝိုင်းအော်နေကြသော လက်သမားတွေက မြင်းနက်ကြီးမဟူရာ၏ အမူအရာတွေကိုကြည့်ကာ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ဝိုင်းအော်နေကြသည်။ အယ်ဒီဘညွန့်နှင့် မစိန်သုံတို့မှာလဲ လဲပြိုကျသွားသော အုန်းဆွဲငှက်ပျော့နှင့် အမွှေးနံ့သာတိုင်း

တွေကိုကြည့်ပြီး ကြောက်သေပင် သေနေမိကြ၏။

ထိုအခါမှ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ မြင်းရိုက်ကြိမ်တစ်ချောင်းကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ကိုင်ကာ ဒေါနှင့်မောနှင့် ပြေးလိုက်လာသည့် မြင်းထရီနီနာ ဘီဘရာကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ဘီဘရာ၏ ခေါင်းပေါ်တွင် အမြဲတစေပေါင်းထားသော ဖိတ်ဖြူစကြီးမှာ နံနက်ကမဟူရာကိုက်လိုက်သည့် နားရွက်တစ်ဖက် မှုဒ်အောက်ကို လှုံ့အောင်ပတ်ပေါင်းထားကာ ထိုဖိတ်ဖြူစပေါ်တွင်လဲ သွေးစသွေးနုတို့ စွန်းထင်းနေ၏။ ဘာပဲပြောပြော မြင်းထရီနီနာ လုပ်လာသည့် သက်တမ်းတစ်လျှောက်လုံး ယခုကဲ့သို့ မြင်းဆိုးတစ်ကောင်၏ အကိုက်ကိုမခံရဘူးခဲသဖြင့် ဘီဘရာမှာ အတော်လေးပင် ရှက်လဲရှက်... စိတ်လဲတိုနေမိလေသည်။

ဘီဘရာမှာ မြင်းနက်ကြီးမဟူရာ၏အနားသို့ မောပန်းတကြီးနှင့်ပြေးလိုက်လာပြီး သူ့လက်ထဲမှာ ဆုပ်ကိုင်ထားသည့် ကြိမ်တံဖြင့် တအားလွှဲကာလွှဲကာ ဆင့်ဆင့်ပြီးရိုက်တော့သည်။

'ခွမ်း... ခွမ်း... ခွမ်း...'

ရိုက်နေရင်းနှင့်လဲ ဘီဘရာ၏ပါးစပ်မှ ကုလားလိုတစ်လှည့်၊ ဗမာလိုတစ်လှည့် မိုးမွန်အောင်ဆဲဆိုနေတော့သည်။

မြင်းနက်ကြီးမဟူရာမှာ ဘီဘရာရိုက်နှက်နေသည့်ကြိမ်တံအောက်တွင် တလူးလူးတလွန်လွန်နှင့် ဖြစ်နေကော နာနာ တွင်ကျင်ကြီး အော်လိုက်လေသည်။ ထိုအော်သံကြီးက မြင်းတစ်ကောင်၏အော်သံမျိုးမဟုတ်ဘဲ သေလုမျောပါး နာကျင်နေသည့်လူတစ်ယောက်၏ အော်သံကြီးလိုပင် ဖြစ်နေလေသည်။

မစိန်သုံ၏ လက်ထဲတွင် ပွေ့ပိုက်ထားသော ခွေးကလေး

www.burmeseclassic.com

ကျက်ကီမှာလဲ ထူးထူးဆန်းဆန်း အော်သံကြီးကြောင့် လက်ထဲမှ ရုန်းကန်ကာ ခုန်ချထွက်ပြေးသွားတော့သည်။

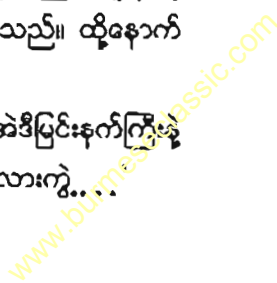
မစိန်သုံမှာ ထိုနေရာတွင် ဘယ်လိုမှ ဆက်ပြီးမနေရဲ တော့ဘဲ လက်သမားများအတွက် လက်ဖက်သုပ်ရန် အိမ်ကြီးဆီသို့ ပြေးထွက်လာခဲ့တော့သည်။

အခန်း(၇)

မောင်ဘစီမှာ အသစ်ဆောက်လုပ် ပြီးစီးသွားသည့် မြင်းစောင်းအတွင်းမှ သစ်တိုသစ်စတွေကို ကောက်ယူသိမ်းဆည်း နောက် မဟူရာ၏နက်မှောင်နေသော ကိုယ်လုံးကြီးမှ အမွှေး ချွတ်တို့ကို ဘီးဖြင့်ပြီးပေးနေလေသည်။ မောင်ဘစီနှင့်မလှမ်း ဘယ်မှာတော့ မြင်းများကို နှိပ်နယ်ပေးရန် ရောက်လာသည့် အနိုင်သည် ဆိုက်ကုလားကိုပြုမှုမှာ သူ၏ ချည်သားလွယ်အိတ် ကြီးကို ရင်ဘတ်ထဲတွင်ပွေ့ထားလျက် မြင်းနက်ကြီးမဟူရာကို ခုတ်မသန် မျက်လုံးများနှင့် စိုက်ကြည့်နေလေသည်။ ထို့နောက် အနိုင်သည် ကိုပြုက -

'လူကလေး... မောင်ဘစီ...၊ အဲဒီမြင်းနက်ကြီးနဲ့ ဘာလေးတို့ တော်တော်ရင်း နီးနီးဖြစ်နေကြပလားကွ့...'

မောင်ဘစ်မှာလဲ . . . မြင်းအနိပ်သည် ကိုပြူး၏ စကားကြောင့် သူ့လက်ဖဝါးထဲတွင် ကွင်းဖြင့်လျှိုပြီး စွပ်ထားသည့် မြင်းမွှေးခြီးသည့်ဘီးကို ချွတ်လိုက်ကာ -

‘ဒီကောင်ကြီးက စိန်လုံဖိုးတို့၊ ကျောက်စိမ်းမောင်တို့ လိုတော့ မဟုတ်ဘူးဦးလေးပြူးရဲ့ . . . ! နဲ့နဲရိုင်းတယ် . . . သူနဲ့ ရင်းနှီးဖို့ဆိုတာ တော်တော်လုပ်ယူရဦးမှာ . . .’

ထိုစဉ် မြင်းနက်ကြီးမဟူရာ၏ မျက်လုံးများက မြင်းအနိပ်သည်ကိုပြူးနှင့် မောင်ဘစ် တို့၏ မျက်နှာများကို တစ်လှည့်စီ မျက်ခုံးရှုံ့ရင်း ကြည့်လိုက်လေသည်။

မြင်းအနိပ်သည် ကိုပြူးက သူ့ခေါင်းကို တဆတ်ဆတ် ငြိမ့်လိုက်ရင်း -

‘ဒီလိုကွဲ့ မောင်ဘစ်ရဲ့ . . . မြင်းတွေနဲ့ပတ်သက်ရင် ဗမာ့ကျမ်းစာပေတွေထဲမှာ ဟောထားတာက မြင်းအမျိုးခြောက်မျိုး ရှိတယ်ကွဲ့ . . . ! အဲ . . . ပထမအမျိုးက အလွန်တစ်ရာ ပါးနပ်ပြီး အသိရှိတဲ့အာဇာနည်မြင်းမျိုး ဒုတိယမျိုးကတော့ စစ်မြေပြင်မှာ အရှင်သခင်ကို စွန့်ပစ်မထားခဲ့တဲ့ အလွန်သစ္စာရှိတဲ့ ဝိနိတမြင်းမျိုးတဲ့ . . . ! တတိယအမျိုးအစားက တကယ့်ကို ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့တဲ့ ဝါနာယုဇမြင်းမျိုးတဲ့ကွဲ့ . . .’

မောင်ဘစ်လည်း တော်ရုံနှင့်သိရခဲ့သည့် မြင်းအမျိုးအစားတွေအကြောင်းကို မြင်းအနိပ်သည် ကိုပြူးထံမှ ကြားလိုက်ရလေရာ အထူးပင် စိတ်ဝင်တစားနှင့် ဖြစ်သွားလေသည်။ ထို့နောက် အနိပ်သည်ကိုပြူး၏ စကားကို ကြားဖြတ်ပြီး -

‘ဦးလေးပြူးက မြင်းတွေရဲ့အကြောင်းကို တော်တော်သိတာပဲနော် . . . ! နောက်ပြီး မြင်းတွေကို နှိပ်ပေးတဲ့နေရာမှာလဲ တကယ့်ကို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင်ပဲ . . .’

‘မြင်းအကြောင်းသိဆို မောင်ဘစ်ရယ် . . . ! ဦးလေးပြူးရဲ့ အဘိုးတွေ၊ အဖေတွေ လက်ထက်ကတည်းကစပြီး နန်းတွင်း ထဲမှာ ဒီ မြင်းအနိပ်သည်အလုပ်ပဲ လုပ်လာခဲ့လေတော့ ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက် အလုပ်တစ်ခုလိုဖြစ်နေပြီပေါ့လေ . . . ! အဲဒီတော့ မြင်းအကြောင်းဆိုလဲ မသိတာ မရှိသလောက်ပဲ ပေါ့ကွာ . . .’

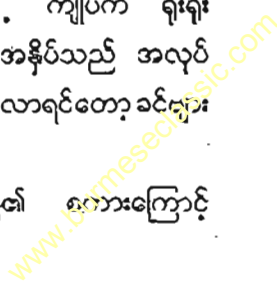
ထို့နောက် မောင်ဘစ်မှာ မြင်းနက်ကြီးမဟူရာ၏ ထူးဆန်းသော မျက်နှာနှင့် စရိုက်လက္ခဏာတို့ကို သိချင်စိတ်ဖြင့် မေးလိုက်လေ၏။

‘ဒါနဲ့ . . . ဒီမြင်းကြီးမဟူရာရဲ့ . . . အမျိုးအစားကရော ဘယ်အမျိုးအစားထဲမှာပါလဲ ဦးလေးပြူး . . .’

ထိုစဉ် မောင်ဘစ်နှင့် မြင်းအနိပ်သည်ကိုပြူးတို့ရှိရာ မြင်းစောင်းဆီသို့ အယ်ဒီဘညွန့်နှင့် မြင်းထရီနီနာ ဘီဘရာတို့ ချောက်လာလေသည်။ အယ်ဒီဘညွန့်က စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြစ်နေသောမျက်နှာနှင့် -

‘ဒီမှာ ဆိုက်ကုလားကိုပြူး . . . ကျုပ်က ရိုးရိုး သားသားနဲ့မို့ ခင်ဗျားကို ကျုပ်အိမ်မှာ မြင်းအနိပ်သည် အလုပ် ထုပ်ခိုင်းထားတာ အခုလိုမျိုးမရိုးမဖြောင့်လုပ်လာရင်တော့ ခင်ဗျား တို့ကျုပ်အလုပ်ထုတ်ပစ်ရလိမ့်မယ် . . .’

ကြားလိုက်ရသော အယ်ဒီဘညွန့်၏ စကားကြောင့်

ဆိုက်ကုလားကိုပြုးမှာ ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ဘာမှနားမလည် နိုင်အောင်ဖြစ်သွားလေသည်။

‘ဗျာ... ဘယ်လို...’

‘အခုမှ ခင်ဗျား ဘာမှမသိနားမလည်ချင်ယောင်ဆောင် မနေပါနဲ့ ကိုပြုး... ကျုပ် နိုင်ငံခြားက တန်ဖိုးကြီးကြီးပေးပြီး ဝယ်ထားရတဲ့ မြင်းစာဩစတေးလျှာအုတ်တွေကို ခင်ဗျား ခိုးခိုး ထုတ်သွားတာ မနည်းတော့ဘူး...’

‘ဗျာ...’

မြင်းအနိုင်သည်ကိုပြုးမှာ အယ်ဒီဘညွန့် စွပ်စွဲပြောဆို လိုက်သည့်စကားကြောင့် သူ့တစ်ကိုယ်လုံး လေထဲတွင် အထိန်း အကွပ်မရှိဘဲ လွင့်ပျံသွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။ ထို့နောက် အယ်ဒီဘညွန့်ကဆက်ပြီး -

‘ဒီမှာ ကိုပြုး... မြင်တဲ့လူက မမြင်ဘဲနဲ့တော့ မပြောဘူး... အခု ကျုပ်မြင်းစာအိတ်ထဲမှာ ဩစတေးလျှာ အုတ်တွေ တော်တော်ကိုလျော့နေပြီ... ခင်ဗျား ဘာမှငြင်း မနေနဲ့...’

ထိုအချိန်မှာပင် အယ်ဒီဘညွန့်နှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် ရပ်နေသော မြင်းထရီနီနာ ဘီဘရာမှာ မျက်နှာကိုတစ်ဖက်သို့ လွှဲလျက် သူနှင့်မဆိုင်သလို အဝေးတစ်နေရာဆီသို့ လက်ပိုက်ပြီး ငေးကြည့်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

မြင်းအနိုင်သည်ကိုပြုးမှာ အယ်ဒီဘညွန့်စကားကြောင့် လက်တကာကာ တပြင်ပြင်နှင့် -

‘မ မဟုတ်သေးဘူး... သူဌေးမင်း...’

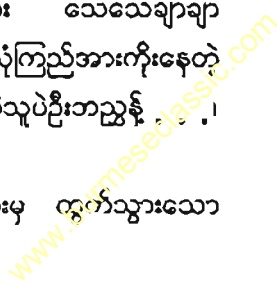
ဘုရားပေးပေး၊ ကျမ်းပေးပေးပါ . . . ကျုပ် ဒီလို မရိုးမဖြောင့်တဲ့အလုပ်မျိုး ဘယ်တုန်းကမှ မလုပ်ဖူးဘူး . . . နောက်ပြီး . . . ကျုပ် အလုပ်က မြင်းအနိုင်သည်အလုပ်ပါ။ ဒီမြင်းစာတွေနဲ့လဲ ဘယ်လိုမှ မပတ်သက်ဘူး...’

မောင်ဘစ်မှာ အယ်ဒီဘညွန့်နှင့် မြင်းနိုင်သည်ကိုပြုးတို့ တစ်ယောက်တစ်ခွန်းပြောဆိုနေသည်များကို မျက်တောင်မခတ်ဘဲ တအံ့တဩနှင့် ငေးကြည့်နေမိလေသည်။ တစ်ချိန်ထဲမှာပင် ပြီးခဲ့သည့်ရက်ကမှ အိတ်တစ်လုံးနှင့်အပြည့်ရှိသော မြင်းစာများ လျော့သွားသည်ဟု ကြားလိုက်ရသောအခါ လွန်စွာမှအံ့ဩသွားရ လေသည်။ ပြီးတော့ အယ်ဒီဘညွန့်ရှေ့တွင် အမြဲလိုလို ကုန်းချော စကားတွေနှင့် မျက်နှာလိုမျက်နှာရလုပ်တတ်သော ဘီဘရာကို ကြည့်ကာ လွန်စွာမှုန်းတီးမိလေသည်။

ထို့နောက် မြင်းအနိုင်သည် ကိုပြုးမှာ ဒေါသကြောင့် တုန်ရင်သောလေသံဖြင့် -

‘ဒီမှာ ဦးဘညွန့် . . . ခင်ဗျားက ဘာမဟုတ်တဲ့ ကောက်ကျစ်တဲ့လူတစ်ယောက်ရဲ့ ကုန်းတိုက်စကားကြောင့် အခု ကျုပ်ကို သူခိုးလို စွပ်စွဲလာပြီဆိုတော့ ကျုပ် ခင်ဗျား အိမ်မှာ အလုပ်ဆက်ပြီးမလုပ်ရုံဘဲ ရှိတော့တာပေါ့။ အဲ . . . ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တစ်ခုတော့ပြောထားခဲ့မယ်။ ခင်ဗျား သေသေချာချာ မှတ်ထားပါ . . . တစ်နေ့ ခင်ဗျားယုံကြည်အားကိုးနေတဲ့ သူဟာ ခင်ဗျားနောက်ကျောကို စားနဲ့ထိုးမဲ့သူပဲဦးဘညွန့် . . . ကဲ ကျုပ်သွားမယ်...’

လေသံခပ်မာမာနှင့်ပြောပြီး အနားမှ ကွက်သွားသော

မြင်းအနိပ်သည် ကိုပြူး၏ကျောပြင်မှာ ဒေါသကြောင့် တသိမ့်သိမ့် လှုပ်ခါနေ၏။ သူ၏ လက်နှစ်ဖက်စလုံးမှာလဲ တောင့်တင်းလျက် လက်သီးတို့ကို ကျစ်ကျစ်ပိအောင်ပင်ဆုပ်ထားကာ အလွန်လျင်မြန် သောခြေလှမ်းကျကြီးများဖြင့် ခြံဝင်းကြီးထဲမှ ထွက်ခွာသွားလေ တော့သည်။

ထို့နေ့ညနေဖက်တွင် မစိန်သုံမှာ နေ့စဉ်လုပ်နေကျအတိုင်း မောင်ဘစီအတွက် ထမင်းနှင့်ဟင်းတို့ကို သူ့နေထိုင်ရာထဲဆီသို့ သွားပို့ပေးရလေသည်။ မောင်ဘစီနေထိုင်ရာ တဲငယ်လေးမှာလဲ မြင်းကြီးမဟူရာအတွက် အသစ်ဆောက်ထားသည့် မြင်းစောင်းနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင်ရှိလေရာ ထိုမြင်းစောင်းအသစ်ထဲတွင် မောင် ဘစီတစ်ယောက် အလုပ်ရှုပ်နေသည်ကို မစိန်သုံလှမ်းမြင်နေရ၏။ မြင်းစောင်းအတွင်းမှ မဟူရာမှာလဲ မစိန်သုံကို မြင်လိုက်သည်နှင့် ခေါင်းတစ်ခါခါ၊ လည်တစ်ခါခါနှင့် ဖြစ်သွားလေသည်။

'ဟဲ့ ဘစီ . . . နှင့်အလုပ်တွေပြီးပလား . . . ၊ ဒီဒီမှာ နှင့်အတွက် ထမင်းလာပို့တာ . . . ၊ ဒီနေ့တော့ နှင့်ကော . . . ငါကော . . . ခွေးကလေးကျက်ကီကော ကံကောင် တယ်ဟ . . .'

'ဟင် . . . ဘာဖြစ်လို့လဲ အစ်မရဲ့ . . .'

မောင်ဘစီက မြင်းစားမြက်တွေကို ခြင်းကြီးတစ် အတွင်းသို့ ထိုးကြိတ်ထည့်နေရာမှ မစိန်သုံ၏စကားကို လှမ်း မလိုက်လေသည်။ မစိန်သုံက -

'ဟိုလေ . . . ဘွားဘွားကြီးက အတော်လေးနေမကောင် ဖြစ်နေတာ . . . ၊ အဲဒါ . . . ဘွားဘွားကြီးက သူ့အတွက်ဆ

ထားတဲ့ ကြက်သားပြုတ်ကြော်နဲ့ ငါးကြော်တွေကို သိပ်မစားနိုင် ရှာပါဘူးဟာ . . . ငါလဲ . . . နှင့်ရယ် . . . ငါရယ် . . . ခွေးကလေးကျက်ကီရယ် စားဖို့ဆိုပြီး အဲဒီ ပိုနေတဲ့ဟင်းတွေကို ခွဲထည့်လာတာဟာ၊ ရော . . . ဒီမှာ နှင့်အတွက် . . .'

မစိန်သုံလှမ်းပေးနေသော ထမင်းပန်းကန်ပြားထဲတွင် ထမင်းနှင့် ကြက်သားပြုတ်ကြော်တွေက အပြည့်အမောက် ဖြစ်နေ၏။

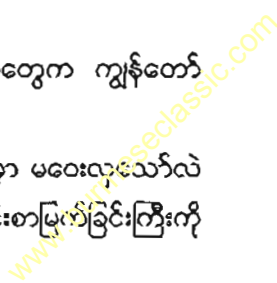
မောင်ဘစီမှာလဲ ပေကျံနေသောလက်တွေကြောင့်မစိန်သုံ ထံမှ ထမင်းပန်းကန်ပြားကို လှမ်းမယူနိုင်အားသေးဘဲ မြင်းစောင်း အတွင်းမှ သင့်တော်ရာနေရာတွင် တင်ထားခိုင်းလေသည်။ ထို့နောက် မောင်ဘစီမှာ မြင်းစားမြက်ထုံးများထည့်ထားသည့် ခြင်းတောင်းကြီးကို စိန်လှုံမိုးတို့၊ ကျောက်စိမ်းမောင်တို့ မြင်းစောင်း ဆီသို့ သယ်ပိုးပြီးသွားပို့ရလေသည်။

'ဟဲ့ ဘစီ . . . ဒီလောက်ကြီးတဲ့ ခြင်းကြီးကို နှင့်တစ်ယောက်ထဲ မနိုင်လို့လားဟာ . . . ပေးပေး ငါပါဝိုင်းကျပြီး သယ်ပေးမယ် . . .'

ပြောပြောဆိုဆို မစိန်သုံက မောင်ဘစီ ခါးစောင်း တစ်ဖက်ပေါ် မနိုင်တစ်နိုင်နှင့် ဆွဲတင်နေသော မြက်ခြင်းကြီးကို တူပြီးမပေးလေသည်။

'ရပါတယ် အစ်မရဲ့ . . . ဒီအလုပ်တွေက ကျွန်တော် နေ့တိုင်းလုပ်နေရတဲ့အလုပ်တွေပါ . . .'

ထိုနေရာနှင့် တစ်ဖက်မှ မြင်းစောင်းမှာ မဝေးလှသော်လဲ အတော်အတန်ပင် လေးလံလှသော မြင်းစားမြက်ခြင်းကြီးကို

မစိန်သုံက လက်အံ့သေလောက်အောင်ပင် ကျပြီးသယ်ပေးလေသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် မြင်းစောင်းအသစ်ဆီသို့ မောကြီးပန်းကြီးနှင့် ပြန်ရောက်လာချိန်တွင်တော့ မောင်ဘစ်အတွက် ထည့်ယူလာခဲ့သည့် ထမင်းပန်ကန်ပြားထဲမှ ထမင်းနှင့်ဟင်းတွေမှာ တစ်စက်ကလေးမှပင် မကျန်တော့ ။

‘ဟင်...’

‘ဟယ်... ပန်းကန်ထဲက ထမင်းနဲ့ ကြက်သားကြေတွေဘယ်ရောက်သွားတာလဲ...’

တစ်ချိန်ထဲမှာမင် မစိန်သုံနှင့် မောင်ဘစ်တို့မှာလဲ အနိမ့်ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်လေရာ . . . မထင်မှတ်ထားသော မြင်ကွင်းကြောင့် အလွန်တစ်ရာမှ အံ့ဩတုန်လှုပ်သွားမိကြလေသည်။

သူတို့မြင်နေရသည့် မြင်ကွင်းကတော့... မြင်းနက်ကြီးမဟူရာ၏ပါးစပ်တွေက တပျတ်ပျတ်နှင့်လှုပ်ရှားနေပြီး အဆီတစ်ဝင်းဖြစ်နေသော ပါးစပ်ကြီးကိုလဲ လျှာနှင့်လျက်နေလေ၏။

‘အလို . . . တယ်ဗူးဆန်းနေပါလားဟဲ့ . . . ဘစ်ရဲ့ မြင်းက အခုလို ထမင်းတွေဟင်းတွေစားတယ်ဆိုတာ ငါ့ဖြင့် တစ်ခါမှမကြားဘူးပါဘူး...’

‘ဟုတ် . . . ဟုတ်တယ်အစ်မ . . . ကျွန်တော် မြင်းတွေနဲ့ နေလာတာကြာပြီ . . . ဒီလို သားတွေငါးစားတဲ့မြင်းမျိုး တစ်ခါမှ မမြင်ဘူးဘူး...’

မစိန်သုံနှင့် မောင်ဘစ်မှာ မြင်းနက်ကြီးမဟူရာ ကြည့်နေရင်း အလိုလိုပင် ကြက်သီးမွှေးညင်းများ ထလာ

ထိုနေရာမှ ပြေးထွက်လာခဲ့ကြတော့သည်။

ထိုနေ့ညတွင် မစိန်သုံမှာ နေမကောင်းဖြစ်နေသည့်အယ်ဒီဘညွန့်၏ကတော် ဒေါ်တဆုပ်ကို ပြုစုပေးနေရသဖြင့် အတော်ကလေးညှိနက်မှ သူ့နေထိုင်ရာ အဖီကလေးသို့ ပြန်လာခဲ့ရသည်။ တစ်နေ့ကုန်အောင် အိမ်အလုပ်တွေနှင့် မအားလပ်ရသည့်အထဲ ယခုကဲ့သို့ လူမမာ ဒေါ်တစ်ဆုပ်၏ဘေးတွင် ပြုစုပေးနေရသည့် အတွက် မစိန်သုံမှာ အတော်ကလေးပင် စိတ်ပန်းလှပန်းဖြစ်နေလေရာ ခေါင်းချလိုက်သည်နှင့် အိပ်ပျော်သွားလေတော့သည်။

မစိန်သုံ အိပ်ပျော်သွားပြီး မကြာခင်အချိန်မှာတော့ -

‘ဒေါက်... ဒေါက်... ဒေါက်...’

‘ဒေါက်... ဒေါက်...’

ယခင်က မြင်းနက်ကြီးမဟူရာ၏ ယာယီမြင်းစောင်းထားရာ ဘေးဖက်မှနံရံကို တစ်စုံတစ်ယောက်က လာခေါက်နေသံကြားလိုက်ရသည်။

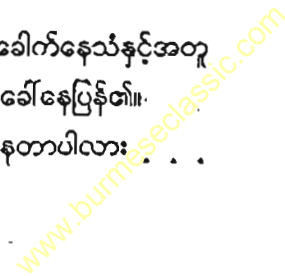
မစိန်သုံမှာ ထိုအသံကိုကြားလိုက်ရသည်နှင့် ပျတ်ကန်လန့်နိုးသွားကာ သူ့ရင်တစ်ခုလုံး ပျောင်းဆန်အောင်ပင် လှုပ်ရှားသွား၏။

‘ဒေါက်... ဒေါက်...’

‘မစိန်သုံ... မစိန်သုံ...’

ဒီတစ်ခါ ပျဉ်ထောင်ကို လက်နှင့်ခေါက်နေသံနှင့်အတူ သူ့နာမည်ကိုပါ လေသံခပ်တိုးတိုးနှင့် ကပ်ပြီးခေါ်နေပြန်၏။

‘ဟင် . . . ငါ့နာမည်ကို ခေါ်နေတာပါလား . . . ဒါ... ဒါ ဘယ်သူလဲ...’

'မစိန်သုံ... ထပါဦး...၊ မစိန်သုံ...'

အသံက လေသံတိုးတိုးနှင့်သာဖြစ်နေ၍ ဘယ်သူဘယ်ဝါ
၏အသံမှန်းမခွဲခြားနိုင်ဘဲ ရှိလေရာ ပိုပြီးချောက်ချားနေမိလေသည်။
ပြီးတော့ ဒီတစ်ခါ ကြားနေရသည့်အသံကလဲ သူမကို အိပ်ယာမှ
ထခိုင်းနေသည့်အသံ...။ ထိုအချိန်မှာပင် မစိန်သုံ၏ ခေါင်းထဲ
သို့ ပြီးခဲ့သည့်ရက်က ခွေကို ရိုသဲ့သဲ့လုပ်သွားသည့် ဘီဘရာ၏
မျက်နှာက ဖြန့်ကနဲ ရောက်လာပြန်၏။

'ဟင်... မဟုတ်မှလွဲရော... ဟို ဘီဘရာဆိုတဲ့
မျက်နှာစုတ်ချွန်းချွန်းနဲ့ကုလားများ လာခေါက်နေတာလား...'

ထိုအတွေးကြောင့် မစိန်သုံမှာ အသားတွေပင် တဆတ်
ဆတ်တုန်လာမိလေသည်။ ပြီးတော့ ဘီဘရာက မစိန်သုံ
တစ်ယောက်ထဲ ဒီအဖီကလေးထဲတွင် ရှိနေမှန်း သိထားသူဖြစ်
လေရာ... မစိန်သုံအဖို့ အကြီးအကျယ်ပင် ကြောက်လန့်နေ
မိသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် -

'ဒေါက်... ဒေါက်...'

'မစိန်သုံ... ထပါဦး... ကျွန်တော်ပါဗျ...
ဘစ်ပါ...'

နောက်ထပ် ကြားလိုက်ရသော လေသံခပ်တိုးတိုးကြောင့်
မစိန်သုံမှာ ဘေးမှပျဉ်ထောင်နားသို့ကပ်ကာ -

'ဘယ်သူလဲ... ဘစ်လား... ညကြီးမင်းကြီး
ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ...'

'ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော် ဘစ်ပါ...'

အရေးကြီးလို့... တံခါးဖွင့်ပါဦး...'

ထိုအခါမှ မစိန်သုံမှာ သက်ပြင်းကို ဟင်းကနဲချရင်း
ဘေးပြုတင်းပေါက်ကို တွန်းဖွင့်လိုက်လေသည်။ မစိန်သုံ တံခါး
ဖွင့်လျှင်ဖွင့်လိုက်ခြင်း မောင်ဘစ်က -

'ဟို... ဟို... မ... မဟူရာ မြင်းစောင်းထဲမှာ
မရှိတော့ဘူး မစိန်သုံ...'

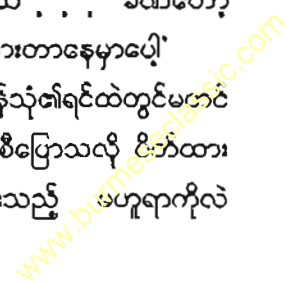
'ဟင်... ဟုတ်ရဲ့လား မောင်ဘစ်ရယ် သေသေချာချာ
လဲ သွားကြည့်ပါဦး...'

မစိန်သုံက ပြူးတင်းပေါက်ကနေ မောင်ဘစ်ကို ငုံ့ကြည့်
နေရင်း စိုးရိမ်တကြီးနှင့် ပြန်ပြောမိလေသည်။ မောင်ဘစ်မှာလဲ
သူ့ခေါင်းမှ ဆံပင်တွေကို တဗျင်းဗျင်းကုတ်ရင်း -

'ဟုတ်တယ်အစ်မ သေချာတယ်... ကျွန်တော်
မြင်းစောင်းကိုရောက်တော့ မြင်းစောင်းတံခါးကပွင့်နေတယ်...
ပြီးတော့ ဒီတစ်ခြံလုံးလဲ လှည့်ပတ်ပြီးကြည့်ပြီးပြီ။ ဘာအရိပ်
အယောင်မှ မတွေ့ရဘူး... ပိုဆိုးတာက ခြံဝင်းတံခါးကြီးကို
ညက ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် အသေအချာပိတ်ထားရက်သားနဲ့
အခုပွင့်နေတယ်... ဒုက္ခပါပဲဗျာ... ဘာဘကြီးသိရင်
ကျွန်တော်တော့ အဆူခံရတော့မှာပဲ...'

'သိပ်လဲ စိတ်ပူမနေပါနဲ့ ဘစ်ရယ်... ခဏတော့
စောင့်ကြည့်ပါဦး... ဟိုနားဒီနား ထွက်သွားတာနေမှာပေါ့'

ပြောသာပြောလိုက်ရသော်လဲ မစိန်သုံ၏ရင်ထဲတွင်မဟင်
မကျကြီးဖြစ်နေမိသည်။ ပြီးတော့မောင်ဘစ်ပြောသလို ငါ့ဘ်ထား
သည့်ခြံဝင်းတံခါးကြီးကို ဖွင့်ပြီးထွက်သွားသည့် မဟူရာကိုလဲ

စိတ်ထဲက အလိုလိုနေရင်း သံသယဖြစ်နေမိသည်။

‘မဟူရာဟာ သာမန်မြင်းတစ်ကောင်မဟုတ်တာတော့ သေချာနေပြီ...၊ ပြီးတော့ ဓာတ်ပုံဆရာတွေလိုက်ရတဲ့မဟူရာ ရဲ့ကျောပေါ်က အသားမည်းမည်းနဲ့လူကရော...၊ မဟုတ်မှ လွဲရော အဲဒီကျောပေါ်က အသားမည်းမည်းနဲ့လူကများ ခြံဝင်း တံခါးကိုဖွင့်ပြီး ထွက်သွားတာများလား...’

မဆီမဆိုင် အတွေးတွေက မစိန်သံခေါင်းထဲတွင် တခဏ အတွင်း ပြည့်ကျပ်ရှုပ်ထွေးသွား၏။ ထိုညအဖို့ မစိန်သံနှင့် မောင်ဘစီတို့မှာ အတွေးကိုယ်စီဖြင့် တွေးနေမိကြချိန်တွင် မြင်း ထရိန်နာ ဘီဘရာမှာ တာမေ့ မအူကုန်းရပ်ကွက်တစ်ခုအနီး ကတ္တရာလမ်းမကြီးပေါ်တွင် သောက်ထားသော အရက်များ၏ အရှိန်ကြောင့် ယိမ်းထိုးနေသော ခြေလှမ်းများနှင့် သူနေထိုင်ရာ အိမ်အိသို့ လျှောက်ပြန်လာလေသည်။

သူ ခြေလှမ်းအနည်းငယ်မျှ လျှောက်သွားပြီးနောက် မကြာမီ သူ့နောက်ကျောဖက်ဆီမှ ကဆုန်ဆိုင်းကာ ပြေးလာ နေသည့် မြင်းခွာသံတွေကို ကြားစဉ်ကရလေ၏။ ထိုမြင်းခွာသံ တွေက သူ့အနားသို့မရောက်မီမှာပင် ‘ရွမ်း’ ကနဲ ဟူသောမြည်သံ နှင့်အတူ သူ့ကျောပြင်နှင့် ဝမ်းဗိုက်ပေါ်သို့ ရစ်ပတ်ပြီး ကျရောက် လာသည့်ကြာပွတ်ကြောင့် ပူကနဲခံစားလိုက်ရကာ ရှေ့သို့ ခွေးကနဲ လဲကျသွား၏။

‘ရွမ်း...’
‘အား...’

ဘီဘရာမှာ ပြင်းထန်သော ရိုက်နှက်မှုကြောင့်

ကျောပြင်နှင့် ဝမ်းဗိုက်တို့ကို ပွတ်သပ်နေရာမှ မြင်းပေါ်မှ လူကို မော့ကြည့်လိုက်လေသည်။ ထိုမြင်းပေါ်မှလူမှာ ကျောလယ်အထိ ဝဲကျနေသော ဆံပင်တွေနှင့် မီးသွေးတုံးလို နက်မှောင်နေသော အသားအရည်ရှိသူဖြစ်ပြီ သူစီးထားသော မြင်းမှာလဲ ခြေဆံ လက်ဆံတွေ တောင့်တင်းသန်မာသည့် မြင်းနက်ကြီးတစ်ကောင် ဖြစ်နေသည်။

မြင်းနက်ကြီးပေါ်မှ လူမှာလဲ မြေပေါ်လဲကျသွားသည့် ဘီဘရာကို စိတ်ရှိလက်ရှိပင် ကြာပွတ်နှင့် လှိမ့်ရိုက်နေပြန်သည်။

‘ရွမ်း... ရွမ်း... ရွမ်း...’
‘အား... သေပါပြီ...’

သေလုမျောပါး နာကျင်နေသော ဘီဘရာမှာ မျက်နှာနှင့် ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး ရစရာပင်မရှိတော့...၊ သူဝတ်ထားသော အဝတ်အစားများမှာလဲ ဖွာလန်ကျဲကာ စုတ်ပြတ်နေပြီး ကြာပွတ် တစ်ချက်မွေ့လိုက်တိုင်း သွေးချင်းချင်းရဲနေသည့် အသားစတွေက ကြာပွတ်အဖျား၏ နောက်တွင် ပါသွားသလိုခံစားနေရသည်။

‘ရွမ်း... ရွမ်း...’
‘အား... ယို...၊ ကယ်ကြပါဦး...’

ဘီဘရာ၏ ပါးစပ်မှ ကုလားလိုရော ဗမာလိုပါ အော်ဟစ် နေလေသည်။ သိပ်မကြာလိုက် ပျော့ခွေကျသွားသော ဘီဘရာမှာ ဆုတ်တုတ်မျှပင် မလှုပ်နိုင်တော့...။ ထိုအခါမှ အနီး ထော်ဝန်းကျင်ရပ်ကွက်ထဲမှ အချို့မှာ ပြေးထွက်လာကြလေသည်။

‘ဟာ...’
‘ဟင်... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ တစ်ကိုယ်လုံးလဲ

ဒဏ်ရာတွေနဲ့ပါလား...'

ဘီဘရာမှာလဲ မျက်လုံးတွေကို ကြိုးစားပြီး ဖွင့်ကာတိုးဖျော့ လွန်းသည့်လေသံဖြင့် -

'ဟို... ဟိုမှာ မြင်းနက်ကြီးပေါ်ကလူ ကျုပ် ကျုပ်ကို ကြာပွတ်နဲ့ရိုက်...'

သူ့အသံတွေက နာကျင်လွန်းသဖြင့် တုန်ရင်နေပြီး မျက်နှာပေါ်မှာလဲ အလွန်အမင်းကြောက်လန့်နေသည်ပုံ ဖြစ်နေသည်။ ဘီဘရာအနားတွင် ဝိုင်းအုံနေကြသော လူအုပ်ကြီးမှာ ဘီဘရာ သွေးရူးသွေးတမ်းနှင့် ပြောပြနေသည့် မြင်းနက်ကြီးပေါ်ကလူကို မတွေ့ရုံမျှမက မြင်းနက်ကြီးဆိုသည်ကိုပါ အရိပ်အယောင်မတွေ့ရဘဲ ဖြစ်နေကြလေရာ အားလုံးက တအံ့တဩနှင့် ဖြစ်နေကြလေသည်။

'မြင်းနက်ကြီးဆိုတာက ဘယ်မှာလဲ... ငါတို့တော့ မြင်းခွာသံကိုတောင် မကြားမိဘူး...'

'ကေန္တ ဒီလူ တခြားတစ်နေရာမှာ ဖြစ်လာခဲ့ပြီး ဒီနေရာ ရောက်မှ သွေးရူးသွေးတမ်းနဲ့ အော်တာပဲဖြစ်မယ်...'

ထိုလူအုပ်ကြီးထဲမှ အလွတ်စုံထောက် တစ်ယောက် ဝိုက်ကိုဖမ်းနေသော လူတစ်ယောက်ကလဲ သူထင်ရာမြင်တွေ့ကို ကောက်ချက်ချနေပြန်၏။

'မဟုတ်သေးဘူးချို့... သူဝတ်ထားတဲ့ အင်္ကျီအပြွ အစတွေက ဟောဒီနားတစ်ဝိုက်မှာ ပွနေပုံထောက်ရင် ဒီနားမှာပဲ အရိုက်ခံရတာ သေချာတယ်...'

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောဆိုနေသည့်အသံတွေက

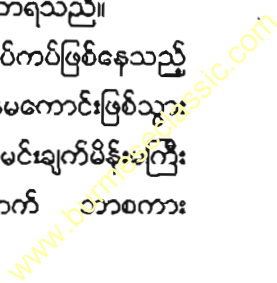
မှောင်မဲနေသည့် လမ်းမကြီးပေါ်တွင် ဆူညံပွက်လောရိုက်လျက် ရှိနေသည်။ သိပ်မကြာလိုက် တစ်ကိုယ်လုံးအရှိုးရာတွေနှင့် သွေးချင်းချင်းရဲနေသော ဘီဘရာမှာ သတိလစ်မေ့မျောသွားလေ တော့သည်။

အခန်း(၅)

နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် အယ်ဒီဘညွန့်ကတော်
ဒေါ်တဆုပ်၏ ရောဂါအခြေအနေမှာ သိသိသာသာကြီး ဆိုးရွာလာ
လာ၏။ နေ့တိုင်းလိုလိုမှာလဲ အအိပ်ပျက်၊ အစားပျက်ဖြစ်လာ
သဖြင့် ပါးချောင်နားချောင်တွေကျလာကာ မျက်တွင်းတွေကအလွန်
အမင်းချိုင့်ဝင်လာနေသည်။ အယ်ဒီဘညွန့်မှာလဲ ဒေါ်တဆုပ်၏
ရောဂါအခြေအနေကြောင့် စိတ်ရောကိုယ်ပါ တဖြည်းဖြည်းနှင့်
ပျက်စီးလာရာ အလုပ်ပျက်အကိုင်ပျက်ပါဖြစ်လာရသည်။

နဂိုထဲက လူနည်းပြီး ခြောက်ခြောက်ကပ်ကပ်ဖြစ်နေသည့်
ဒေါ်တဆုပ်အတွင်း ကောက်ကာငင်ကာကြီး နေမကောင်းဖြစ်သွား
သည့် ဒေါ်တဆုပ်ကြောင့် မစိန်သုံနှင့် ထမင်းချက်မိန်းမကြီး
ဒေါ်အုန်းသစ်တို့မှာ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ဘာစကား

တစ်ခွန်းမှပင် မပြောဖြစ်ကြတော့ဘဲ နှုတ်ဆိတ်နေမိကြလေသည်။ မကြာမီ မောင်ဘစ်နှင့်အတူ အယ်ဒီဘညွန့်တို့နှင့်အလွန် ရင်းနှီးခင်မင်သော ရန်ကုန်မြို့ လွှလမ်း (ယခု ဆိပ်ကမ်းသာလမ်း) မှ ဆရာဝန်ကြီး ဒေါက်တာဘနာဂျီတို့ ရောက်လာကြ၏။ ဆရာဝန်ကြီးရောက်လာသည်နှင့် အယ်ဒီဘညွန့်မှ ခရီးဦးကြိုပြု လိုက်ရင်း -

‘ကြွပါ... ကြွပါ... ဒေါက်တာ...’

ဆရာဝန်ကြီး ဒေါက်တာဘနာဂျီမှာလဲ ဒေါ်တဆုပ်ရိုရာ ကုတင်ဘေးသို့သွားရပ်ကာ လူနာ၏ အခြေအနေကို အကဲခတ် သလိုနှင့် ကြည့်လိုက်ပြီး -

‘ဘယ်လိုဖြစ်တယ်ဆိုတာ ပြောပြပါဦး...’

ဒေါ်တဆုပ်မှာလဲ တိုးပျော့သောလေသံနှင့် ခံစားနေ ရသည့် ဝေဒနာတို့ကို တစ်လုံးမကျန်ပြောပြလေတော့သည်။

‘ဒေါက်တာရယ်... ကျွန်မဖြင့် ညည ကောင်းကောင်း လဲအိပ်မပျော်ဘူး... တစ်ချက်တစ်ချက် မှေးကနဲအိပ်ပျော်သွားပြီး ဆိုရင်လဲ ကျွန်မကုတင်ဘေးနားကို အသားမည်းမည်းနဲ့ တစ်ယောက် ရောက်ရောက်လာတယ်လို့ အိပ်မက် မက်တယ် ဒေါက်တာ...’

‘ဟင် အသားမဲမဲနဲ့လူဆိုပါလား... ဘုရား... ဘုရား... အခုတလော ဒီအသား မဲမဲနဲ့လူဟာ ငါ့အိပ်မက်ထဲ တင်မက ဘွားဘွားကြီးကိုပါ အိပ်မက်တွေနဲ့ ဒုက္ခပေးနေပြန်ပြီ ထိုအတွေးနှင့်အတူ မစိန်သုံမှာ ချက်ချင်းပင် ခေါင်းနုပျက် တွေကြီးသွား၏ ဆရာဝန်ကြီး ဒေါက်တာဘနာဂျီမှာလဲ ဒေါ်တဆုပ်

ပြောပြနေသည်များကို လက်ပိုက်ပြီး ခေါင်းတည့်မ့်ည့်မ့်နှင့် နားထောင်နေ၏။ ဒေါ်တဆုပ်ကတံတွေးတစ်ချက်ကို မျိုချလိုက်ရင်း သူ့စကားကိုဆက်ပြန်၏။

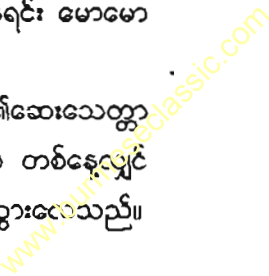
‘အဲဒီ အိပ်မက်ထဲက အသားမဲမဲနဲ့လူက ကျွန်မခြေထောက် နှစ်ချောင်းကို သူ့လက်ကြမ်းကြမ်းကြီးတွေနဲ့ ကုတင်အောက်ကို ဆွဲချပြီး သူ့နဲ့လိုက်ခဲ့ဖို့ အတင်းခေါ်တော့တာပဲ ဒေါက်တာရယ်၊ ငါတော့ သူက ပြောသေးတယ်... ကျွန်မ သူ့နောက်ကို လိုက်မချင်း ဒီအိမ်ကြီးမှာ သူရှိနေမှာပဲတဲ့...’

ကြားလိုက်ရသည့်စကားကြောင့် ဒေါ်တဆုပ်၏ဘေးတွင် ချစ်နေကြသော အယ်ဒီဘညွန့်နှင့် ဒေါ်အုန်းသင်တို့မှာ မျက်စေ့ပျက် နှုတ်နှာပျက်တွေ ဖြစ်ကုန်ကြသည်။ မောင်ဘစ်နှင့် မစိန်သုံတို့ တော့ တစ်ယောက်မျက်နှာကိုတစ်ယောက် အဓိပ္ပာယ်ပါပါနှင့် ချစ်ကြည့်လိုက်ကြလေသည်။

‘ဒီလိုရှိပါတယ် မစ္စတာဘညွန့်ကတော်ရဲ့... လူဟာ အိပ်အစား ပျက်လာပြီဆိုရင် သွေးလေချောက်ချားပြီး ဘာတောင်မြောက်မြောက်တွေ အိပ်မက် မက်ထက်ကြတာ ပဲ ဘာမှမပူပါနဲ့ ကျုပ်သောက်ဆေးတွေပေးခဲ့ပါမယ်...’

‘ဒီလိုဆိုလဲ ပေးခဲ့ပါ... ဒေါက်တာရယ် ၊ ကျွန်မဖြင့် အပျော်ရတဲ့အထဲ ရင်ဘတ်ထဲကလဲ အလိုလိုနေရင်း မောမော အယ်...’

ပြောပြောဆိုဆို ဒေါက်တာဘနာဂျီက သူ၏ဆေးသေတ္တာ ထဲမှ အိပ်ဆေးနှင့် အခြားဆေးများကိုပေးကာ တစ်နေ့လျှင် နှစ်ကြိမ်သောက်ရမည်ဟုညွှန်ကြားပြီးပြန်ကြွသွားလေသည်။

၁၀၆ ■ သ တိုး တေ ၈

ဆရာဝန်ကြီး ပြန်ကြွသွားသောအခါ အယ်ဒီဘညွန့်မှာ အခုအချိန်အထိ ရောက်မလာသေးသော မြင်းထရိန်နာ ဘီဘရာကို သတိရသွားပြီး ဒေါ်တဆုပ်၏ ခြေဖျားလက်ဖျားတွေကို နှိပ်နယ်ပေး နေသည့် မစိန်သုံ့ကို လှမ်းမေးလိုက်၏။

‘ဟဲ့ စိန်သုံ့ . . . ဒီနေ့တစ်နေ့လုံး ဘီဘရာကို မတွေ့ပါလား . . . ခက်တော့တာပဲ ဒီကလူတွေကလဲ အလုပ် ကိုအလုပ်နဲ့တူအောင် မလုပ်ချင်ကြဘူး . . . လစာကျတော့ အပြည့်လိုချင်ကြတယ် . . .’

အယ်ဒီဘညွန့်မှာ ဇနီးဖြစ်သူ ဒေါ်တဆုပ်၏ ကျန်းမာရေးအတွက် စိတ်ရှုပ်ခေါင်းရှုပ်ဖြစ်နေသည့်အထဲ သူ၏ ပြိုင်မြင်းတွေကို လေ့ကျင့်နေပေးသည့် ဘီဘရာတစ်ယောက် အခုအချိန်အထိ ရောက်မလာသေးသဖြင့် ဗျစ်တီးဗျစ်တောက်တွေ ပြောဆိုနေလေသည်။

ထိုစဉ် -

အယ်ဒီဘညွန့်တို့ ခြံဝင်းကြီးထဲသို့ . . . မြင်းညိုကြီး တစ်ကောင်ကို ကြွကြွရွရွနှင့် စီးဝင်လာသော ဂန္တီရဆရာထွန်းကြီး၏ တွေ့လိုက်ရလေသည်။ ဆရာထွန်းကြီးမှာ နက်မှောင်နေသော သူ၏ဆံပင်တွေကို ယောင်တစောင်းထုံးထားပြီး နံ့သာရောင်ဖွင့် တံဘက်ကိုခေါင်းတွင်ပတ်ပေါင်းထားသဖြင့် လွန်စွာမှတည်ကြည် ခန့်ညားသော ဥပမိရုပ်က ပိုပြီးပေါ်လွင်နေလေသည်။

‘အလို . . . ဆရာထွန်းကြီး ကြွလာပါလား . . . ဟေ့ . . .’

အယ်ဒီဘညွန့်မှာ ဂန္တီရဆရာထွန်းကြီးကို တွေ့လိုက်

သည်နှင့် ပါးစပ်ကဝမ်းသာအားရပင် ခရီးဦးကြိုပြုကာနှုတ်ဆက် လိုက်လေသည်။ ဆရာထွန်းကြီးမှာ သူစီးလာသော မြင်းညိုကြီး ခေါ်မှ ပေါ့ပါးသွက်လက်စွာဆင်းလိုက်ပြီး အိမ်ကြီးအတွင်းသို့ ဝင်လာသည်နှင့် -

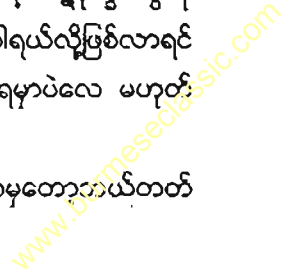
‘ဘယ်လိုလဲ ဘုရားတကာကြီးရဲ့ . . . ပွဲကတော်ကြီး နေမကောင်းဖြစ်တယ်ကြားလို့ လူနာမေးရအောင် ရောက်လာခဲ့ တာပဲ . . .’

‘ဟုတ်ပါတယ် ဆရာကြီးရယ် . . . အခုတလော ကျွန်တော့်ဇနီးမတဆုပ်လဲ ဘာ ဖြစ်တယ်မဆိုနိုင်ပါဘူးဗျာ့ . . . တရှောင်ရှောင်နဲ့ အအိပ်ပျက်၊ အစားပျက်တွေဖြစ်လာလိုက်တာ လူတောင် အရိုးပေါ်အရောင်ပဲရှိတော့တယ် . . .’

အယ်ဒီဘညွန့်နှင့် ဆရာထွန်းကြီးမှာ စကားတပြောပြော နှင့် အိမ်ကြီး၏အပေါ်ထပ်မှ ဒေါ်တဆုပ်ရှိရာ ကုတင်ဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့ကြလေသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် ဒေါ်တဆုပ်ကုတင် အနီးသို့ရောက်သောအခါ ဒေါ်တဆုပ်မှာ ဆရာဝန်ညွန့်ကြားသည့် ဆေးတစ်ခွက်ကိုသောက်ပြီး နှစ်ခြိုက်စွာအိပ်မောကျလျက်ရှိနေ လေသည်။

‘အေးကွယ် . . . တို့ မြတ်စွာဘုရားသခင် ကိုယ်တော် တောင်မှ ဒီလို အိုခြင်း၊ နာခြင်း၊ သေခြင်းဆိုတဲ့ ဝဋ်ဒုက္ခတွေကို အယ်မှာရှောင်လွှဲနိုင်လို့လဲ . . . သတ္တဝါရယ်လို့ဖြစ်လာရင် ဆံတရားရဲ့ အစီအမံအောက်မှာပဲ နေသွားကြရမှာပဲလေ မဟုတ် သူးလား ဘုရားတကာကြီးရဲ့ . . .’

‘ဟုတ်ပ . . . ဆရာကြီးရယ် ဖြစ်လာမှတော့ဘယ်တတ်

နိုင်ပါ့မလဲလေ...

အယ်ဒီဘညွန့်မှာ ဆရာထွန်းကြီးပြောပြနေသည့် တရားသဘောတွေကို ခေါင်းတင်ပြန်ပြန်နှင့် နားထောင်နေလေသည်။ ဆရာထွန်းကြီးမှာလဲ စုထုံးချည်ထားသည့် သူ၏ လွယ်အိတ်ကြီးကိုဖြည့်ကာ လွယ်အိတ်အတွင်းမှ ဆေးတံနှင့် ဆေးတံသောက်ဆေးဗူးတို့ကို ထုတ်ယူလိုက်လေသည်။ ထို့နောက် ဆေးတံထဲမှ ဆေးဂျိုးတွေကို တစ်ဒေါက်ဒေါက်နှင့် ခေါက်ချလိုက်ပြီး -

‘ဒါနဲ့ စကားမစပ် မောင်ရင်ပြိုင်မြင်းတွေကော ဒီနံဂါဗာနာကပ်မှာဝင်ပြိုင်ဖို့ အတော့်ကို ပင်ပင်ပန်းပန်း လေ့ကျင့်လောက်ရောပေါ့...’

‘အဲဒါပြောနေတာပေါ့ ဆရာထွန်းရယ်... ကျွန်တော်မြင်းတွေကို ထရီနီနှင့်လုပ်ပေးနေတဲ့ ထရီနီနာက ဒီနေ့လဲ အလုပ်မလာပြန်ဘူးလေ... ကျွန်တော့်မြင်းတွေကလဲ သူနဲ့အသားကျပြီးသားဖြစ်နေတော့အခြားထရီနီနာတစ်ယောက်ပြောင်းသွားတာနဲ့ ဗွေဖောက်မှာ ကြောက်ရတယ်...’

ဆရာထွန်းကြီးမှာ ဆေးတံသောက်ဆေးများကို ဆေးအိုးထဲသို့ လက်ဖြင့်ဖိသိပ်ထည့်လိုက်ရင်း...

‘မပူပါနဲ့ကွာ... မြင်းထရီနီနာတစ်ယောက်တယ်လောက်ဆိုတဲ့မြင်း ဖြစ်နေပစေ... သူ့ကို ပျော့ပျောင်းပျောင်းနဲ့ဆက်ဆံပြီး တင်းတင်းရင်းရင်း လေ့ကျင့်တာတတ်ရင် မြင်းရိုင်းတောင် မြင်းကောင်းတစ်စီး ဖြစ်လာနိုင်ပါပဲကွ...’

အသက်အရွယ်အားဖြင့် ခုနစ်ဆယ်ကျော်ပြီဖြစ်သော

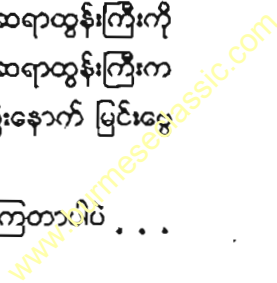
ဆရာထွန်းကြီးမှာ နှုတ်ခမ်း မွှေးဖြူဖြူရှည်ရှည်ကြီးများ ဖုံးအုပ်ထားသော သူ၏ပါးစပ်တွင်ဆေးတံကိုတော့ကာ မီးညှိဖွာရှိုက်လိုက်ပြီး မြင်းနှင့်ပတ်သက်သည့် စရိုက်သဘာဝတွေကို ဆက်ပြောပြပြန်လေသည်။

‘ဒီလိုရှိတယ် ဘုရားတကာကြီး မောင်ဘညွန့်ရဲ့... အနောက်တိုင်းသားတွေရဲ့ အယူအဆနဲ့ပြောရရင်တော့ မြင်းဆိုတာ ဘုရားသခင် ထူးဆန်းစွာဖန်တီးထားတဲ့ သတ္တဝါပဲ... မြင်းတွေရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်တည်ဆောက်ပုံက ယောကျာ်းတစ်ယောက် ခန္ဓာကိုယ်နဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်တို့ ပေါင်းပြီးဖန်ဆင်းထားတယ်ဆိုပဲ... ပြီးတော့ မြင်းတွေရဲ့ မူလစိတ်က သိပ်ကြောက်တတ်တယ်၊ အဲဒီတော့ သူ့ကို ကြောက်တဲ့စိတ်ပျောက်အောင်၊ ပြီးတော့လူတွေရဲ့ အသံဆန်းတွေကို မကြောက်တတ်အောင် အမျိုးမျိုးလေ့ကျင့်သင်ကြားပေးရတယ်ကွ...’

‘ဆရာထွန်းကြီးက ဂန္တီရပညာတွေအပြင် မြင်းတွေရဲ့ အကြောင်းကိုလဲ နှံ့နှံ့စပ်စပ် ရှိလေတော့ မြင်းဗွေတွေအကြောင်းလဲ အတော်များများတော့သိမယ်... ထင်ပါရဲ့...’

အယ်ဒီဘညွန့်မှာ ရတနာကုန်သည်ကြီး ဖြစ်သည့်နည်းတူ မြင်းအကြောင်းကိုလဲ သူ့ထက်နားလည်တတ်ကျွမ်းသည့် သူများထံမှ လေ့လာသင်ယူတတ်သူဖြစ်လေရာ... ဆရာထွန်းကြီးကို မြင်းဗွေတွေအကြောင်း မေးနေမိလေသည်။ ဆရာထွန်းကြီးက ဆေးတံကို မီးခိုးများအူနေအောင် ဖွာရှိုက်လိုက်ပြီးနောက် မြင်းဗွေတွေအကြောင်းကို စကားအစချီလိုက်လေသည်။

‘မြင်းတွေမှာ ဗွေကတော့ အမျိုးမျိုးရှိကြတာပါပဲ...’

တချို့လဲ ကောင်းတဲ့ဓမ္မပါသလို၊ တချို့လဲ ဓမ္မဆိုးတွေရှိကြတယ်။ အဲ . . . ဓမ္မဆိုးနဲ့မြင်းဆိုရင်တော့ လူကိုတောင် ပြန်ပြီးခိုက် တတ်တဲ့ သဘောတောင်ရှိတယ်ကွဲ့...'

ထိုအချိန်မှ အယ်ဒီဘညွန့်မှာ မြင်းထရိန်နာ ဘီဘရာ တစ်ချိန်က ပြောပြဖူးသော 'မနုဿီဟဗ္ဗေ' ဆိုသည့်အကြောင်းကို သတိရသွားပြီး -

'ကျွန်တော်လဲ မကြာသေးခင်ကမှ ဘောက်ထော်ဖက်က မြင်းတစ်ကောင် ဝယ်လိုက်သေးတယ် ဆရာထွန်းရဲ့...! အဲဒီ မြင်းက ခြေဆံလက်ဆံကော၊ အရောင်အသွေးကော တော်တော် လေးစိတ်ဝင်စားတာနဲ့ ကျွန်တော်ဝယ်လိုက်တာလေ၊ မြင်းက နှဖူးကလဲ ခပ်ကျယ်ကျယ်၊ နှာခေါင်းတွင်းတို့ သိုအိမ်တို့လဲ ကျယ် တယ်လေ... ပြီးတော့ ပေါင်သား တင်ပါးပိုင်းနဲ့ ရင်အုပ်ရင်တိုင်း ကလဲ တခြားမြင်းတွေထက်တောင် ကြီးနေလေတော့ ဆိုတဲ့ဓမ္မ ကိုတောင် ဆစ်မနေတော့ပါဘူးဗျာ... တစ်ခါထဲဝယ်လိုက်တာ တာပါပဲ . . . ! အဲ . . . ဒါပေမဲ့ . . . ကျွန်တော့် မြင်းထရိန်နာက အဲဒီမြင်းကို မနုဿီဟဗ္ဗေပါတယ်လို့ပြောနေတယ် သူ ပြောတဲ့ မနုဿီဟဗ္ဗေဆိုတာက ဘယ်လိုဓမ္မမျိုးလဲ ဆရာ ထွန်းရဲ့...'

ဆရာထွန်းကြီးမှာ အယ်ဒီဘညွန့် ပြောပြနေသည့် အကြောင်းများကို မျက်မှောင်ကျပြီး နားထောင်နေရာမှ -

'ဘာရယ် . . . မနုဿီဟဗ္ဗေ ဟုတ်လား . . . ဟား ဟား ဟား . . . ငါ့ဖြင့် အသက် ခုနစ်ဆယ်ထောင့် ကျော်လာခဲ့ပြီ . . . မောင်ရင်ပြောတဲ့ မနုဿီဟဗ္ဗေဆို

ဓမ္မမျိုး ကြားတောင်မကြားဖူးခဲ့ဘူး...'

အယ်ဒီဘညွန့်၏ မရေမရာအမေးစကားကြောင့် ဆရာ ထွန်းကြီးမှာ ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်လိုက်ပြီး အထူးအဆန်းပင် ဖြစ်နေလေရာ အယ်ဒီဘညွန့်က ခပ်ဆိတ်ဆိတ်ပင် နေလိုက်ရ လေသည်။

'အေးလေ . . . ဘာပဲပြောပြော . . . ဒီမနုဿီဟ ဓမ္မဆိုတဲ့အကြောင်းကိုတော့ ဘီဘရာက သိလို့ပြောတာပဲဖြစ်မယ် .. ငါ သူ့ကို မေးကြည့်တာပဲကောင်းပါတယ်...'

ထို့နောက်... ဆရာထွန်းက -

'ငါကြားဖူးတာကတော့ မြင်းဆိုတာက ရတနာတစ်ပါးပဲ မောင်ရင်ရဲ့...'

ထိုအခါမှ အယ်ဒီဘညွန့်မှာ ပြီးခဲ့သည့်ရက်က ဆရာ ထွန်းကြီးသိဒ္ဓိတင်ပေးထားသည့် နဝရတ်ကိုးပါးလက်စွပ်အကြောင်း ကို သတိရသွားပြီး -

'ဒါနဲ့ . . . ရတနာဆိုလို့ မပြောမဖြစ်ပြောရဦးမယ် ဆရာထွန်းရေ...! အရင်က ဆရာထွန်း နက္ခတ်အဝင်အထွက် တွေနဲ့ သိဒ္ဓိတင်ပေးထားတဲ့ နဝရတ်ကိုးသွယ်လက်စွပ်က အလိုလို နုရင်း မွဲခြောက်ခြောက်အရောင်တွေ ပြောင်းသွားလိုက်တာ ကျွန်တော်ဖြင့် အံ့ဩလို့ကိုမဆုံးဘူး... ဒါကြောင့်ပဲထင်ပါတယ် ဆရာထွန်းရယ် ကျွန်တော့်ဇနီးမတဆုပ်လဲ ကောက်ကာငင်ကာကြီး ဆိုတာထဲ ဘုန်းဘုန်းလဲရတယ် ထင်ပါရဲ့...'

အယ်ဒီဘညွန့်မှာ ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် အိပ်ခန်းအတွင်းမှ အရောင်အသွေးတွေ မွဲခြောက်ခြောက်နှင့်ဖြစ်နေသော နဝရတ်

ကိုးပါးလက်စွပ်ကြီးကိုသွားယူလာပြီး ဆရာထွန်းအား ပြလေသည်။
ဆရာထွန်းကထိုလက်စွပ်ကိုနေရောင်တွင်ထောင်ကြည့်လိုက်ပြီး-

'ဟုတ်ပါ... အရောင်အသွေးတွေကရတနာစိန်ကျောက်
တွေလို့ပြောလို့မရအောင်ကို မှေးမှိန်ကုန်ကြပါလား...
ကျောက်သားတွေရဲ့ အပေါ်ပြင်တွေပေါ်မှာလဲ အက်ကြောင်းလေး
တွေထလို့... အေးလေ... ဒီသိဒ္ဓိဝင်လက်စွပ်ကြောင့်တော့
ပွဲကတော်ကြီး အိပ်ယာထဲလဲရတယ်ဆိုတာကတော့ အကြောင်း
တိုက်ဆိုင်တာပဲနေမှာပါ... ငါကတော့ ဒီလို အသေးအဖွဲ့
ကိစ္စလေးတစ်ခုကို အကြောင်းပြုပြီး ဥပဒါထင်ကြောင့် ဥပဒါမရောက်
စေချင်ဘူး...

ထိုအခါမှ ဆရာထွန်းကြီးမှာလဲ စောစောက စကား
အဆက်ပြတ်သွားသည့် မနုဿီဟဗ္ဗေဆိုသည့် အကြောင်းကို
အယ်ဒီဘညွန့်အား ထပ်ပြီးမေးလိုက်ပြန်လေသည်။

'ဒါနဲ့နေစမ်းပါဦး မောင်ရင်ရဲ့... စောစောက
မောင်ရင်ပြောတဲ့ မနုဿီဟဗ္ဗေဆိုတာ ဘယ်လိုထူးခြားတဲ့ဗွေမို့လို့
မေးတာလဲ...

'ဒီလိုပါ ဆရာထွန်းရယ်... ကျွန်တော်လဲ မနုဿီဟ
ဗ္ဗေဆိုတာကို ဂယနထာ မသိပါဘူး... နောက်ဝယ်တဲ့
မြင်းနက်ကြီးကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော့်မြင်းထရီနီနာ ဘီဘရာဆိုတဲ့
လူကပြောတာပါ...

ဆရာထွန်းကြီးမှာ ထိုမနုဿီဟဗ္ဗေ ပါသည်ဆိုသော
မြင်းကို အလွန်တရာမှ စိတ်ဝင်စားလျက်ရှိပြီး သွားကြည့်ချင်သည့်
စိတ်တွေက တဖွားဖွားပေါ်လာ၏။

'ကဲ... ဒါဆိုလဲ... အဲဒီ မနုဿီဟဗ္ဗေ
ပါတယ်ဆိုတဲ့မြင်းကို သွားကြည့်ရအောင်ကွာ...

ထို့နောက်... အယ်ဒီဘညွန့်နှင့် ဆရာထွန်းကြီးတို့မှာ
အိပ်ကြီးပေါ်မှ မြင်းနက်မဟူရာရှိရာ မြင်းစောင်းဆီသို့ စကား
တပြောပြောနှင့် ထွက်လာခဲ့ကြလေသည်။ မြင်းနက်ကြီးမဟူရာ
အတွက် အသစ်ဆောက်ထားသည့် မြင်းစောင်းမှာ ခြံဝင်းအတွင်းမှ
ပိန်ပင်ကြီးများ၊ သရက်ပင်ကြီးများ၏ အရိပ်အောက်တွင်
ဆောက်ထားလေရာ... နေရောင်နေပျောက်တို့ပင် ကျရောက်
မနေဘဲရှိနေလေ၏။

မြင်းစောင်းတစ်ခုလုံးမှာလဲ လေးဖက်လေးတန် ပျဉ်ပြား
ဣဏုများနှင့် ကာရံထားပြီး မြင်းစောင်း၏ရှေ့မျက်နှာစာ အဝင်
အထွက်ပေါက်ကို ဆင်နားရွက်တံခါးနှစ်ချပ်နှင့် စေ့ပိတ်ကာ
ထား၏။ ထိုဆင်နားရွက်တံခါးနှစ်ချပ်၏အပေါ်မှ လစ်ဟနေသော
ဇရာတွင်တော့ မြင်းနက်ကြီးမဟူရာ၏ လည်ပင်းနှင့်ဦးခေါင်းပိုင်း
တို့ကို အဝေးကပင် လှမ်းမြင်နေရလေသည်။

သူတို့နှစ်ဦး မြင်းစောင်းအဝင်သို့ ရောက်သောအခါ
မြင်းနက်ကြီးမဟူရာမှာ ဆင်နားရွက်တံခါးချုပ်ပေါ်မှနေ၍ ခေါင်း
အခါခါ... လည်တခါခါနှင့် စိုက်ကြည့်နေသည်ကိုတွေ့လိုက်
သည်။ ဆရာထွန်းက ထို ဆင်နားရွက်တံခါးနားသို့သွားကာ
မွှန်းဖွင့်လိုက်ရန် လက်လှမ်းလိုက်စဉ်တွင်....

'ဟင်...
လစ်ဟာနေသော ဆင်နားရွက်တံခါးအောက်ခြေပိုင်းမှာ
အစာကောင်၏ ခြေထောက်မဟုတ်ဘဲ... အမွှေးအမျှင်

များနှင့် ကြမ်းတမ်းသန်မာသော အသားမဲမဲ လူတစ်ယောက်၏ ခြေထောက်နှစ်ချောင်းကို လှမ်းမြင်လိုက်ရလေသည်။

‘အလို . . . ဘယ်နယ်မြင်းရဲ့ခြေထောက်က လူတစ်ယောက်ရဲ့ ခြေထောက်နဲ့ တူနေတာလဲ...’

ထိုအတွေးနှင့်အတူ သူ၏ နောက်ကျောတွင် ကပ်လျက် လိုက်ပါလာသော အယ်ဒီဘညွန့်ကို ချက်ချင်းပင် လှည့်ကြည့် လိုက်ရာ အယ်ဒီဘညွန့်မှာ မောင်ဘစ်ရိုရာ မြင်းစောင်းဖက်ဆီသို့ လှမ်းကြည့်ရင်း မြင်းထရီနီနာဘီဘရာ အလုပ်မလာသည့်ကိစ္စတို့ကို ပြောဆိုနေလေသည်။

ဆရာထွန်းကြီးမှာ သူမြင်လိုက်ရသော မြင်ကွင်းကို သေချာအောင် ဆင်နားရွက် တံခါးအောက်ခြေသို့ နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်ကြည့်လိုက်လေရာ မြင်းနက်ကြီးမဟူရာ၏ ခြေထောက်များမှာ ဘာမှမပြောင်းလဲဘဲ နဂိုသဘာဝအတိုင်းပင် ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရပေသည်။

‘ဟင်... ငါစောစောက မြင်လိုက်ရတဲ့ လူတစ်ယောက် ရပ်နေတဲ့ ခြေထောက်မဟုတ်တော့ပြန်ပါလား။ ဒါ . . . ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်တာတုံး . . . ငါ့မျက်စိအမြင်ပဲမှားတာလား . . . ! အေးလေ မြင်းရဲ့ခြေထောက်တွေကလဲ အနက်ရောင် . . . ! ငါမြင်လိုက်ရတဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ခြေထောက်ဆိုတာလဲအမဲရောင် ဖြစ်နေလေတော့ . . . မျက်စိမဲ့ပြီး ထင်ယောင်ထင်မှားတွေ မြင်မိတာထင်ပါရဲ့ . . . ! ဘာပဲပြောပြော ဒီမြင်းနက်ကြီးက ငါ့မျက်စိထဲမှာတော့ အတော့်ကို ထူးဆန်းနေသလိုပဲ...’

ထို့နောက် ဆရာထွန်းကြီးမှာ သူမြင်လိုက်ရသည့် အဖြစ်

အပျက်တွေကို အယ်ဒီဘညွန့်အား ဘာတစ်ခွန်းမှ ပြောပြမနေ တော့ဘဲ . . . ! သူစိတ်ဝင်တစားဖြစ်သွားရသည့် မြင်းနက် ကြီး၏ ကိုယ်ပေါ်မှ မနုဿီဟဗွေကိုကြည့်ရန် ဆင်နားရွက်တံခါးကို ဖြည်းညင်းစွာတွန်းဖွင့်လိုက် ၏လေသည်။ အယ်ဒီဘညွန့်မှာလဲ သူဝယ်ယူထားသည့် မြင်းနက်ကြီးမဟူရာ၏ အလုံးအပေါက်နှင့် အရောင်အသွေးတို့ကို ဆရာထွန်းကြီးအားပြသလိုသည့် ဆန္ဒ တွေကြောင့် မြင်းစောင်းအတွင်းသို့ သူပါလိုက်ဝင်သွားလေသည်။

သူတို့နှစ်ဦး မြင်းစောင်းအတွင်းသို့ ဝင်လိုက်သည်နှင့် မြင်းစောင်း၏ ဘေးဘက်နံရံထောင့်တွင် သွေးရဲရဲ သံရဲရဲနှင့်သေဆုံး နေသော ခွေးကလေးဂျက်ကီကို တအံ့တဩနှင့် တွေ့လိုက်ရ လေသည်။

‘ဟင်... ဂျက်ကီ...’

အမွှေးစုတ်ဖွားနှင့် ခွေးကလေးဂျက်ကီမှာ ဝမ်းဗိုက်တစ်ခု လုံးဟင်းလင်းပွင့်နေလျက် အတွင်းမှကလီစာတွေက အကောင် တစ်ကောင်၏ ကိုက်ခဲစားသောက်ခြင်းခံထားရသလိုမျိုး မြေပြင် ပေါ်တွင် ပွစာကျဲနေလေသည်။

မြင်းထရီနံနာ ဘီဘရာတစ်ယောက် အလုပ်မဆင်းသည် မှာသုံးလေးရက်ပင် ရှိပြီဖြစ်သဖြင့် အယ်ဒီဘညွန့်မှာ ဘီဘရာနေ ထိုင်ရာ တာမွေအိုးစုကုန်းရပ်ကွက်ဖက်သို့ လိုက်သွားလေသည်။ တာမွေအိုးစုကုန်းရပ်ကွက်မှာ ပြွတ်သိပ်နေသော အိမ်ငယ်ကလေး များက ဟိုတစ်စု ဒီတစ်စုနှင့် ရှိနေပြီး လမ်းတွေကလဲ ကျဉ်းမြောင်း ရွှပ်ထွေးလျက်ရှိလေသည်။ ထိုရပ်ကွက်ထဲမှာနေထိုင်သူ အများစု မှာလဲ ကုလားလူမျိုးများဖြစ်သဖြင့် အယ်ဒီဘညွန့်မှာ လမ်းမှာ တွေ့သူ တစ်ဦးစနစ်ဦးစကို မေးမြန်းစုံစမ်းလိုက်သည်နှင့် ဘီဘရာ နေထိုင်ရာအိမ်ဆီသို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ကြီးပင် ရောက်သွား လေသည်။

ခြံစည်းရိုးမရှိသော ဝါးအိမ်ငယ်လေး၏ အိမ်ရှေ့ကွက်လပ်

တွင် အဝတ်အစားဗလာဖြင့် ကလေးနှစ်ယောက်မှာ မြေကြီးပေါ်တွင် ဖုန်အလိမ်းလိမ်းနှင့် ဆော့နေကြ၏။ ပထမတော့ထိုကလေးနှစ်ယောက်ကို ဘီဘရာ၏ အိမ်ဟုတ်မဟုတ် သေချာအောင် မေးမြန်းမည်ပြုပြီးကာမှ အယ်ဒီဘညွန့်က ဘာတစ်ခုမှ မေးစမ်းမနေတော့ဘဲ အိမ်အတွင်းသို့ ခြေလှမ်းကျွဲကြီးများနှင့် အလောတကြီးဝင်သွားလေသည်။

‘အ မ လေး . . . မြင်းနက်ကြီး . . . မြင်းနက်ကြီး’

‘လာကြပါဦး... ကျုပ်ဆီကို မြင်းနက်ကြီးလာနေပြန်ပြီ... ကယ်ကြပါဦး...’

အိမ်ဝအရောက် ရုတ်တရက်ကြားလိုက်ရသော အသံကြောင့် အယ်ဒီဘညွန့် ခြေလှမ်းများမှာ တုန်ကနဲပင်ဖြစ်သွားပြီး အိမ်အတွင်းသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်လေရာ -

‘ဟင်...’

မျက်ဆံကြောင်ကြီးများနှင့် အယ်ဒီဘညွန့်ကိုစိုက်ကြည့်ကာ အော်ဟစ်နေသည့် ဘီဘရာကို တအံ့တဩနှင့် တွေ့လိုက်ရလေသည်။ ဘီဘရာ၏ မျက်နှာပေါ်မှာလဲ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေက မြင်မကောင်းအောင်ရှိနေပြီး မုတ်ဆိတ်မွှေး နှုတ်ခမ်းမွှေးတွေက သူ့ခေါင်းပေါ်မှ ဆံပင်တွေလို ဖွာလံကျပြီး ရှုပ်ပွနေသည်။

ဘီဘရာ၏ အနီးတွင်တော့ ဆာလီကို ကပိုကယ့်နှင့် ခြုံထားသော မိန်းမတစ်ယောက်က အလွန်အမင်းပူဆွေးသော ကျောက်နေရသည့်မျက်နှာနှင့် အယ်ဒီဘညွန့်ကို လှမ်းကြည့်နေလေသည်။ ထို့နောက် . . . မျက်လုံးမျက်ဆံကြောင်ကြီးနှင့်

ကမူးရှူးထိုးတွေ အော်ဟစ်နေသော ဘီဘရာ၏ပါးစပ်ကို ထိုမိန်းမက လက်နှင့်လှမ်းပိတ်ကာ အယ်ဒီဘညွန့်ကို လှမ်းပြောလိုက်၏။

‘လာပါရှင် ကြပါ... ဘာကိစ္စများရှိလို့လဲ...’

‘ဒီက နမက ဘီဘရာရဲ့ ဇနီးမှတ်တယ်...’

အယ်ဒီဘညွန့်မှာလဲ မျက်နှာမသာမယာနှင့် ဆာလီခြုံထားသောမိန်းမကို အကဲခတ်ရင်း မေးလိုက်၏။

‘ဟုတ် ဟုတ်ပါတယ်... ကျွန်မကသူ့ဇနီးပါ...’

မြန်မာစကားကို လည်လည်ပတ်ပတ် ပြောနိုင်သော ဘီဘရာ၏မိန်းမမှာ အယ်ဒီဘညွန့်ကို နံရံတွင် လိပ်ပြီးထောင်ထားသည့် သင်ဖြူးဖျာတစ်ချပ်ကို ကပျာကယာ ခင်းပေးရှာလေသည်။ အယ်ဒီဘညွန့်မှာလဲ ဘီဘရာ၏အခြေအနေတို့ကိုသိလိုတော့ဖြင့် -

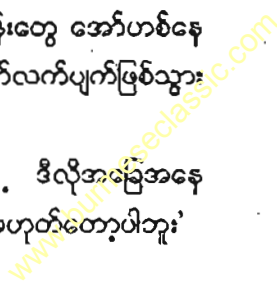
‘ကျုပ်က ဘီဘရာအလုပ်လုပ်နေတဲ့ မြင်းဇောင်းက

မြင်းပိုင်ရှင် ဦးဘညွန့်ပါ... ဒါနဲ့... ဘီဘရာက ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး...’

အယ်ဒီဘညွန့်၏ စကားမဆုံးခင်မှာပင် ဘီဘရာ၏ အိမ်ပေါ်သို့ အရပ်ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းနှင့် အနောက်တိုင်းတော်စုံကို ကျကျနနဝတ်ဆင်ထားသော အသက်လေးဆယ်ခန့် ယောက်ျားတစ်ဦးရောက်လာလေသည်။ ထိုသူမှာ လွန်စွာမှ ချက်နှာကြောခက်ထန်နေပြီး ကယောင်ကတန်းတွေ အော်ဟစ်နေသည့်ဘီဘရာကိုမြင်လိုက်သည်နှင့် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြစ်သွားသည့်အမူအရာဖြင့် -

‘ကျွတ်... ခက်တော့တာပဲ... ဒီလိုအခြေအနေ

မျိုးမှာ ငါ့အကြွေးတွေ ဘယ်လိုမှရတော့မှာ မဟုတ်တော့ပါဘူး’

ဟု ပြီးညူလိုက်လေသည်။ ထို့နောက် ဘီဘရာ၏ မိန်းမ ဖက်သို့လှည့်ကာ လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးလျက် -

‘ဒီမှာ... နင့်ယောက်ျား ဘီဘရာ ငါ့ဆီက အကြွေ တွေယူထားတာ မနည်းတော့ဘူး... အဲဒါ ငါ့အကြွေကို ဘယ်နည်းနဲ့ဆပ်မှာလဲ...’

ပြန်းစားကြီးကြားလိုက်ရသောစကားကြောင့် ဘီဘရာ၏ မိန်းမမှာ ထိုသူ့မျက်နှာကိုတစ်လှည့် အိပ်ယာပေါ်တွင် ပက်လက် ဖြစ်နေသော ဘီဘရာကိုတစ်လှည့်ကြည့်ကာ ဘယ်လိုမှနားမလည် နိုင်အောင်ဖြစ်သွားရသည်။

‘ရှင်... ဘယ်လို...’

‘အောင်မာ... နင်ကပါ အခုမှ ဘာမသိချင်ယောင် ဆောင်နေပြန်တာလဲ... ရော့ ဟောဒီမှာ နင့်လင် ငါ့ဆီထဲ ယူထားတဲ့ငွေတွေကို စာရင်းဇယားကော ယူတဲ့နေ့ပါ ရေးမှတ် ထားတဲ့စာရွက်...’

ထိုသူမှာ ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှ အကြွေစာရင်းစာရွက်ထဲ ဖျတ်ခနဲ ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး ဘီဘရာ၏ မိန်းမကို လှမ်းပေးလိုက် လေသည်။ ဘီဘရာ၏ မိန်းမမှာလဲ များပြားလှသည့် ငွေတွေထဲ အကြိမ်ကြိမ်အလီလီ လက်မှတ်ထိုးပြီး ယူထားသည့် ဘီဘရာ ကြောင့် ဘာတစ်ခုမှ မပြောသာတော့ဘဲ ငိုကြွေးချက်မနင်းဘဲ ထိုသူ့ကို တောင်းပန်တိုးလျှိုးရလေသည်။

‘ကျွန်... ကျွန်မလက်ထဲမှာလဲ ပိုက်ဆံက များစွာ စားစားမရှိပါဘူးရှင်... ကလေးနှစ်ယောက်နဲ့ စား သောက်ဖို့တောင် အနိုင်နိုင်ပါ... ပြီးတော့ ဟော...

ကျွန်မယောက်ျား ဘီဘရာ အခုလို ကောက်ကာငင်ကာကြီးဖြစ် သွားတော့ ဆေးဖိုးဝါးခကလဲ မရှိမဲ့ရှိမဲ့နဲ့ ကုနေရလို့ပါ...’

‘တော်စမ်း... ငါ အဲဒီအကြောင်းတွေကို နားထောင်ဖို့လာတာမဟုတ်ဘူး... ငါ့ ဆီကယူထားတဲ့အကြွေကို ဘယ်နည်းနဲ့ ဆပ်မှာလဲလို့ မေးနေတာ...’

အယ်ဒီဘညွန့်မှာ ထိုသူ့ပြောဆိုနေသည့်စကားများ ကြောင့် စိတ်မသက်မသာနှင့် ဖြစ်နေရလေသည်။ ဘီဘရာ၏ မိန်းမမှာလဲ မျက်ရည်တစ်စင်းစင်းနှင့် -

‘ကျွန်မ ဖြည်းဖြည်းတော့ ဆပ်ပါ့မယ်ရှင်...’

ဘီဘရာနဲ့ အစုစပ်လုပ်နေတဲ့ ဘောက်ထော်ဘက်က အညာသား ကိုဆောင်ဆီက ရစရာရှိတာလေးတွေရရင် အစ်ကိုကြီးရဲ့ ပိုက်ဆံ ကို အမြန်ဆုံးပြန်ဆပ်ပါ့မယ်...’

ထိုအချိန်မှာပင် အကြွေထောင်းသူ လူရွယ်မှာမျက်မှောင် တစ်ချက် ကုတ်လိုက်ပြီး -

‘ဘာ... နင်က အညာသားငဆောင်ဆီက ရစရာ တွေရမှ ပေးမယ်ဟုတ်လား... အဲဒီအညာသားငဆောင်ဆိုတဲ့ အကောင်က မနေ့တစ်နေ့ကပဲ မြင်းအကန်ခံရလို့ သေချင်းဆိုးနဲ့ သေပါပေါ့လား...’

‘ရှင်...’

ဘီဘရာ၏မိန်းမမှာ ကြားလိုက်ရသောစကားကြောင့် ဝမ်းစပ်အဟောင်းသားနှင့် ဖြစ်သွားလေသည်။ ထိုသူကဆက်ပြီး -

‘နင့်လင် ဘီဘရာနဲ့ အဲဒီ ဘောက်ထော်ဘက်က အညာသားငဆောင်တို့ပေါင်းပြီး ဟိုတလောက သူငွေ...

၁၂၂ ■ သ တိုး တေ ၈

တစ်ယောက်ကို မြင်းတစ်စီးလိမ်ရောင်းလိုက်လို့ အချီကြီးပွသွား
တယ်ဆို ဇာတာ ငါမသိဘူးမှတ်နေလား... အဲဒီပိုက်ဆံတွေ
အခု ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ... နင့်လင်ကော အညာသား
ငဆောင်ရောက လူလိမ်လူကောက်တွေချည်းပဲ... ကဲ အခု
ကြည့်စမ်း အညာသားငဆောင်လဲ အသေဆိုးနဲ့သေရပြီ...
နင့်ယောက်ျားလဲ မြင်တဲ့အတိုင်း ဒုက္ခရောက်ပြီမဟုတ်လား'

ကြားလိုက်ရသော ထိုလူ၏စကားများကြောင့် အယ်ဒီ
ဘညွန့်မှာ တွေ့တွေ့ဝေဝေဖြစ်သွားပြီး ပါးစပ်က ထိုနာမည်ကို
တတွတ်တွတ်နှင့် ပြန်ရွတ်ကြည့်နေမိ၏။

'ဟင်... ဘောက်ထော်ဘက်က... အညာသား
မြင်းသမား... ငဆောင်... နဲ့ ဘီဘရာတို့ပေါင်းပြီးသူဌေး
တစ်ယောက်ကို မြင်းတစ်စီးလိမ်ရောင်းလိုက်တယ် ဆိုပါလား ဒါ
... ဒါဆို...'

အကြွေးတောင်းသူ လူရွယ်မှာလဲ စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုး
မျက်နှာနှင့် -

'ဒီလို လူလိမ်လူကောက်တွေက နောက်ဆုံးတော့ ဒီထိုစ
ဇာတ်သိမ်းရမှာပဲ... ထို့...'

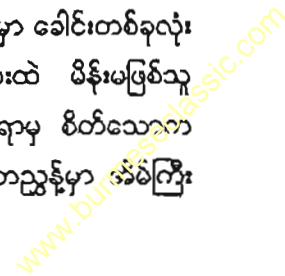
ဟုဆိုကာ ဘီဘရာတို့ အိမ်ပေါ်မှ ပြန်ဆင်းသွားလေသည်။
အယ်ဒီဘညွန့်ကတော့ ထိုသူပြောသွားသည့် ဘောက်ထော်ဘက်က
အညာသားကြီး၏မျက်နှာကို ပြေးမြင်ကာ စိတ်ထဲတွင်လဲ မခံချီ
မခံသာဖြစ်သွားရလေသည်။ ပြီးတော့ သူ့ကို မလိုမဲ့တပတ်လုပ်ပြီး
မြင်းဝယ်ရန်တိုက်တွန်းခဲ့သည့် ဘီဘရာကိုလဲ စိတ်ထဲတွင်
လွန်စွာမှ မကျေမနပ်ဖြစ်သွားရလေသည်။ ထို့နောက် အယ်ဒီ

ဘညွန့်က ဘီဘရာကို လှမ်းကြည့်လိုက်လေရာ ဘီဘရာကတော့
အိပ်ယာထဲတွင် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ဒဏ်ရာတွေနှင့် တစ်ချက်
တစ်ချက် မျက်ဖြူလန်လန်သွားကာ 'မြင်း နက်ကြီးလာပြီ...
လူမဲကြီး... လာပြီ... ဟူသော အသံနက်ကြီးများနှင့်
ချောက်ချားတုန်လှုပ်စွာ အော်ဟစ်နေလေတော့သည်။

ထိုနေ့ညပိုင်းတွင် အယ်ဒီဘညွန့်မှာ တော်တော်နှင့်
အိပ်မပျော်ဘဲ အိမ်ကြီးအောက်ထပ်တွင် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်
လမ်းလျှောက်နေရင်း သူ့အပေါ် မလိုမဲ့တပတ်လုပ်သွားသော
ဘီဘရာနှင့် ဘောက်ထော်ဘက်က အညာသားငဆောင်တို့
အကြောင်းကို အဖန်ဖန်အလီလီ စဉ်းစားနေမိလေသည်။

'သူတို့နှစ်ယောက်ပေါင်းပြီး ငါ့ကို မြင်းလိမ်ရောင်းလိုက်
တယ်ဆိုပါလား... တကယ်ဆိုရင် ဒီမြင်းနက်ကြီးက
ဘာများချွတ်ယွင်းနေလို့ပါလိမ့်... မဟုတ်မှလွဲရော ဒီမြင်း
နက်ကြီးဝယ်လာတဲ့နေ့က ငါ့ရဲ့သိဒ္ဓိဝင် နဝရတ်ကိုးသွယ်လက်စွပ်
ကြီး ထူးထူးဆန်းဆန်း အရောင်မှိုန်သွားခဲ့တယ်... ပြီးတော့
ငါ့မိန်းမ မတဆုပ်လဲ ကောက်ကာငင်ကာကြီး အိပ်ယာထဲလဲတဲ့
ဘဝရောက်ရတယ်။ ဒါတွေဟာ ဒီမြင်းနက်ကြီးမဟူရာရဲ့ ချွတ်ယွင်း
ချက်တွေပဲလား... ဒါမှမဟုတ် တိုက်ပဲတိုက်ဆိုင်လွန်းနေ
တာများလား...'

ထိုအတွေးများကြောင့် အယ်ဒီဘညွန့်မှာ ခေါင်းတစ်ခုလုံး
ရှုပ်ထွေးနောက်ကျိလျက် ရှိနေသည်။ ဒီကြားထဲ မိန်းမဖြစ်သူ
ဒေါ်တဆုပ်၏ကျန်းမာရေးကြောင့် အလွန်တစ်ရာမှ စိတ်သော့က
တွေ့ ဖိစီးခြင်းခံနေလေ၏။ ထို့နောက် အယ်ဒီဘညွန့်မှာ အိမ်ကြီး

အတွင်း ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်နေရာမှ မဟူရာ၏ ဓာတ်ပုံကြီးချိတ်ဆွဲထားရာ နံရံဖက်ဆီသို့ရောက်သွား၏။

ထိုနေရာသို့ရောက်သောအခါ အယ်ဒီဘညွန့်မှာ မြင်းနက်ကြီးမဟူရာ၏ ဓာတ်ပုံကြီးကိုမော့ပြီးကြည့်လိုက်လေရာ . . . ဓာတ်ပုံထဲမှ မဟူရာ၏ရုပ်ပုံကို မတွေ့ရတော့ဘဲ ဓာတ်ပုံစက္ကူသားဖြူဖြူကြီးကိုသာ တွေ့လိုက်ရလေတော့သည်။

‘ဟင် . . .’

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် သူ့မျက်လုံးတွေကိုပင် သူမယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် ဖြစ်သွားကာ ဓာတ်ပုံရှေ့သို့ နှစ်လှမ်းသုံးလှမ်းတိုးကာကပ်ပြီးကြည့်လိုက်ပြန်သည်။ သူ့စိတ်ထဲမှာလဲ မြင်းနက်ကြီးမဟူရာ၏ ထူးခြားဆန်းပြားသည့် အဖြစ်အပျက်တွေကို ပိုပြီးသံသယဖြစ်မိလာလေသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် သူ့မြင်နေရသော ဓာတ်ပုံမှန်ဘောင်ကြီးထဲမှ မဟူရာ၏ရုပ်ပုံမှာ နဂိုအတိုင်းပင် မပျောက်မပျက်ရှိနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

‘အလို . . . ဓာတ်ပုံက နှိန်ဘောင်ကြီးထဲမှာ ရှိနေသားပဲ . . . ၊ အင်းလေ မှောင်ကြီးမဲကြီးထဲမှာမို့လို့ ငါ့မျက်စိအမြင်မှားတာပဲနေမှာ . . . ၊ ဘာပဲပြောပြော ဒီမြင်းကြီးနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့ အရာရာကို လျော့မတွက်ထားတာ အကောင်းဆုံးပဲ . . . ပြီးတော့ ဘီဘရာနဲ့ အညာသားငဆောင်ဆိုတဲ့လူတွေက ငါ့ကို မလိုမဲ့တပတ်နဲ့ ဒီမြင်းကို ရောင်းလိုက်ကြတာဆိုတော့ မြင်းကို တစေ့တစောင်း အကဲခတ်ကြည့်ဖို့တော့ လိုလိမ့်မယ်’

ထို့နောက် အယ်ဒီဘညွန့်မှာ စောစောက ဓာတ်ပုံ

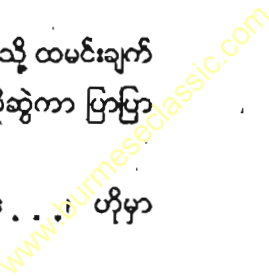
ကားချပ်ကြီးကို လှမ်းကြည့်မိလိုက်သည့်နေရာမှနေ၍ မဟူရာ၏ ဓာတ်ပုံကို ပြန်မော့ကြည့်လိုက်လေရာ နဂိုအတိုင်းပင် နေရာမရွေဘဲ ရှိနေသည်ကို ထင်ထင်ရှားရှားတွေ့လိုက်ရလေသည်။

ထိုနေ့ညက မောင်ဘစ်မှာလဲ သူ့နေထိုင်ရာ တဲငယ်အတွင်း အိပ်မပျော်နိုင်သေးဘဲရှိလေရာ အတွေးပေါင်းစုံတို့က သူ့ခေါင်းထဲတွင် တအံ့နှေးနှေးနှင့် ဖြစ်နေလေသည်။ သူ ဒီအိမ်ကြီးကိုစပြီးရောက်လာကတည်းက မြင်းတွေနှင့် တသားထဲကျအောင် နေလာခဲ့သူဖြစ်သော်လည်း မြင်းနက်ကြီးမဟူရာရောက်လာမှ သူ့စိတ်တွေက အရာရာမလုံမခြုံနှင့် ဖြစ်လာသလိုလဲ ခံစားရလေသည်။ ပြီးတော့ မဟူရာ၏ ထူးထူးဆန်းဆန်းအဖြစ်တွေက စာလေးတစ်ယောက်သာသာသူ့အတွက်တော့ချောက်ချားတုန်လှုပ်ရာတွေ အံ့သြစရာတွေချည်းပင် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ထိုသို့ ထိတ်လန့်စရာ တုန်လှုပ်ချောက်ချားစရာတွေ တွေ့ရကြုံရကြားရတိုင်း မောင်ဘစ်မှာ သူ့လူမမယ်အရွယ်က ဆွဲဆင့်နေကံဆင့်တွေ ကွယ်လွန်သွားကြသော မိဘများကိုလဲ ခမ်းတမိလေသည်။ ပြီးတော့ သူ့ကို မြင်းအနိပ်ပညာနှင့် မြင်းအကြောင်းမဟုတ်တွေကို အချိန်ရတိုင်း သွန်သင်ပေးခဲ့သည့် မြင်းအနိပ်သည် ကိုပြူးကိုလည်း သတိရအောက်မေ့လျက် ရှိနေလေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် မောင်ဘစ်ရှိရာ တဲငယ်ဆီသို့ ထမင်းချက်ကြီး ဒေါ်အုန်းသင်မှာ လက်ဆွဲမီးအိမ်တစ်ခုကိုဆွဲကာ ပြာပြာသလဲနှင့် ရောက်လာပြီး -

‘ဟဲ့ ဘစ် . . . ၊ ဆရာဝန် သွားပင်စမ်း . . .’ ဟိုမှာ

ဒေါ်တဆုပ် အမောဖောက်နေပြီ။ သွား သွား မြန်မြန်...'

'ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့ပါ ကြီးကြီးအုန်း...'

မောင်ဘစ်မှာလဲ ဒေါ်အုန်းသင် သုတ်သီးသုတ်ပြာနှင့် ပြောလိုက်သောစကားကြောင့် အပေါ်အကျီတစ်ထည်ကို ကယျာ ကယာကောက်ဝတ်ပြီး ဆရာဝန်ကြီး ဒေါက်တာဘနာဂျီကိုပြေးခေါ် ရလေသည်။

မောင်ဘစ်မှာလဲ မဲမှောင်နေသော ခြံဝင်းကြီး၏အပြင်သို့ ရောက်သောအခါ အခန့်သင့်ပင်တွေ့ရသော လန်ချားတစ်စီးကို ငှားလျက် ဆရာဝန်ကြီး ဒေါက်တာဘနာဂျီရှိရာ လွှလမ်း (ယခုဆိပ်ကမ်းသာလမ်း) သို့ တက်သုတ်ရိုက်ပြီးသွားလေသည်။

မကြာမီ... မောင်ဘစ်မှာ ဆေးသေတ္တာကိုဆွဲကိုင်လျက် ဒေါက်တာဘနာဂျီနှင့် အတူရောက်လာလေသည်။

မောင်ဘစ်နှင့်ဆရာဝန်ကြီးဘနာဂျီတို့ရောက်လာချိန်တွင် အိမ်ကြီး၏အပေါ်ထွင်တော့ လူမမာဖြစ်သူ ဒေါ်တဆုပ်ကို ရေခန်း အိတ်ကပ်ပေးနေသော မစိန်သုံနှင့် မျက်စိပျက် မျက်နှာပျက် တွေဖြစ်နေကြသော အယ်ဒီဘညွန့်နှင့် ဒေါ်အုန်းသင်တို့ကိုယ် တွေ့လိုက်ရသည်။ ဆရာဝန်ကြီးက လူနာ၏အခြေအနေကိုအမျိုးမျိုး စမ်းသပ်ကြည့်နေလေရာ ဒေါ်တဆုပ်မှာလဲ ပြီးခဲ့သည်ရက်က ဒေါက်တာ ဘနာဂျီလာရောက်ကုသခဲ့စဉ်ကထက် ပိုပြီးပိန်ပြီး လာကာ ဖြူဖတ်ဖြူရော်နှင့်ပင် ဖြစ်နေလေသည်။

'ကဲ... ကျုပ်ကို ဆေးထိုးအပ်တွေပြုတ်ဖို့ ရေခန်းတူ တစ်လှဲလောက်ပေးပါ... လူနာရဲ့အခြေအနေကို ကျုပ်တော့ သိပ်အားရတယ်မရှိဘူး မစ္စတာဘညွန့်...၊ ဖြစ်နိုင်ရင် ဆေးခွဲ

တင်လိုက်ဖို့ အကြံပေးချင်ပါတယ်...'

မစိန်သုံနှင့် ဒေါ်အုန်းသင်တို့မှာလဲ လူနာအတွက် လိုအပ် သည့်ကိစ္စမှန်သမျှတို့ကို ပျာယာခပ်နေအောင်ပင် လုပ်ပေးကြ လေသည်။ အယ်ဒီဘညွန့်ကတော့ ဒေါ်တဆုပ်၏ဘေးတွင်မျက်နှာ မသာမယာနှင့် သက်ပြင်းတွေအကြိမ်ကြိမ်ချနေလေသည်။

မကြာမီ ဒေါက်တာဘနာဂျီက လူနာအား ဆေးထိုးပေး ပြီးသောအခါ လိုအပ်သည့် သောက်ဆေးတို့ကိုပါပေးပြီး ပြန်ကြွဖို့ လုပ်လေသည်။ အယ်ဒီဘညွန့်မှာလဲ ဒေါက်တာဘနာဂျီအတွက် ဆေးဖိုးဝါးခနှင့် ခြေကြွခတို့ကိုပေးကာ မောင်ဘစ်ကို ပြန်လိုက်ပို့ ခိုင်းလေ၏။

'မောင်ဘစ်ရေ... ဟောဒီကဆရာဝန်ကြီးကို အိမ် ရောက်တဲ့အထိ လိုက်ပို့ပေးလိုက်ပါကွယ်...'

'ဟုတ်ကဲ့ပါ' ဘဘကြီး ကျွန်တော်လန်ချားတစ်စီးကို ခြံပြီးငှားထားနှင့်ပြီးပါပြီ...'

မောင်ဘစ်လဲ ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ဆရာဝန်ကြီး၏ ဆေးသေတ္တာကိုဆွဲကာ ရှေ့မှထွက်သွားလေသည်။ မောင်ဘစ် ဆရာဝန်ကြီးကို ပို့ပြီးပြန်လာချိန်မှာ အတော်ကလေးပင် ညဉ့်နက် နေပြီဖြစ်ရာ ခြံဝင်းကြီးတစ်ခုလုံးနှင့် အိမ်ကြီးမှာလဲ တိတ်ဆိတ် မှောင်လျက်ပင်ရှိနေသဖြင့် အိမ်ကြီးအတွင်းသို့ ဝင်မနေတော့ဘဲ နေထိုင်ရာတဲဆီသို့ လျှောက်ပြန်သွားလေသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် -
အရပ်ခြောက်ပေကျော်ကျော်မြင့်သောလူရိပ်မဲမဲသဏ္ဍာန် ဆန်ခက် မဟူရာရှိရာ မြင်းဖောင်းအတွင်းသို့ ဝင်သွားသည်ကို

ရိုက်ကန်တွေ့လိုက်ရသည်။

'ဟင်...'

မောင်ဘစ်မှာ ချက်ချင်းဆိုသလို ထိုလူရိုက်ကိုမြင်လိုက်သည်နှင့် ပါးစပ်က 'ဟင်' ကန်ဟုပင် ရေရွတ်မိသွား၏။ တစ်ချိန်ထဲမှပဲ ထိုမြင်းဖောင်းရှိရာနေရာသို့ သွားကြည့်ချင်သည် စိတ်တွေ့က တဖွားဖွားပေါ်လာလေသည်။

'ငါသွားကြည့်တာတော့ ဟုတ်ပါပြီ... မတော်လို့ သူခိုးသူဝှက်များဖြစ်နေပြီး ငါ့ ကိုတစ်ခုခုရန်မူရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ...'

ထိုအတွေးနှင့်အတူ မောင်ဘစ်၏ခြေလှမ်းတွေက တံ့ကန်ပင်ဖြစ်သွား၏။ အတန်ကြာမှ -

'အို . . . ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သွားကြည့်လိုက်တာ ကောင်းပါတယ်... သူခိုးဆိုလဲ အော်လိုက်ရုံပေါ့...'

ဟု တွေးကာ မဲမှောင်နေသော မဟူရာ၏မြင်းဖောင်းခါးသို့ ခြေသံကို လှိုင်းသံမျှလှုံ့အောင်လျှောက်ပြီး သွားကြည့်လေသည်။ သူမြင်းဖောင်းသို့ရောက်သောအခါ မြင်းဖောင်းထဲမှာ ဘာလူရိုက်လူယောင်မျှ မတွေ့ရချေ။

'ဟင်... စောစောက မြင်လိုက်ရတဲ့လူ ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ...'

တစ်ချိန်ထဲမှာပင် မောင်ဘစ်က မြင်းနက်ကြီးမဟူရာဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်လေရာ...

'ဟာ...'

'မစ်နီသုံ . . . မစ်နီသုံ . . . ထစမ်းပါဦး . . .'

ကျွန်တော်ဘစ်ပါဗျ...'

မစ်နီသုံမှာလဲ အချိန်မတော်ကြီး လာနိုးနေသည့် မောင်ဘစ်၏ အသံကြောင့် လန့်နိုးသွားပြီး -

'ဟဲ့ . . . ဘာလဲ . . . ဘာလဲ . . .'

ဘာဖြစ်လာတာလဲ...'

မောင်ဘစ်မှာ မစ်နီသုံကို ရှင်းမပြနိုင်လောက်အောင် မောဟိုက်နေပြီး မစ်နီသုံအိမ်ထဲက အပြင်သို့ထွက်လာခဲ့ဖို့သာ လက်ယပ်ခေါ်နေလေ၏။ မစ်နီသုံမှာလဲ မောင်ဘစ်၏ ထူးထူးဆန်းဆန်းအမူအရာကြောင့် ကယျာကယာပင် အိမ်ပေါ်မှ ပြေးဆင်းသွားမိသည်။

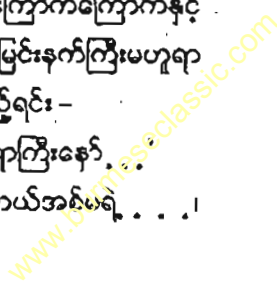
ထို့နောက် မစ်နီသုံမှာ မောင်ဘစ်ခေါ်ဆောင်ရာနောက်သို့ ထပ်ကြပ်မကွာပင် လိုက်လာလေသည်။ မဟူရာ၏ မြင်းဖောင်းသို့ ရောက်သောအခါ မောင်ဘစ်လက်ညှိုးထိုးပြနေသည့် မြင်းနက်ကြီးကိုကြည့်လိုက်လေရာ မဟူရာမှာ ခြင်္သေ့တစ်ကောင်လို ဆောင့်ကြောင့်ကြီး ထိုင်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

မဟူရာ၏မျက်လုံးနှစ်လုံးမှာလဲ မီးဝင်းဝင်းတောက်မတက် သူတို့နှစ်ယောက်ကို ပြန်စိုက်ကြည့်နေလေသည်။

ထိုအခါမှ မောင်ဘစ်နှင့် မစ်နီသုံတို့မှာ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် မတိုင်ပင်ရဘဲ ထိုနေရာမှ ခပ်ကြောက်ကြောက်နှင့် မြန်လှည့်ထွက်လာကြလေသည်။ မစ်နီသုံက မြင်းနက်ကြီးမဟူရာ၏မြင်းဖောင်းရှိရာကို မဝံ့မရဲနှင့် စောင်းဝဲကြည့်ရင်း -

'ဟဲ့ မြင်းကြီးထိုင်နေပုံကကြောက်စရာကြီးနော် . . .'

'အဲဒါ ခြင်္သေ့ထိုင်ထိုင်တယ်လို့ခေါ်တယ်အင်မရေ . . . !'

အဲဒီလို ခြင်္သေ့ထိုင် ထိုင်နေတဲ့မြင်းကို မွေးမိတဲ့ မြင်းပိုင်ရှင်ဟာ တစ်နည်းမဟုတ်တစ်နည်း ခိုက်တတ်တယ်လို့ ကျွန်တော့်ကို ဦးလေးပြူးက ပြောဖူးတာပဲ...

မစ်နီသုံမှာလဲ မောင်ဘစ်ထံမှ ကြားရသည့် ထူးထူးဆန်းဆန်းစကားကြောင့် -

'နော်ပါဦး ဘစ်ရဲ့ အဲဒီခြင်္သေ့ထိုင်ထိုင်ရင် မြင်းပိုင်ရှင်ကို ဘယ်လိုခိုက်တာတဲ့လဲ...'

'ဟာ... အစ်မကလဲ အဲဒီလို ခြင်္သေ့ထိုင် ထိုင်နေတဲ့ မြင်းပိုင်ရှင်ဟာ သေတတ် တယ်တဲ့၊ ဘာမှတ်လို့လဲ...'

မစ်နီသုံမှာ မောင်ဘစ်၏ လက်မောင်းကို ဖျန်းကနဲ နေအောင် လှမ်းရိုက်လိုက်ပြီး -

'ဟဲ့ . . . နင်ကလဲ တောက်တီးတောက်တဲ့တွေ မပြောပါနဲ့...၊ ဟိုမှာ ဘွားဘွားကြီးက နေမကောင်းဖြစ်နေရတဲ့ အထဲ မဦးမချွတ်...'

ဆယ်နှစ်နှစ်သားလေးပြောသည့်စကားကို မစ်နီသုံကမယုံ တစ်ဝက်၊ ယုံတစ်ဝက်နှင့် ဖြစ်နေမိသည့်အပြင် မနက်ဖြန်ညမှာ ဒေါ်တဆုပ်ကို စောင့်ပြီးအိပ်ရမည့်အဖြစ်ကိုလဲ တွေးရင်းနှင့်ပင် ခပ်ကြောက်ကြောက်ဖြစ်လာမိသည်။ ထို့နောက် မစ်နီသုံက -

'နင် ဒီကိစ္စကို တခြားသူတွေကိုလဲ လျှောက်ပြောမနေ နဲ့ဦးနော် ဘာဘကြီးသိရင် နင့်ကို ဒီအိမ်မှာတောင် ထားမှာမဟုတ်ဘူး ကြားလား...'

အမှောင်ထဲတွင် ခေါင်းငြိမ့်လိုက်သည့် မောင်ဘစ်ကိုတော့ မစ်နီသုံမမြင်လိုက်၊ သူ့အတွေးနှင့်သူ မောင်ဘစ်ပြောပြသည့်

အကြောင်းတွေကြောင့် စိတ်ထဲတွင် မသိုးမသန့်တွေ ဖြစ်နေမိ လေသည်။

မောင်ဘစ်ကတော့ ညတစ်ညလုံး ကောင်းကောင်းပင် အိပ်မပျော်နိုင်ဘဲ လန့်လန့်နိုးတိုင်း ခြင်္သေ့ထိုင် ထိုင်နေသည့်မြင်းနက် ကြီးမဟူရာကိုသာ သွယ်လုံးထဲတွင် မြင်နေမိလေသည်။

 အခန်း [၁၀]

နောက်တစ်နေ့ညတွင် မစိန်သုံမှာ ဒေါ်တဆုပ်ကို ပြုစု
ပေးရင်း ညစောင့်အိပ်ရလေသည်။ ဒေါ်တဆုပ်မှာလဲ အယ်ဒီဘညွန့်
သူ့အနားမှထသွားပြီး အိပ်ယာထဲဝင်သွားတော့မှ မစိန်သုံကို
အမျိုးမျိုးတွေ ခိုင်းစေနေတော့သည်။ ထမင်းချက်မိန်းမကြီး
ဒေါ်အုန်းသင်မှာ မနေ့ညက လူနာစောင့်ရသဖြင့် အိပ်ရေးတွေ
ဖျက်နေလေရာ ဒေါ်တဆုပ်၏ကုတင်ဘေးတွင် ကွေးကွေးလေး
အိပ်ပျော်နေသေးသည်။ ထိုအခါမှ ဒေါ်တဆုပ်က တိုးဖျော့လွန်း
သောအသံနှင့် အိပ်ယာပေါ်မှ လူးလွန်ကာ ထထိုင်လိုက်ပြီး -

‘ဟဲ့ . . . ကောင့်မလေး . . . ငါ့ခိုက်ဆာလိုက်တာ၊
ငါ့ကို ဟိုတစ်ခါကလို ကြက်သားကြော်နဲ့ ထမင်းကျွေးစမ်းပါဟယ်၊
အဲဒီတုန်းက စားရတာ ဝတောင်မဝလိုက်ဘူး . . .’

‘ရှင်...’

မစိန်သုံမှာ အစားအသောက်ပင် မဝင်တော့သည့် အိတ်ဆွတ်က ယခုကဲ့သို့ ကောက်ကာငင်ကြီး ဗိုက်ဆာပါသည်ဟုပြောလိုက်သောအခါ ပထမတော့ ဝမ်းသာသလို ဖြစ်သွားပြီး ပါးစပ်က ‘ရှင်’ ဟုပင် လွှတ်ကနဲ ထွက်သွားမိ၏။ ပြီးမှ -

‘ဟင် . . . ဘွားဘွားကြီး ဗိုက်ဆာတယ်ဆိုတာ ရိုးမရိုးရဲ့လား၊ ဟိုတစ်ခါက သူ့အတွက် ကြော်ထားတဲ့ ကြက်သားကြော်တွေကိုတောင် သူမစားနိုင်လို့ ငါတို့စားလိုက်ရတဲ့ဥပွားကယောင်ကတမ်းတွေနဲ့ ပြောနေတာထင်ပါရဲ့...’

ထိုအတွေးနှင့်အတူမစိန်သုံမှာ ဟိုတစ်လောကအိတ်ဆွတ် မစားနိုင်တော့သည့် ကြက်သားကြော်နှင့် ထမင်းပန်းကန်ကို မောင်ဘစ်အတွက် သွားပို့စဉ်တုန်းက မြင်းနက်ကြီးမဟူရာနွိုက်စားလိုက်သည့်အဖြစ်ကို သူ့မျက်လုံးထဲတွင် ပြန်မြင်လာကာ -

‘ဒါ . . . ဒါ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မရိုးသားဘူး . . . ဘွားဘွားကြီးဟာ ဘွားဘွားကြီး အစစ်ကော ဟုတ်သေးရဲ့လား’
‘ဟီး... ဟီး... ဟီး...’

ထိုစဉ်မှာပင် ခြံဝင်းထဲမှ မြင်းဟီသံကြီးကို မစိန်သုံ ကြားလိုက်ရလေသည်။ ထိုအသံကြီးမှာ သာမန်မြင်းဟီသံမျိုး မဟုတ်ဘဲ တစ်စုံတစ်ရာကို ဆာလောင်မွတ်သိပ်နေပြီး အော်လိုက်သည့်အသံမျိုး...။

‘ဟီး... ဟီး... ဟီး...’

နောက်တစ်ကြိမ် ဟီလိုက်ပြန်သည့် အသံကြီးကြောင့် မစိန်သုံမှာ အိမ်ကြီးအပေါ်ထပ်ဆီမှ အိမ်ရှေ့ဘက်သို့ မျက်နှာမူ

ထားသော ပြုတင်းပေါက်တံခါးကိုဖွင့်ကာ ငုံ့ကြည့်လိုက်လေရာ မြင်းနက်ကြီးမဟူရာမှ ခြံဝင်းထဲတွင် လျှောက်သွားနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

‘ဘစ်က မြင်းဖောင်းတံခါးကို သေချာပိတ်မထားဘူး ထင်ပါရဲ့... အခုလို ညဖက်ကြီး မြင်းလွတ်နေတာ ဘာကြီး သိရင်တော့ ဆူတော့မှာပဲ’

ထိုအချိန်မှာပင် မြင်းနက်ကြီးမဟူရာမှာ ခွေးတစ်ကောင် အူသလိုမျိုး သူ၏ခေါင်းကြီးကိုမော့ကာ ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ကြီး ဟီလိုက်ပြန်လေသည်။

‘ဟီး... ဟီး... ဟီး... ဟီး...’

ထိုအသံကြီးမှာ နားမခံသာအောင်ပင် ဆိုးဆိုးဝါးဝါး ကျယ်လောင်သွားသော်လည်း အိမ်ကြီးအတွင်း အိပ်ပျော်နေကြသည့် အယ်ဒီဘညွန့်နှင့်အိတ်ဆွတ်တို့မှာ တုတ်တုတ်မျှပင် မလှုပ်ကြ...။ ပိုဆိုးသည်က ခြံဝင်းကြီးအတွင်းမှာနေသည့် မောင်ဘစ်ပင် ကြားပုံပေါ်ဘဲရှိလေရာ မစိန်သုံအဖို့ ပိုပြီး ကြောက်လန့်တုန်လှုပ်မိလေသည်။

‘ဟင်...’ ဒီအသံကြီးကို ငါတစ်ယောက်ပဲ ကြားနေရတာများလား...။ တကယ်ဆိုရင် ဒီလောက်ကျယ်တဲ့ အသံကြီးကို အိမ်သားတွေကြားရမှာပေါ့...’

ထိုစဉ် . . . မြင်းနက်ကြီးမဟူရာမှာ မစိန်သုံ ရပ်ကြည့်နေရာ အပေါ်ထပ်မှ ပြုတင်းပေါက်ဆီသို့ မျက်လုံးစိမ်းကြီး နှားဖြင့် မော့ပြီးကြည့်လိုက်လေသည်။

မစိန်သုံမှာလဲ ချက်ချင်းပင် ကြက်သီးမွှေးညှင်းများ

ထသွားပြီး ပြုတင်းပေါက်တံခါးနားမှာ နောက်ဆုတ်နောက်ဆုတ် ခြေလှမ်းများဖြင့် လှည့်ထွက်လာကာ ကုတင်ပေါ်မှ ဒေါ်တဆုပ်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်လေသည်။ ဒေါ်တဆုပ်မှာ ကုတင်ပေါ်တွင် ငုတ်တုတ်ထိုင်လျက် မစိန်သုံရှိရာကို မျက်လုံးစိမ်းကြီးများနှင့် စွေစောင်းကာ စိုက်ကြည့်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ထို့နောက် မစိန်သုံမှာ ဒေါ်တဆုပ်၏ ပခုံးနှစ်ဖက်ကို အသာအယာပွေ့ဖက်လှုပ်ယမ်းလိုက်ရင်း -

‘ဘွားဘွားကြီး အိပ်လေ၊ အိပ်လို့မပျော်ဘူးလား...’

ထိုစဉ်မှာပင် ဒေါ်တဆုပ်၏ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးမှာ မစိန်သုံ၏ လက်ထဲတွင် ပျော့ခွေကျသွားလျက် မျက်လုံးများက ပြူးကြောင်နေကာ အသက်မရှိတော့...

‘ဟင်...’

အမြဲတမ်းတိတ်ဆိတ်နေသော အယ်ဒီဘညွန့်တို့ အိမ်ကြီးမှာ ဒေါ်တဆုပ်၏ အသုဘကိစ္စကြောင့် လူဝင်လူထွက်တွေနှင့် စည်ကားလျက်ရှိပြီး... မစိန်သုံတို့ ဒေါ်အုန်းသင်တို့မှာလဲ အိမ်ကြီးရှင်၏ကတော် ဆုံးပါးသွားပြီဖြစ်သဖြင့် လွန်စွာမှ ပူဆွေးသောကတွေရောက်နေကြကာ အိမ်၏ဝေယျာဝစ္စတွေကို မလစ်ဟင်းရအောင် လုပ်ကြရလေသည်။

အယ်ဒီဘညွန့်မှာလဲ သူနှင့် နှစ်ပေါင်းများစွာပေါင်းသင်းလာခဲ့သည့် ဇနီးသည် ဒေါ်တဆုပ် ကွယ်လွန်သွားသဖြင့် ဘာကို အပြစ်တင်ရမှန်းမသိဖြစ်နေကာ ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်နေလေသည်။ တကယ်တော့ မစိန်သုံနှင့် မောင်ဘစီတို့သာမက

အယ်ဒီဘညွန့်ကိုယ်တိုင်ပင် ဒေါ်တဆုပ်သေဆုံးသွားရသည့်ကိစ္စကို စိတ်ထဲတွင် တအံ့အေးနွေးနွေးဖြစ်နေမိလေသည်။

မစိန်သုံက ခြံဝင်းကြီးထဲတွင် ကနွားဖျင်းထိုးနေသော လူအုပ်စုကြီးအတွင်းမှ မောင်ဘစီ၏အနားသို့သွားကာ -

‘ဟဲ့ ဘစီ... နင် ညက မဟူရာရဲ့မြင်းစောင်းကို ဘာဖြစ်လို့ မပိတ်ဘဲထားတာလဲ... ပြီးတော့ မြင်းကလွတ်ပြီး ခြံဝင်းထဲမှာ ဒီလောက်အကျယ်ကြီးဟိနေတာတောင် နင် နည်းနည်း မှ မကြားဘူးလား...’

‘ဘယ်ကလာ မစိန်သုံရယ်...! ညက ကျွန်တော် မြင်းစောင်းကို သေသေချာချာကြီးကို ပိတ်ပြီးမှအိပ်တာပါ...! နောက်ပြီး ညသန်းခေါင်လောက်က ခြင်မီးထဲဖို့ တစ်ခါနီးသေးစာယ်... အဲဒီတုန်းကတောင် မကူရာက မြင်းစောင်းထဲမှာ နို့နေတာပဲ... အဲဒီနောက် ဘာကြာလို့လဲ အိမ်ကြီးပေါ်က ဘွားဘွားကြီးဆုံးလို့ ငိုတဲ့အသံတွေ ကြားလိုက်ရတာ... ပြီးတော့ မစိန်သုံပြောတဲ့ မြင်းဟိသံတွေကို နည်းနည်းမှ မကြားမိသေးဘူးဗျာ...’

ထိုအချိန်မှာပင် -

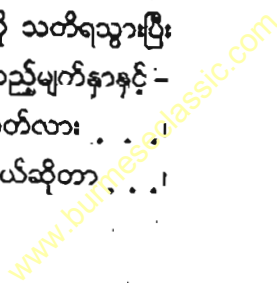
မောင်ဘစီမှာ ပြီးခဲ့သည့်ညက မြင်းစောင်းထဲမှာ ခြင်သေ့ထိုင် ထိုင်နေသည့် မဟူရာ၏အကြောင်းကို သတိရသွားပြီး မစိန်သုံကို သူ့စကားမှန်ကြောင်းသက်သေပြလိုသည့်မျက်နှာနှင့် -

‘အစ်မကိုဟိုတစ်နေ့ညကပြောတယ်မဟုတ်လား...’

‘ဟင်... ခြင်သေ့ထိုင် ထိုင်ရင် လူသေတတ်ပါတယ်ဆိုတာ...’

‘အခုတော့ ယုံပြီမဟုတ်လား...’

‘ဟင်...’

‘မဟုတ်ပါဘူးဟယ်... ဒါက အကြောင်းတိုက်ဆိုင်လို့ နေမှာပါ...’

မစိန်သုံမှာလဲ ထိုစကားပြောပြီးသည်နှင့် မောင်ဘဏ်၏ အနားမှလှည့်ထွက်ကာ ဒေါ်အုန်းသင်နှင့်အတူ အသုဘမေးလာ ကြသောညွှန်သည်တွေ၏ ဝေယျာဝစ္စတွေကို ကူညီလုပ်ကိုင်ပေး နေသည်။

အိမ်ရှေ့ ခြံဝင်းကြီး၏ ထောင့်တစ်နေရာတွင်တော့ အနီ ပတ်ဝန်းကျင်မှ တတ်သိနားလည်သော လူတစ်စုမှာ ဝါးစိမ်းများကို ခွဲကာ အလောင်းတင်ရန် ဝါးကပ်ပြုလုပ်နေကြပြီး အချို့က လေးတိုင်စင်ဆောက်ဖို့ မြေကျင်းတွေကိုတူးနေကြကာ အယ်ဒီ ဘညွှန်တို့အိမ်ကြီးမှာ ချက်ချင်းပင် အသုဘအိမ်ကြီးနှင့်ထူသွားထေ တော့သည်။

အိမ်ကြီးပေါ်မှ ဟိုယခင်ကတည်းက ချိတ်ဆွဲထားသော အယ်ဒီဘညွှန်နှင့် ဒေါ်တဆုပ်တို့နှစ်ဦး တွဲရိုက်ထားသည့် အထူး ဓာတ်ပုံများနှင့် အခြားဆွေဇနီးမျိုးစပ်တော်သောသူတွေ၏ ဓာတ်ပုံ တွေကိုပါ ထုံးတမ်းစဉ်လာတစ်ခုအရ ပြောင်းပြန်လှန်ကာ မှောက်လျက်ပြန်ချိတ် ထားလိုက်ကြလေသည်။ အထူးသဖြင့် မြင်းနက်ကြီးမဟူရာ၏ ဓာတ်ပုံကြီးနှင့်အတူ စိန်လှုံမိုး၊ ကျောက်စိမ်း မောင်၊ ပတ္တမြားနှင့် ငွေမိုးတို့တို့၏ ဓာတ်ပုံကြီးများကိုပါ တစ်ဖန် သို့လှန်ကာ ချိတ်ဆွဲထားလိုက်ကြ၏။

‘ဟဲ့ စိန်သုံ... ညည်းကို ငါပြောရဦးမယ်... ညည်းလဲ အပျိုကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်နေပြီဆိုတော့ ငါ သားသမီးချင်း ကိုယ်ချင်းစာလို့ပြောတာပါ... အခု ဘွားသွား

ကြီးလဲ ရှိတော့တာမဟုတ်ဘူးဆိုတော့ ဒီအိမ်ကြီးမှာ ညည်းနဲ့ ဘာဘကြီးတို့ ဆက်ပြီးအတူနေဖို့ မသင့်တော့ဘူးအေး...’

မစိန်သုံမှာလဲ ဒေါ်အုန်းသင်၏ စေတနာစကားနှင့် သွန်သင်ဆုံးမနေသည့် စကားတွေကို လိမ္မာရေးခြားရှိသူပီပီ နားလည်သဘောပေါက်လေရာ -

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ ကြီးကြီးအုန်း...! ကျွန်မလဲ ဘွားသွားကြီး ဆုံးကတည်းက အားကိုးစရာ မိန်းမသားမရှိတော့တဲ့ ဒီအိမ်ကြီးမှာ ဆက်ပြီးနေဖို့မလွယ်တော့မှန်း သိပြီးသားပါ...’

ဒေါ်အုန်းသင်မှာလဲ မစိန်သုံကဲ့သို့ လိမ္မာရေးခြားရှိသူ ဒီဘမဲ့မိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက် လွန်စွာမှ သနားမိသည့် စိတ်တွေနှင့် ဖြစ်နေလေရာ -

‘ဒါနဲ့ နေ့စမ်းပါဦး စိန်သုံရဲ့... ညည်းရပ်ညည်းရွာမှာ ဆွေဇနီးမျိုးစပ်တော်တဲ့သူ လေးဘာလေး မရှိတော့ဘူးလားအေး’

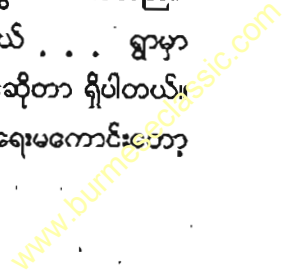
‘ရှိတော့ရှိပါတယ် ကြီးကြီးအုန်းရယ်...’

မစိန်သုံ၏အေးစက်စက်စကားကြောင့်ဒေါ်အုန်းသင်မှာ-

‘ဒါဖြင့်လဲ ညည်းကိုပြန်လာခေါ်ဖို့ ငါအကြောင်းကြားပေး မယ်လေ... ငါ့ကို လိပ်စာသာပေးစမ်းပါ...’

မစိန်သုံမှာ ဒေါ်အုန်းသင်၏ စေတနာစကားတွေကြောင့် ချက်ဝန်းထောင့်တွေမှာ မျက်ရည်စတွေပင် ခိုတွဲလာမိလေသည်။

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကြီးကြီးအုန်းရယ်... ရွာမှာ ကျွန်မရဲ့ ဦးလေးတော်တဲ့ ဘကြီးဦးထွန်းသောင်ဆိုတာ ရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘကြီးဦးထွန်းသောင်က ကျန်းမာရေးမကောင်းတော့ ကျွန်မကို ဘယ်လာခေါ်နိုင်မှာလဲ...’

'ဒါဖြင့်လဲ ညည်းဖာသာညည်း ပြန်ပေါ့အေ . . .
ငါ့မှာတော့ ငွေလေးကြေးလေးတော့ နည်းနည်းရှိသား . . .
ညည်းကို လမ်းစရိတ်ပေးလိုက်ပါ့မယ် . . .'

ထိုစကားကြောင့် မစိန်သုံမှာ သူနှင့်အတူ ဒီအိမ်ကြီးတွင်
ဒီးတူပေါင်ဖက်လုပ်လာခဲ့သည့် ထမင်းချက်မိန်းမကြီး ဒေါ်အုန်းသင်
ကို လွန်စွာကျေးဇူးတင်မိလေရာ -

'နေပါစေ ကြီးကြီးအုန်းရယ် . . . ကျွန်မမှာလဲ
ဘွားဘွားကြီးမဆုံးခင်က ပေးထားတဲ့ မုန့်ဖိုးလေးငါးခြောက်ဆယ်
လောက်တော့ရှိပါတယ် . . . ပြီးတော့ မကြာသေးခင်ကမှ
ဘွားဘွားကြီးပေးထားတဲ့ ပုလဲနားကပ်လေး တစ်ရံလဲရှိပါ
သေးတယ်'

'ဒါဖြင့်လဲ ပြီးတာပါပဲ ကလေးမရယ် . . . သွားလေသူ
ကျေးဇူးရှင်ကြီး ဒေါ်တဆုပ်လဲ ကောင်းရာမွန်ရာရောက်ပါ
စေတော် . . .'

ဟု ဆိုကာ ဒေါ်အုန်းသင်ကအိမ်ကြီး၏ အပေါ်ထပ်တွင်
ပြင်ဆင်ထားသော ဒေါ်တဆုပ်၏ အလောင်းကြီးကိုကြည့်ကာ
ဆုတောင်းလိုက်လေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် မစိန်သုံက ဒေါ်အုန်းသင်အား စကား
တစ်ခွန်းကို ပြောသင့်မပြောသင့်နှင့် ချေတုံချေတုံဖြစ်နေရာမှ -

'ဟို ဟိုလေ ကြီးကြီးအုန်းကို ကျွန်မ မေးစရာအေး
တစ်ခုရှိလို့ . . .'

ဟု ပြောလိုက်လေရာ ဒေါ်အုန်းသင်က -

'အလိုတော် . . . ဘာများတုံးအေ . . .'

'ဟို မြင်း မြင်းကြီးမဟူရာရဲ့အကြောင်းပါ . . .'
ထိုအခါ ဒေါ်အုန်းသင်မှာလဲ မစိန်သုံအနားမှ ဖျတ်ခနဲပင်
မတ်တပ်ရပ်ကာ -

'အမလေး မစိန်သုံရယ် မြင်းအကြောင်း ကျုပ်က
ဘာနားလည်မှာတုန်း . . . ကျုပ်က တောသူဆိုတော့
ထမင်းချက်တဲ့အလုပ်နဲ့ အိမ်မှုကိစ္စကလွဲရင် ဘာမှသိတာမဟုတ်
ပါဘူးတော် . . .'

ဟုဆိုကာ အနားမှ လှည့်ထွက်သွားလေသည်။ မစိန်သုံ
မှာလဲ အခုအချိန်အထိ သူမသိချင်နေသည့် မြင်းကြီးမဟူရာ၏
အကြောင်းကို ဘာတစ်ခုမှ ဂယနဏပင် မသိရဘဲရှိနေလေရာ
အတွေးများနှင့်သာ ကျန်ခဲ့တော့လေသည်။

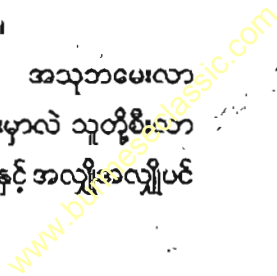

www.burmeseclassic.com

 အခန်း [၁၁]

အယ်ဒီဘညွန့်တို့ ခြံဝင်းထဲမှာထိုးထားသည့် ကနူးဖျင်း
မှာသာမက အိမ်ကြီး၏အပေါ်ထပ်ရော အောက်ထပ်မှာပါ အသုဘ
မေးလာကြသူတွေ စည်ကားလျက်ရှိနေသည်။ ဒေါ်တဆုပ်၏
ခွပ်ကလပ်ကိုလဲ ခေါင်းတလားရိုက်ပြီး ခြံထောင့်တစ်နေရာတွင်
လေးတိုင်စင်နှင့် တခန်းတနားပြင်ဆင်ထားလေရာ ဆွေနှီးမျိုးစပ်
တော်သူတွေနှင့် ရတနာကုန်သည်ပွဲစားတွေက ပန်းခွေပန်းခြင်းများ
ပြုလုပ်အလှဆင်ထားသဖြင့် ခြံဝင်းကြီးထဲတွင် ပန်းပေါင်းစုံ၏
အနံ့တို့က ထုံအိမွှေးကြိုင်လျက်ရှိနေလေသည်။

တဖြေးဖြေး ညည်နက်လာသည်နှင့် အသုဘမေးလာ
ကြသော ရတနာပွဲစားများ၊ ကျောက်သူဌေးများမှာလဲ သူတို့မီးသား
ကြည့်၍ အော်စတင်ကားများ၊ ဖိယက်ကားများနှင့် အလှူအလှူပင်

ပြန်သွားကြလေရာ အိမ်ကြီးအတွင်းအနီးပတ်ဝန်းကျင်မှ ရင်းနှီးသူ မိတ်ဆွေတချို့သာလျှင် ကျန်ခဲ့တော့သည်။

'ဟဲ့စိန်သုံ ညည်းမလဲ တစ်နေ့ကုန်ပင်ပန်းထားတာ ဆိုတော့ ခဏတဖြုတ် အိပ်ချင်အိပ်လိုက်ဦးလေ... ဧည့်သည် တွေလဲ တော်တော်လေးနည်းသွားပြီဆိုတော့ ကျန်တဲ့အလုပ်တွေ ငါတစ်ယောက်ထဲ လုပ်လို့ရပါတယ်အေ့...'

ဒေါ်တဆုပ် မကျန်းမာစဉ်ကတည်းက အိပ်ရေးတွေ အလီလီပျက်လာခဲ့သော မစိန်သုံမှာ ကျန်နေသေးသည့် ဧည့်သည် တွေကိုဧည့်ခံနေရာမှ ဒေါ်အုန်းသင်၏မကားကြောင့် မျက်ခွံတွေပင် ပိုပြီးလေးလံလာကာ အိပ်ချင်စိတ်တွေက ဟန်မဆောင်နိုင်အောင် ပင်ဖြစ်မိလေသည်။ သို့သော် သူမနေထိုင်ရာ အဖိကလေးဆီသို့ သွားကာ တစ်ယောက်ထဲအိပ်ရမည့် အဖြစ်ကိုလဲ တွေးမိပြီး စိတ်တွေချောက်ချားနေမိ၏။ ထို့နောက် မစိန်သုံမှာ အသုဘ စောင့်ရင်း ဖဲဝိုင်းလုပ်နေကြသည့်လူစုတွေနှင့် မလှမ်းမကမ်း နေရာတွင် ဖျာတစ်ချပ်ကိုခင်းလျက် ကြိုသလိုပင် အိပ်လိုက်လေ တော့သည်။

မစိန်သုံအိပ်ပျော်သွားပြီးနောက် မကြာခင်တွင် . . . လွန်စွာမှထူးဆန်းပြီး ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော အိပ်မက် တစ်ခုကို မက်လေသည်။ အိပ်မက်ထဲတွင် မစိန်သုံမှာ ကျောက်လှိုင်ဂူကြီး တစ်ခုအတွင်းသို့ ရောက်နေပြီး ကွေ့ကောက် သောလမ်းတွေကြားတွင် မျက်စိလည်နေလေသည်။ သူမ၏ တစ်ကိုယ်လုံးမှာလဲ ဇောချွေးတွေပြန်နေလျက် ပိတ်လျှောင်နေသော လှိုင်ဂူကြီးအတွင်းမှ ထွက်ပေါက်ကိုတွေ့ရန် ကြိုးစားပြီး ရှာဖွေ

နေမိ၏။

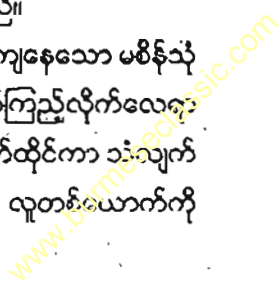
'ဟင် . . . ဘယ်နေရာကြည့်ကြည့် ကျောက်သား ကျောက်နံရံတွေက ချိုင့်ခွက်ကြီးတွေ ဖြစ်နေပါလား . . . နံရံမှာကုတ်တွယ်နေတဲ့ လင်းနို့တွေရဲ့မျက်လုံးတွေက ငါ့ကို ဘာကြောင့် စိုက်ကြည့်နေကြတာလဲ...'

ငါ . . . ငါ ဒီဂူကြီးထဲကို ဘယ်လိုရောက်လာခဲ့မှန်းလဲ စဉ်းစားလို့တောင် မရတော့ဘူး . . . ဘူးရား . . . ဘုရား မဖြစ်ဘူး ထွက်ပေါက်ကိုတော့ မြန်မြန်ရှာမှဖြစ်မယ်...'

ထိုအတွေးနှင့်အတူ မစိန်သုံမှာ လှိုင်ဂူကြီးအတွင်းမှ ကျဉ်းမြောင်းသောလမ်းတွေကြားတွင် ထွက်ပေါက်ကိုပြေးလွှားပြီး ရွာဖွေနေမိသည်။ ထိုလှိုင်ဂူကြီးအတွင်းမှာလဲ ဘယ်က ဘယ်လို တျာရောက်နေမှန်းမသိသည့် အလင်းရောင်တချို့မှာ ခပ်မှိန်မှိန်လေး ဖြာပြီး ကျရောက်နေသည်။ တစ်ခါတစ်ခါ သူမ၏နှာခေါင်းအတွင်း သို့ စူးစူးဝါးဝါးတိုးဝင်လာသည့် ပုပ်အဲ့အဲ့အနံ့ဆိုးကြီးတွေကြောင့် နှာခေါင်းကိုလက်ဖြင့်ပိတ်ထားမိ၏။

ထိုစဉ်မှာပင် ကျောက်သားကျောက်ဆိုင်မြင့်မြင့်ကြီးတွေ နှင့် အုပ်မိုးကာရံထားသော လှိုင်ဂူအကြီးကြီးတစ်ခု၏ အလည်သို့ ရောက်သွား၏။ ထိုနေရာသို့ရောက်ကာမှ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး အလဲ ပိုပြီးလင်းလင်းချင်းချင်းပင် ဖြစ်လာသည်။

တစ်ကိုယ်လုံးချွေးသီးချွေးပေါက်တွေကျနေသော မစိန်သုံ မှာ ထိုလှိုင်ဂူကြီးအတွင်းသို့ လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်လေရာ ကျောက်တုံးကြီးတစ်တုံးပေါ်တွင် ဆောင့်ငြောက်ထိုင်ကာ သံသျှက် ဘီ ပခုံးပေါ်တွင်ထမ်းထားသော အသားမဲနှင့် လူတစ်ယောက်ကို

တွေ့ရလေသည်။ ထိုသူ၏ မျက်နှာပေါ်မှာလဲ အမွှေးအမျှင်တို့က ခွပ်ထွေးများပြားလျက်ရှိနေပြီး မျက်လုံးအစုံတို့က ပြူးကြောင်ကြောင်နှင့် မစိန်သုံကိုစိုက်ကြည့်နေလေသည်။

မစိန်သုံမှာ သံလျက်ကို ပခုံးပေါ်ထမ်းပြီး ဆောင့်ငြောက်ထိုင်နေသည့် အသားမဲခဲနှင့်လူကို တွေ့လိုက်သည်နှင့်သူ့တစ်ကိုယ်လုံးမှာ တဆတ်ဆတ်တုန်ရင်လာကာ ဒူးခေါင်းတွေကပျော့ခွေညွတ်ကျသွားမတတ် ကြောက်လန့်သွားမိလေသည်။ တစ်ချိန်ထဲမှာပင် သူ့ပါးစပ်ကလဲ ယောင်ယမ်းပြီး အော်ဟစ်မိလိုက်လေသည်။

'အာ အမလေး... ကြောက်စရာကြီး...'

ထိုအချိန်မှာပင် သံလျက်ထမ်းထားသော အသားမဲခဲလူကြီးက မစိန်သုံရှိရာသို့ တစ်လှမ်းချင်းတိုးကပ်လာလေသည်။ မစိန်သုံမှာလဲ နောက်သို့ဆုတ်ရန်ပင် သူ့ခြေထောက်တွေက မလှုပ်ရှားနိုင်တော့ဘဲ -

'သွား... သွား...'

'မလာနဲ့... မလာနဲ့...'

ဟု အော်ဟစ်မိပြန်လေသည်။ သူမ အော်ဟစ်နေသော အသံတွေက လှိုင်ဂူကြီးအတွင်း ပဲ့တင်ထပ်နေကာ အခြားသူများကပါ ဝိုင်းအော်နေသကဲ့သို့ နားထဲတွင် ကြားနေရသည်။

'သွား... သွား...'

ထိုအချိန်မှာပဲ မစိန်သုံ၏ မျက်လုံးတွေက ဖျတ်ခနဲပွင့်ဟကာ လန့်နိုးသွား၏။ သူ့ နားထဲတွင်လဲ ဝရုန်းသုန်းကားတွေ ဖြစ်နေသော လူသံတွေနှင့်အတူ အယ်ဒီဘညွန့်၏ ဆဲသံဆိုသံတွေကိုပါ ကြားလိုက်ရသည်။

ထိုအသံများကြောင့် မစိန်သုံမှာ အိပ်နေရာမှ ငုတ်တုတ်ထထိုင်ပြီး ကြည့်လိုက်လေရာ အိမ်ရှေ့ ခြံဝင်းကြီး၏ထောင့်တွင် ပြင်ဆင်ထားသည့် ဒေါ်တဆုပ်၏ ခေါင်းတလားကြီးပေါ်မှ စားမြိန်စာထုပ်အား အလှအယက်နှိုက်စားနေသည့် မြင်းနက်ကြီးမဟူရာကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

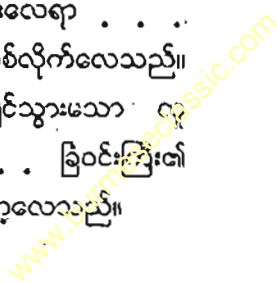
'ဟင် ...'

အယ်ဒီဘညွန့်မှာလဲ ထိုမြင်းနက်ကြီးမဟူရာကို အလိုလိုမသကာဖြစ်နေရသည့်အထဲ ယခုကဲ့သို့ မထင်မှတ်ဘဲ တွေ့လိုက်ရသည့် မြင်ကွင်းကြောင့် ဒေါသတွေ ထိန်းမရအောင် ဖြစ်သွားပြီး အိမ်ကြီးအတွင်းမှ နံရံတွင်ချိတ်ဆွဲထားသော လှံတိုတစ်ချောင်းကို ပြေးဆွဲကာ မြင်းနက်ကြီးမဟူရာရှိရာသို့ တစ်ဟုန်ထိုးပြေးသွားပြီး လှမ်းယစ်လိုက်လေသည်။

ထိုအခါမှ အိမ်ကြီးပေါ်မှ ဖဲပိုင်းလုပ်နေကြသူတွေမှာလဲ အယ်ဒီဘညွန့်ကို တားသူကတား၊ ခေါင်းတလားကြီးပေါ်မှ စားမြိန်စာထုပ်ကို အားရပါးရစားသောက်နေသော မြင်းနက်ကြီးကို မောင်းသူကမောင်းနှင့် ဝရုန်းသုန်းကားတွေ ဖြစ်ကုန်ကြသည်။

သို့သော် အရာရာကား နောက်ကျသွားချေပြီ . . . !

အယ်ဒီဘညွန့် လှမ်းပစ်လိုက် သည့်လှံတိုတစ်ချောင်းက မြင်းနက်ကြီးမဟူရာ၏ နံရံများကြားသို့ စိုက်ဝင်သွားလေရာ . . . မြင်းနက်ကြီးမှာ နာနာကျင်ကျင်ကြီး အော်ဟစ်လိုက်လေသည်။ ဆိုးအော်သံကြီးမှာလဲ သေလုမျောပါး နာကျင်သွားသော လူတစ်ယောက်၏ အော်သံကြီးလိုဖြစ်သွားပြီး . . . ခြံဝင်းကြီး၏ အပြင်ဖက်သို့ တစ်ဟုန်ထိုး ထွက်ပြေးသွားတော့လော့သည်။

ထိုအဖြစ်အပျက်တွေကို အစအဆုံး မြင်လိုက်ရသော ဒီအိမ်ကြီးပေါ်မှ ညည်သည်များမှာ အံ့ဩမှင်ဆက်မိကုန်ကြရုံသာ မကဘဲ ထူးထူးဆန်းဆန်း စားမြိန်စာထုပ်ကိုဖြည့်ကာ အားရ ပါးရကြီး စားသောက်နေသည့်မြင်းနက်ကြီးကိုကြည့်ကာ လွန်စွာမှ ချောက်ချားတုန်လှုပ်မိကြလေသည်။

မစိန်သုံကတော့ မြင်းနက်ကြီးမဟူရာ၏ လျှို့ဝှက်ဆန်း ကျယ်လွန်းသည့်အဖြစ်တွေကို အခြားသူတွေကဲ့သို့ အထူးတလည် မအံ့ဩမိတော့ဘဲ . . . တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ ဒေါသထွက်ပြီး စိတ်လိုက်မာန်ပါ မလုပ်ဖူးသော အယ်ဒီဘညွန့်ကိုကြည့်ကာ လွန်စွာမှ အံ့အားသင့်သွားမိလေတော့သည်။

ဒေါ်တဆုပ်၏ အသုဘရက်လည်ပြီး နောက်တစ်နေ့တွင် ကိုယ်စိတ်နလုံးတွေ မသာမယာနှင့် ဖြစ်နေခဲ့ရသော အယ်ဒီဘညွန့် မှာ မျက်တွင်းမျက်ဆံကြောင်ကြီးများနှင့် စိတ်ဂယောင်ချောက်ချား တွေဖြစ်လာခဲ့တော့သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ တစ်ယောက်ထဲနေရင်း သူ၏ပါးစပ်မှ ဘာတွေကို တီးတိုးပြောဆိုနေမှန်းမသိ၊ တတွတ် တွတ်နှင့် ပြောဆိုနေတတ်ပြီး ချက်ချင်းပင်နံရံတွေကို လက်သီးနှင့် ထပြီး ထိုးချင်ထိုးတတ်လေသည်။

ထိုသို့ အမူအရာကော စိတ်တွေပါ တစ်ချက်တစ်ချက် ဖောက်ပြန်နေသည့် အယ်ဒီဘညွန့်ကို ထမင်းချက်မိန်းမကြီး ဒေါ်အုန်းသင်နှင့် မစိန်သုံကော မောင်ဘစ်ပါ ကြောက်လန့်လာ မိလေသည်။ ထိုအဖြစ်တွေနှင့်အတူ မစိန်သုံမှာလဲ ဒေါ်အုန်းသင် ပြောဖူးခဲ့သည့် စကားအတိုင်း ဒီအိမ်ကြီးမှ သူနေထိုင်ရာ

ရွှေဘိုနယ်သို့ ပြန်ရင်ပြင်ဆင်ရတော့လေသည်။

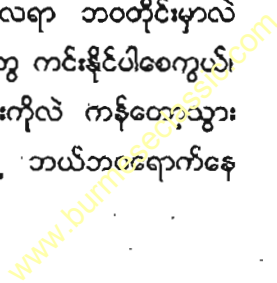
'ကဲ မစိန်သုံ . . . ညည်းဘာမှ နောက်ဆံတင်းမနေနဲ့ . . . ဒီအိမ်ကြီးမှာ ငါက အပျို ဘဝကတည်းက ထမင်းချက်အလုပ် လုပ်လာခဲ့တာဆိုတော့ . . . နင့်ဘာကြီးရဲ့ စာရေး။ သောက်ရေး ကိစ္စအဝဝကို ငါအတတ်နိုင်ဆုံး မလစ်ဟင်းရအောင် လုပ်ပေးမှာပါ။ ပြီးတော့ ဘာကြီးနဲ့ ဘွားဘွားကြီး ဒေါ်တဆုပ်တို့က ငါ့အပေါ်မှာ ကျေးဇူးတွေ အများကြီးရှိခဲ့သူတွေဆိုတော့ အစစအရာရာ ငါ့ အသက်နဲ့လဲပြီး စောင့်ရှောက်သွားမှာပါ . . .'

အဝတ်အစားတွေကို ထန်းခေါက်ဖာအတွင်းထည့်ကာ သိမ်းဆည်းနေသည့်မစိန်သုံအနားသို့ဒေါ်အုန်းသင်ရောက်လာကာ ဝမ်းနည်းပက်လက်လေသံတွေနှင့် ပြောနေရှာလေသည်။

'ဟုတ်ကဲ့ပါ ကြီးကြီးအုန်းရယ် . . . ကျွန်မလဲ အခုလို ဘာကြီး စိတ်ဂယောင်ချောက်ချားတွေ ဖြစ်နေချိန်မှာ ကြီးကြီးအုန်းလို စိတ်ကောင်းစေတနာရှိတဲ့သူက အနားမှာရှိနေခဲ့ မှာဆိုတော့ စိတ်ဖြောင့်လက်ဖြောင့် ပြန်ရတာပေါ့ . . .'

ပြောရင်းနှင့် မစိန်သုံက ဒေါ်အုန်းသင်ကို ကျုံ့ကျုံ့ကလေး ထိုင်ကန်တော့လိုက်လေသည်။

'အေး အေး . . . သာဓုပါကွယ် သွားလေရာ ခလုပ်မထိ ဆူးမပြီပါစေနဲ့ . . .၊ ဖြစ်လေရာ ဘဝတိုင်းမှာလဲ အခုလို စိတ်ဆင်းရဲခြင်းကိုယ်ဆင်းရဲခြင်းတွေ ကင်းနိုင်ပါစေကွယ်၊ ဪ . . . မစိန်သုံရေ ညည်းဘာကြီးကိုလဲ ကန်တော့သွား ဦးနော် . . . ကိုယ့်ကျေးဇူးရှင်ဆိုတာ . . . ဘယ်ဘဝရောက်နေ ရောက်နေ မမေ့စကောင်းဘူးကဲ့ . . .'

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ ကြီးကြီးအုန်း ကျွန်မ အခုပဲ ကန်ထော့မလိုပါ...’

မစိန်သုံမှာ ခိုတွဲနေသော မျက်ရည်စတွေကို လက်ဖမ်းနှင့် သုတ်လိုက်ရင်း အယ်ဒီဘညွန့်ရှိရာ အိမ်ကြီးပေါ်သို့ တစ်လှမ်းချင်း တက်သွားလေသည်။ ဒေါ်အုန်းသင်မှာလဲ လှေကားရင်းမှလက်ရန်း တိုင်ကြီးကိုမှီခိုနေရင်း မျက်ရည်များပင် ပိုးပိုးပေါက်ပေါက် ကျနေမိလေသည်။

အိမ်ကြီး၏ အပေါ်ထပ်ဆီသို့ မစိန်သုံရောက်သောအခါ အယ်ဒီဘညွန့်မှာ လှုပ်ကုလားထိုင်ကြီးတစ်လုံးပေါ်တွင် ထိုင်လျက် ဆေးတံသောက်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။ မစိန်သုံမှာ အယ်ဒီဘညွန့်အနားသို့ တိုးကပ်သွားပြီး -

‘ဘ ဘကြီး...’

‘ဟေ... မစိန်သုံ...’

အယ်ဒီဘညွန့်မှာ တွေးလက်စအတွေးတွေကို ဖြတ်ကာ မစိန်သုံရှိရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ ထို့နောက် မစိန်သုံက -

‘ကျွန်မ ရွာပြန်တော့မှာမို့ ဘဘကြီးကို လာကန်တော့တာပါ’

အယ်ဒီဘညွန့်မှာ မစိန်သုံ၏စကားကြောင့် ခဏတွေဝေသလိုဖြစ်သွားပြီး -

‘အေးကွယ် . . . ဒီအိမ်ကြီးမှာ မိန်းမသားရယ်လို့မှ ရှိတော့တာမှမဟုတ်ဘဲ . . . ကလေးမနေလို့ ဘယ်သင့်တော်မို့ မလဲလေ . . . အေးအေး သာဓုကွယ် . . . သာဓု . . . သာဓု . . . ပြန်ပါ . . . ဘဘကြီး ခွင့်ပြုပါတယ် . . .’

ဟု ဆိုကာ အယ်ဒီဘညွန့်က မစိန်သုံကို မုန့်ပိုးအဖြစ် ငွေသုံးရာပေးလိုက်လေသည်။

အယ်ဒီဘညွန့်အနားမှ ပြန်လှည့်ထွက်လာသောအခါ လှေကားရင်းတွင် မောင်ဘစီက မစိန်သုံ၏ အထုပ်အပိုးများကို ဆွဲကိုင်လျက် ရန်ကုန်ဘူတာကြီးသို့ လိုက်ပို့ရန် အဆင်သင့်ပင် ဖြစ်နေလေသည်။

မစိန်သုံနှင့် မောင်ဘစိတို့မှာ တွဲပင်မထိုးသေးသော
 ရန်ကုန်-မန္တလေး ရထားကြီး ကိုစောင့်ရင်း ဘူတာကြီးအတွင်းမှ
 ပလက်ဖောင်း စကြိန်တစ်ခုပေါ်တွင် ထိုင်နေမိကြလေသည်။
 မောင်ဘစိမှာလဲ သူ့အပေါ် မောင်နှမသားချင်းလို ခင်မင်နေရှာသည့်
 မစိန်သုံတစ်ယောက် ယခုကဲ့သို့ ကိုယ့်ရပ်ကိုယ့်ရွာကို ပြန်တော့မည်
 ဆိုသော်အခါ လွန်စွာမှ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေမိကာ ဘာစကားမှပင်
 မပြောနိုင်အောင် နှုတ်ဆိတ်နေမိလေသည်။

ခဏအကြာ သူတို့နှစ်ယောက်ထိုင်နေရာဆီသို့ တန်းတန်း
 ခတ်မတ်ကြီး လျှောက်လာနေသော လူတစ်ယောက်က နှုတ်ဆက်
 လိုက်လေသည်။

'ဟ လူကလေး မောင်ဘစိနဲ့ မစိန်သုံတို့ ယါလား'

‘ဟာ... ဦးလေးပြုံး...’

မစိန်သုံနှင့် မောင်ဘစ်တို့မှာလဲ တစ်ချိန်က အယ်ဒီဘညွန့် အိမ်တွင် မြင်းအနိပ်သည်အလုပ်ကို လုပ်ခဲ့ဖူးသည့် ဆိုက်ကုလား ကိုပြုံးကို မထင်မှတ်ဘဲတွေ့လိုက်ရသဖြင့် ပြိုင်တူအံ့ဩရေရွတ် မိလိုက်ကြသည်။ မောင်ဘစ်မှာလဲ သူ့ အလွန်တရာ ခင်မင်လေးစား ရသောကိုပြုံးကိုတွေ့လိုက်သည်နှင့်ဝမ်းသာအားရဖြစ်သွားကာ -

‘ဦးလေးပြုံးရာ... ဘယ်ကဘယ်လို ဒီကိုရောက်လာ တာလဲ၊ ကျွန်တော်ဖြင့် ဦးလေးပြုံး အိမ်ကြီးကထွက်သွားပြီး ကတည်းက နေ့တိုင်းသတိရနေတာဗျ...’

‘အေးကွာ... တို့ မြင်းအနိပ်သည်အလုပ်လုပ်တဲ့ သူတွေအတွက်တော့ အလုပ်မရှားပါဘူးကွာ... အခုလဲ မိတ္တီလာဘက်က မြင်းသမားတစ်ယောက်က သူ့မြင်းတွေကို လာကြည့်ပေးဖို့ သံကြိုးစာရတာနဲ့ သွားမလို့လေ... ဒါနဲ့မင်းတို့ ကရော ဘယ်သွားကြမှာလဲ...’

ထိုအခါမှ မောင်ဘစ်မှာ အယ်ဒီဘညွန့်၏ ကတော် ဒေါ်တဆုပ် သေဆုံးသွားပြီဖြစ်ကြောင်းနှင့် မစိန်သုံမှာလဲ သူ့ရပ် သူ့ရွာကို ပြန်မှာဖြစ်ကြောင်းတို့ကို လုံးစေ့ပတ်စေ့ပင် ပြောပြလိုက် လေသည်။ မြင်းအနိပ်သယ် ကိုပြုံးမှာ အယ်ဒီဘညွန့်၏ ကတော် ဒေါ်တဆုပ် ကွယ်လွန်သွားသည်ဟု ကြားရသောအခါ လွန်စွာမှ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည့် မျက်နှာနှင့်ရှိနေလေသည်။ ထို့နောက် ကိုပြုံးက -

‘ဒါနဲ့... မစိန်သုံတို့က ရွှေဘိုဘက်ကဆိုတာ အဲဒီမှာ မြင်းသမားတွေလဲ တော်တော်ပေါ့ပေါ့နော်...’

ဦးလေးပြုံးရဲ့ မြင်းအနိပ်သည်ဘဝက အဲဒီရွှေဘိုဘက်က စတယ် လို့တောင် ပြောလို့ရတယ်ကွ...’

‘ဟုတ်ပါတယ် ဦးလေးပြုံးရယ်၊ ကျွန်မတို့ ရွှေဘိုဘက်က မြင်းနဲ့ပတ်သက်ရင် ပညာရှင်တွေ တော်တော်ပေါ့ပါတယ်...၊ ကျွန်မတို့မျိုးရိုးထဲမှာတောင် မြင်းတွေရဲ့အကြောင်းကို တော်တော် လေးသိတဲ့ ဘကြီးဦးထွန်းသောင်ဆိုတာ ရှိတယ်လေ...’

မစိန်သုံ၏ စကားကြောင့် ကိုပြုံးမှာ မျက်မှောင်တစ်ချက် ကုတ်ရင်း စဉ်းစားနေဟန်ဖြင့် -

‘ဘာ... ဦးထွန်းသောင် ဟုတ်လား...’

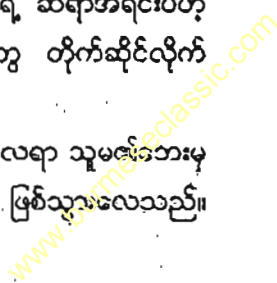
ဟို ရွှေဘိုနယ်ဆိတ်ခွံရွာက ကိုကြီးထွန်းသောင်ကို ပြောတာ များလား...’

‘ရှင်... ဟုတ်... ဟုတ်ပါတယ် ဦးလေးပြုံး ဆိတ်ခွံရွာက ဦးထွန်းသောင်ပါ...၊ ကျွန်မမှာလဲ ဆွေမျိုးဆိုလို့ အဲဒီဦးထွန်းသောင်ဆိုတဲ့ ဘကြီးတစ်ယောက်ပဲ ရှိပါတော့တယ် ရှင်...’

ထိုစဉ်မှာပင် ဆိုက်ကုလားကိုပြုံး၏ မျက်နှာမှာ ဝင်းကနဲ ဖြစ်သွားပြီး သူ့လက်ဝါး နှစ်ဖက်ကို ဖျန်းကနဲ ရိုက်လိုက်ကာ -

‘ဟ တိုက်မှလဲ တိုက်ဆိုင်တတ်ပလေဗဟ...၊ အဲဒီ ညည်းဘကြီး ဦးထွန်းသောင်ဆိုတာ ငါ့ရဲ့ ဆရာအရင်းပဲဟဲ့ စိန်သုံရဲ့...၊ ကြည့်စမ်းပါဦး... တို့တွေ တိုက်ဆိုင်လိုက် ခဲ့များနော်...’

‘မစိန်သုံမှာလဲ လွန်စွာမှ အံ့ဩသွားလေရာ သူမ၏ဘေးမှ အောင်ဘစ်ကပါ ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ဖြစ်သွားလေသည်။’

ထို့နောက် ကိုပြူးက အလောတကြီးနှင့် -

‘ဒါနဲ့ နေစမ်းပါဦး... ညည်းဘကြီး ကိုကြီးထွန်းသောင် တစ်ယောက်ကော ကျန်း ကျန်းမာမာပဲလား...’

ဟု မေးလိုက်လေရာ... မစိန်သုံက -

‘ကျွန်မ ရန်ကုန်ကို ထွက်လာတုန်းကတော့ ဘကြီးရဲ့ ကျန်းမာရေးက သိပ်မကောင်းရှာပါဘူး ဦးလေးပြူးရယ်...’

‘အေး... ဒီလိုဆိုလဲ ဦးလေးပြူး ကိုကြီးထွန်းသောင်နဲ့ တွေ့ရအောင် ရွှေဘိုကို တစ်ခါထဲ လိုက်ခဲ့မယ်ဟေ့ . . . ! မစိန်သုံလဲ ခရီးသွားရမှာ တစ်ယောက်ထဲသွားရမှာဆိုတော့အဖော် ရတာပေါ့ကွယ်...’

ထိုအခါမှ မစိန်သုံကော မောင်ဘစီမပါ ဝမ်းသာအားရနှင့် ဖြစ်သွားကြပြီး ကိုပြူး၏လက်ထဲမှ ခရီးဆောင်အိတ်ကိုဆွဲကာ ဘယ်အချိန်က တွဲထိုးလိုက်မှန်းပင် မသိလိုက်သည့် ရန်ကုန်- မန္တလေး ရထားတွဲကြီးပေါ်သို့ တက်လိုက်ကြသည်။

ရန်ကုန်-မန္တလေးရထားကြီးမှာ နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် မန္တလေးဘူတာသို့ ဆိုက်လေသည်။ ကိုပြူးနှင့် မစိန်သုံတို့မှာထဲ မန္တလေးမှတစ်ဆင့် ရွှေဘိုသို့ ကားတစ်တန် ဆက်ပြီးစီးချဉ်းမည် ဖြစ်လေရာ အထုပ်အပိုးနှင့် ခရီးဆောင်အိတ်တွေကို သယ်ပိုးလျက် ကားဂိတ်ရှိရာသို့ ဆက်လျှောက်လာခဲ့မိတော့သည်။

တစ်လမ်းလုံး မစိန်သုံမှာလဲ ကားစီးရသဖြင့် ခေါင်းတွေ့ထ မထူနိုင်အောင် မူးနောက်လေရာ ကိုပြူးက သားသမီးအရင်းအချာ တစ်ယောက်လို ပြုစုနှိပ်နယ်ပေးလာရသည်။

သူတို့နှစ်ဦး ဆိတ်ခွဲရှာသို့ ရောက်သောအခါ ထူထူ ထောင်ထောင်ဖြစ်နေသော ကိုထွန်းသောင်မှာ အိမ်ရှေ့ကွက်လပ် ထဲတွင် တံမြက်စည်းလှဲနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ ဆိုက်ကုလား ကိုပြူးမှာလဲ ကိုထွန်းသောင်ကို မြင်လိုက်သည်နှင့် -

‘ဗျို... ကိုကြီးထွန်းသောင်...’

ဟု လှမ်းအော်ပြီး နှုတ်ဆက်လိုက်လေရာ ကိုထွန်းသောင် မှာလဲ ရုတ်တရက် ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် တအံ့တဩဖြစ် သွားပြီး -

‘အလို... ဝပြူးနဲ့ စိန်သုံတို့ပါလား... ဘယ်က ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး...’

ထိုစကားမဆုံးခင်မှာပင် မစိန်သုံက ကိုပြူးနှင့်စပြီးတွေ့ခဲ့ ပုံမှစပြီး ဘူတာတွင် မထင်မှတ်ဘဲ ထပ်တွေ့လိုက်ရပုံအထိ အတို ချုံးပြီးပြောပြလေသည်။ ကိုထွန်းသောင်မှာလဲ သူနှင့် နှစ်ပေါင်း ချားစွာကွဲကွာသွားသော ဆိုက်ကုလားကိုပြူးကို ခြေဆုံးခေါင်းဖျား ကြည့်ရင်း လွန်စွာမှအံ့ဩဝမ်းသာလျက်ရှိနေလေသည်။ ထို့နောက် တိုထွန်းသောင်က သူနေထိုင်ရာ တဲငယ်လေးအတွင်းသို့ ဖိတ်ခေါ်လိုက်ကာ -

‘ကဲ . . . လာကြကွာ . . . အိမ်ထဲရောက်မှ ကောင်းတွေ တဝကြီးပြောကြတာပေါ့...’

ဟုဆိုကာ ရှေ့မှဦးဆောင်ပြီး ဝင်သွားလေသည်။ မစိန်သုံ မှာလဲ သူမ၏ဇာတိသို့ ပြန်ရောက်လာပြီဖြစ်သဖြင့် စိတ်လက်တွေ့ ဆိုပါးကာ ငယ်ပေါင်းကြီးဖော်သူငယ်ချင်းများကို ဘယ်သူရေ ဆယ်ဝါရေဟုဆိုပြီး လှမ်းအော်နှုတ်ဆက်နေပြန်သည်။

ထို့နောက် ကိုထွန်းသောင်က ကိုပြုံး၏ပခုံးကို အားရပါးရ ဆွဲဖက်လိုက်ရင်း တူမဖြစ်သူ မစိန်သုံကို -

'သမီး မစိန်သုံရေ . . . ဟောဒီ ကိုပြုံးဆိုတာ ဘကြီးထွန်းနဲ့ အလွန်ခင်မင်းရင်းနီး တဲ့မိတ်ဆွေပဲကွဲ့. . . . အဲ မိတ်ဆွေဆိုလဲ ဟုတ် တပည့်ဆိုလဲ ဟုတ်ပေါ့ကွယ်. . .'

ဟု အစချီကာ သူတို့နှစ်ယောက် ဟိုအရင်က မြင်းပွဲ တွေမှာ ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည့်အဖြစ်အပျက်တွေကိုလဲ အချင်းချင်း ပြန်ပြောင်းပြောပြလျက်၊ အလွန်ပင်ကျေနပ်ပီတိတွေ ဖြစ်နေကြ သည်။ ထို့နောက် ကိုထွန်းသောင်က -

'ငါ့ဖြင့် ငပြုံးရာ . . . ငါ့တူမ ရန်ကုန်တက်ပြီး အလုပ် သွားလုပ်တယ်ဆိုတာ . . . တခြားနေရာလား အောက်မေ့တယ် . . . ရတနာကုန်သည်ကြီး အယ်ဒီဘညွန့်ရဲ့ အိမ်ဖြစ်နေပါ လားကွဲ့. . .'

မစိန်သုံမှာလဲ ထိုအခါမှ ကိုထွန်းသောင်အကြောင်းအား အယ်ဒီဘညွန့်က အမြဲတမ်း တတွတ်တွတ်ပြောနေပုံများကိုလဲ ပြန်ပြောပြလေသည်။ ထို့နောက် မစိန်သုံက အယ်ဒီဘညွန့်ကြီး တစ်ယောက် မိန်းမဖြစ်သူ ကွယ်လွန်သွားပြီး စိတ်ဂယောက်ဂယက် ဖြစ်နေပုံများကိုပါ တစ်လုံးမကျန်ပြောပြလေရာ ကိုထွန်းသောင်က လွန်စွာမှ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည့်မျက်နှာနှင့် -

'အလို . . . အဲဒီလောက်တောင် ဖြစ်သွားရသလား . . . ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်ချိန်က အယ်ဒီဘညွန့်ဆိုတဲ့လူဟာ ငါ့အပေါ် ကျေးဇူးတွေရှိခဲ့ဖူးတယ်ကွဲ့. . . . အခုလို အားကိုးရာ မဲ့ပြီး စိတ်ဂယောင်ချောက်ချားတွေဖြစ်နေတဲ့အချိန်မှာ ငါ့အနေနဲ့

သူ့ကိုသွားကြည့်မှ သင့်တော်ဦးမှာပါ. . .'

ထိုစကားကြောင့် မစိန်သုံကော . . . ကိုပြုံးကပါ ခေါင်းတငြိမ်ငြိမ်နှင့် နားထောင်နေကြပြီး. . . ကိုပြုံးက -

'ဟုတ်ပါတယ် . . . ကိုထွန်းသောင်ရယ် ကျွန်တော်လဲ အဲဒါပြောမလို့. . . ! သူ့မှာက ဝယ်လိုက်တဲ့မြင်းကလဲ မြင်းဆိုး . . . ! လခပေးပြီး ခေါ်ထားတဲ့ မြင်းထရီနီနာ ဘီဘရာဆိုတဲ့ ကုလားကလဲ လူရှုပ်လူပွေ၊ ဒီကြားထဲ . . . မိန်းမလုပ်သူက ကောက်ကာငင်ကာကြီး သေသွားရတာဆိုတော့ အတော့်ကို ဒုက္ခ တွေရောက်နေပုံပဲဗျ. . .'

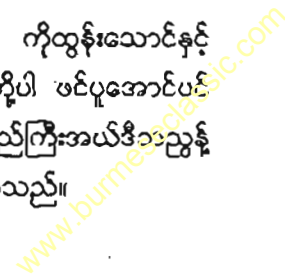
ထိုအခါမှ မစိန်သုံမှာ ပြောသင့်မပြောသင့် စကားတစ်ခွန်း ကို ချေတုံချေတုံဖြစ်နေရာမှ . . . သူ့ဘကြီး ဦးထွန်းသောင်နှင့် ကိုပြုံးတို့၏မျက်နှာကို မချင့်မရဲနှင့်ကြည့်ကာ -

'စိန်သုံတော့ . . . အဲဒီ ဘကြီးဝယ်လိုက်တဲ့ မြင်းနက် ကြီးကြောင့် အခုလိုအဖြစ်ဆိုးတွေ ဆက်လိုက်ကြုံရတယ်လို့ထင်မိ တာပဲ ဘကြီးထွန်းရယ်. . .'

'ဟေ. . .'

ဘကြီးထွန်းသောင်မှာ စိန်သုံ၏ စကားကြောင့် ပါးစပ်က 'ဟေ' ကနဲပင် ရေရွတ်မိလိုက်လေသည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်စောစောတွင် ကိုထွန်းသောင်နှင့် အတူ မြင်းအနိပ်သည် ကိုပြုံးနှင့် မစိန်သုံတို့ပါ ဖင်ပူအောင်ပင် မနေလိုက်ကြရဘဲ ရန်ကုန်မြို့မှ ရတနာကုန်သည်ကြီးအယ်ဒီဘညွန့် နီးရာသို့ အပူတပြင်းနှင့် လိုက်ပါလာခဲ့ကြလေသည်။

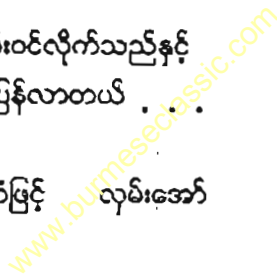
တစ်လမ်းလုံး မြင်းအနှိပ်သည် ကိုပြူးနှင့် မစိန်သုံတို့မှာလဲ အယ်ဒီဘညွန့် ဝယ်လိုက်မိသည့် မြင်းနက်ကြီး မဟူရာအကြောင်း တွေကို ကိုထွန်းသောင်းကြီးအားပြောပြလေရာ ကိုထွန်းသောင်းက ခေါင်းတညိပ်ညိပ်နှင့်ပင် နားထောင်နေလေသည်။ သူပုံစံမှာလဲ တစ်စုံတစ်ရာကို သိရှိထားသူတစ်ယောက်လို ဘာတစ်ခွန်းမှ ထုတ်ဖော်မပြောဘဲရှိနေလေရာ မစိန်သုံက သူမသိချင်နေသည့် မြင်းနက်ကြီးအကြောင်းကို အားမလိုအားမရနှင့်ပင် ဖြစ်နေရ တော့သည်။

အခန်း [၁၂]

ကိုထွန်းသောင်း ကိုပြူးနှင့် မစိန်သုံတို့ သုံးယောက်မှာ အယ်ဒီဘညွန့်တို့ အိမ်ကြီးဆီသို့ ပြန်ရောက်လာကြသောအခါ အိမ်ကြီးတစ်ခုလုံးမှာ ရေပဲအိုကြီးတစ်ခုလို တိတ်ဆိတ်နေ၏။ ကိုထွန်းသောင်းကတော့ တစ်ချိန်က သူ့အပေါ် ကျေးဇူးတွေ့ရှိခဲ့ ဖူးသော အယ်ဒီဘညွန့်တစ်ယောက်ကိုသာ ဘယ်လိုပုံစံမျိုးနှင့် တွေ့လိုက်ရလေမလဲဆိုသည့် အတွေးတွေနှင့် စိတ်စောလျှက်ရှိနေ လေသည်။

အိမ်ကြီး၏ ဆင်ဝင်အောက်သို့ လှမ်းဝင်လိုက်သည်နှင့်
'ဟယ် . . . မစိန်သုံ . . . ပြန်လာတယ် . . .
ဪ ကိုပြူးလဲပါလားကီး . . .'
ဟု အံ့အားသင့်သွားသည့်လေသံဖြင့် လှမ်းအော်

လိုးက်သော ဒေါ်အုန်းသင်၏အသံကို ကြားလိုက်ရ၏။ တစ်ချိန်ထဲ မှာပင် ဒေါ်အုန်းသင်မှာလဲ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသော မစိန်သုံ၏ ဦးလေးဖြစ်သူ ကိုထွန်းသောင်ကို စိုက်ကြည့်နေ လေသည်။ ထိုအခါမှ မစိန်သုံက -

‘ဪ... ကြီးကြီးအုန်း... ဒါက ကျွန်မပြောတဲ့ ဆိတ်ခွံရွာကဘကြီးထွန်းသောင်လေ...၊ ဘဘကြီးနေမကောင်း ဘူးကြားလို့ မေးရအောင်လိုက်လာတာ...’

‘ဪ... အေးအေး... နင့်ဘဘကြီးတော့ အပေါ်ထပ်မှာ ဆရာထွန်းကြီးဆေးကုပေးလို့ အတော်ကလေး သက်သာသွားပါပြီ၊ သွား သွား အပေါ်ထပ်မှာ ရှိတယ်...’

ထို့နောက် မစိန်သုံတို့သုံးယောက်သားမှာ အိမ်ကြီး၏ အပေါ်ထပ်ဆီသို့ တက်လာခဲ့ကြလေသည်။ အိမ်ကြီး၏အပေါ်ထပ် သို့ရောက်သောအခါ အယ်ဒီဘညွန့်၏ဘေးတွင်တော့ ဂန္တီရဆရာ ထွန်းကြီးကိုပါ တွေ့လိုက်ရလေသည်။

အယ်ဒီဘညွန့်မှာလဲ နှစ်ပေါင်းများစွာ မတွေ့ခဲ့ရသော ကိုထွန်းသောင်ကို တွေ့လိုက်မိသည့်နှင့် သူ၏အားငယ်နေသော စိတ်တွေပျက်ပျယ်သွားသည့်အပြင် လွန်စွာမှ အားရဝမ်းသာနှင့် ဖြစ်သွားရလေသည်။ မြင်းအနိပ်သည် ကိုပြူးမှာလဲ တစ်ချိန်က သူ့အပေါ် မောက်မောက်မာမာနှင့် ဆက်ဆံခဲ့ဖူးသော အယ်ဒီ ဘညွန့်ကို မြင်လိုက်သည်နှင့် -

‘ဘယ်လိုလဲ သူဌေးမင်း... နေသာထိုင်သာကျန်းကျန်း မာမာရှိပါရဲ့လား...’

ဟု နှုတ်ဆက်မေးမြန်းလိုက်လေသည်။

‘အေးဗျာ... ဟောဒီက ဆရာထွန်းကြီးကိုယ်တိုင် ကျွပ်သေးမှာ နေ့ရောညပါ ပြုစုပေးနေတော့ တော်တော်လေး သက်သာသွားပါပြီ...’

ထို့နောက် ရတနာကုန်သည်ကြီး အယ်ဒီဘညွန့်မှာလဲ မြင်းတစ်ကောင်ဝယ်မွေးမိရာမှ ယခုကဲ့သို့ ဂြိုဟ်ဆိုးတွေဝင်ခဲ့ပုံကို အစချီကာ ပြောပြတော့လေသည်။ ကိုထွန်းသောင်နှင့် ကိုပြူးတို့ မှာလဲ အယ်ဒီဘညွန့် ပြောပြနေသည့် အဖြစ်အပျက်အစုံတို့ကို မျက်တောင်ပင်မခတ်ဘဲ နားထောင်နေကြ၏။

အတန်ကြာမှ ကိုထွန်းသောင်က မြင်းနှင့်ပတ်သက်ပြီး သူတွေ့ကြုံခဲ့ဖူးသော အဖြစ်အပျက်တစ်ခုကို ဂယနဏနှင့် ရှင်းပြ ပြောဆိုလေတော့သည်။

‘ဒီလိုရှိတယ် ဦးဘညွန့်ရဲ့...၊ ဦးဘညွန့်ပြောပြတဲ့ မြင်းမျိုးဟာ ဘယ်ကလာတဲ့ မြင်းလဲဆိုတော့ ရှေးမြန်မာဘုရင့် နန်းတော်ထဲမှာ အလွန်အသားမဲတဲ့ ကသည်းလူမျိုးတွေ ထိန်းကျောင်းလာတဲ့မြင်းပဲ...၊ ဦးဘညွန့်ပြောသလို... မြင်းရဲ့အမူအကျင့်တွေက လူတစ်ယောက်လိုဖြစ်နေတယ်ဆိုတာက အဲဒီမြင်းဟာ အရင်က လူဘဝကိုရောက်ချင်ရက်နဲ့ မကောင်းတဲ့ အကုသိုလ်ကံကြောင့် ဒီဘဝမှာ မြင်းတစ်ပိုင်းဖြစ်နေရတာပဲ’

ကိုထွန်းသောင်၏ စကားကြောင့် အယ်ဒီဘညွန့်နှင့်အတူ ဆရာထွန်းကြီးကော ကိုပြူးကပါ အာရုံစိုက်ပြီး နားထောင်နေခဲ့ ကြသည်။ မစိန်သုံမှာလဲ လူကြီးတွေကို ရေခွေးကြမ်းအိုးချပေးပြီး သူသိချင်နေသည့် မြင်းကြီးမဟူရာ၏အကြောင်းကို စိတ်ဝင် တစားနှင့် နားစိုက်ထောင်နေ၏။

‘အလို . . . တယ်လဲထူးဆန်းတဲ့ဘဝတွေပါကလား ကျွတ် . . . ကျွတ် . . . ကျွတ် . . . ! ဆက်ပြောပါဦး မောင်ရင်ရဲ့...’

ဆရာထွန်းကြီးမှာလဲ သူ၏တံဖက်ဖျဉ် ခေါင်းပေါင်းစကြီးကို သေသပ်ကျနစွာပြင်ပေါင်းလိုက်ပြီး ကိုထွန်းသောင်၏စကားကို ဘေးကထောက်ပေးလေပြန်သည်။ ထိုအခါမှ ကိုထွန်းသောင်က-

‘ကျွင် ငယ်ငယ်က အဲဒီလိုမြင်းမျိုးကို မြင်ဖူးခဲ့တယ်။ မြင်းကလဲ ဦးဘညွန့်ပြောသလို မနုဿီဟဗွေနဲ့ဗျို . . . ! အဲဒီ မနုဿီဟဗွေဆိုတာ လူတွေကသာ အလွယ်ခေါ်ကြတာပါ . . . ! တကယ်တော့ အဲဒီဗွေဟာ မြင်းရဲ့နားရွက်က နသည်သီးမှာရှိနေတဲ့ ဗွေတစ်ခုပဲ ဗျ . . . ! ပုံကတော့ဗျာ ဗျည်းအကွရာ ‘ယ’ပက်လက်ရဲ့ အဖျားနှစ်ဖက်ကို အပေါ်မှစုပြီးထားသလိုမျိုးပေါ့ . . .’

ထိုစကားကြောင့် မြင်းအနိုင်သည်ကိုပြုက-

‘ဟင် . . . ဘယ်နှယ် မြင်းရဲ့နားရွက်မှာ နသည်သီးမှ မရှိဘဲ၊ ထူးဆန်းလှချည်းလား ဆရာထွန်းသောင်ရယ်...’

‘အဲဒါပြောတာပေါ့ကွ . . . ! ဇီမြင်းကြီးက လူ့ဘဝနဲ့နီးနီး စပ်စပ်ရှိလေတော့ သူ့ရဲ့ကိုယ်အင်္ဂါ တချို့တစ်ဝက်က လူတွေလို ဖြစ်နေတာပေါ့ မောင်ရဲ့...’

ထိုစဉ်မှာပင် ဘေးကနားထောင်နေသော မစိန်သုံမှာ သူ၏ပေါင်ပေါ်တွင် ဦးထွန်းသောင်ပြောသည့်ဗွေကို လက်ညှိုးနှင့် ရေးခြစ်ကြည့်လိုက်ကာ -

‘ဟင် . . . ဒါဆိုရင် အဲဒီဗွေက အသည်းပုံကို ပြောင်းပြန်လှန်ထား တဲ့ပုံစံမျိုးပေါ့၊ ဟုတ်လား ဘကြီးထွန်း’

‘အေးပေါ့ကွယ်...’

ဟု ဆိုလေရာ ကိုထွန်းသောင်က သူ၏အတွေ့အကြုံကို ဆက်ပြီး ပြောပြလေတော့သည်။

‘အဲဒီ မနုဿီဟဆိုတဲ့ ဗွေပါတဲ့မြင်းကြီးကို ရွာမှာရှိတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က ဝယ်မွေးမိလျက်သာ၊ ဆိုပါတော့ဗျာ၊ အမျိုးသမီးက အသက်က လေးဆယ်ကျော်ရုံပဲရှိသေးတယ်။ အပျိုလဲအပျိုကြီး၊ သားထောက်သမီးခံအားကိုရမဲ့ တူ၊ တူမတွေလဲ မရှိရှာတော့ ခိုင်းမရပြုမရတဲ့ အဲဒီမြင်းကြီးကို ဘာလုပ်လို့လုပ်ရမှန်း မသိဖြစ်နေတာပေါ့ . . . ! ဒီလိုနဲ့ . . . နေ့စဉ်ရက်ဆက်ဆိုသလို မြင်းကြီးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အိပ်မက်ဆိုးတွေကိုလဲ မက်လာတယ်လေ...’

ထိုအခါမှ အယ်ဒီဘညွန့်မှာ ဒေါ်တဆုပ်မသေခင်ကမက်ခဲ့ သည်ဟုဆိုသောအိပ်မက်ဆိုးတွေအကြောင်းကိုသတိရသွားမိပြီး-

‘ဟင် . . . ဘယ်လိုတွေမက်တာလဲ ပြောပါဦး ကိုထွန်းသောင်ရဲ့...’

‘ဒီလိုဗျ . . . ဦးဘညွန့်ရဲ့ အဲဒီမြင်းကြီးက မြင်းပိုင်ရှင်အပျိုကြီးကို သူ့နဲ့လက်ထပ်ရမယ်လို့ နေ့တိုင်းအိပ်မက် တွေပေးနေတာပဲဗျို . . . ! ပထမတော့ မြင်းပိုင်ရှင်အပျိုကြီးကလဲ ရွက်ရှက်နဲ့ ဒီအကြောင်းကို ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောဝံ့ဘူး . . . ! ကြာတော့ မြင်းကြီးရဲ့မျက်နှာအမူအရာတို့၊ အစားအသောက် အနေအထိုင်တွေပါ ကြောက်စရာကောင်းအောင် ပြောင်းလဲ လာတယ် . . . ! ပြီးတော့ မြင်းပိုင်ရှင်အပျိုကြီးလဲ တဖြည်းဖြည်း ကျန်းမာရေးတွေညံ့လာပြီး စီးပွားရေးပါ ကျဆင်းလာတာပေါ့ဗျာ၊

ဒီလိုနဲ့... အဲဒီမြင်းပိုင်ရှင် အပျိုကြီးလဲ ဟုတ်သော်ရှိ မဟုတ် သော်ရှိ သူ့အိပ်မက်ထဲကအတိုင်း ကန်တော့ပွဲတွေဘာတွေပေးပြီး မြင်းကြီးနဲ့ စတိသဘောမျိုး လက်ထပ်လိုက်ရတယ်ဗျို့...

ကိုထွန်းသောင်၏ စကားကို နားထောင်နေကြသော အယ်ဒီဘညွန့်၊ ဆရာထွန်းကြီးနှင့် ကိုပြူးတို့မှာ တစ်ယောက်မျက်နှာ ကိုတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်မိကြပြီး လွန်စွာမှ အံ့သြသွားကြ လေသည်။ သူတို့ဘေးတွင် ကျွဲကျွဲကလေးထိုင်ပြီး နားထောင် နေသော မစိန်သုံမှာလဲ နောက်ထပ်ကြားရမည့် ထူးဆန်းသော အဖြစ်အပျက်တွေကိုသာ နားစွင့်နေမိတော့သည်။

'အဲဒီမြင်းကြီးနဲ့ လက်ထပ်ပြီးလိုက်တဲ့ အချိန်ကစပြီး မြင်းပိုင်ရှင်အပျိုကြီးလဲ ကျန်းမာရေး သိသိသာသာ ကောင်းလာ တယ်။ ပြီးတော့စီးပွားရေးတွေလဲ ခါတိုင်းထက်တောင် ပိုပြီးတက် လာတယ်လေ... အဲဒီအချိန်ကစပြီး အပျိုကြီးက မြင်းကြီးကို လူလိုပဲ စကားတပြောပြောနဲ့ ဆက်ဆံခဲ့တယ်။ မြင်းကြီးကိုတောင် ခါတိုင်းထားတဲ့ မြင်းဇောင်းနဲ့မထားတော့ဘဲ အိမ်နဲ့ ကပ်လျက်က ကွက်လပ်ကြီးမှာ အဆောင်တစ်ခု ဆောက်ပေးထားတယ်လေ။ ဒါတင် ဘယ်ကမလဲဗျာ... မြင်းကြီးအတွက်ဆိုပြီး အဆောင် ထဲမှာ ကုတင်တို့၊ မွေယာတို့ စောင်တို့ ခေါင်းအုံးတို့ကိုပါ ပြင်ဆင်ပေးထားရတယ်။ အဲဒီလိုမှမဟုတ်ရင် ညညဆို မြင်းက ခြင်္သေ့ထိုင် ထိုင်ပြီး တစ်ညလုံး မအိပ်ဘဲနေတာတဲ့ ဗျ...'

ထိုအခါမှ ဆရာထွန်းကြီးကလဲ -

'အေးလေ... မောင်ရင်ပြောတဲ့ ထူးဆန်းတဲ့မြင်းမျိုး တွေက ဟိုးယခင် ဘုရားရှင် လက်ထက်ကတည်းက ရှိခဲ့တာလို့

ငါ့ရှာငါးဆယ်နိပါတ်တော်တွေထဲမှာ ကျွပ်တော့ ဖတ်ဖူး မှတ်ဖူး ပါရဲ့။ ပြီးတော့ ရှေးဘုရင်တွေလက်ထက်က အာဇာနည်မြင်းတွေ ကိုတောင် စစ်သူကြီးတွေက အဆောင်အယောင်တွေနဲ့ထားပြီး မွေးရတယ်ဆိုတာ မောင်ရင်ပြောတဲ့ မြင်းမျိုးလိုပဲ ဖြစ်မှာ ပေါ့ကွာ...'

ဟု ဆရာထွန်းကြီးက ဝင်ရောက်ပြောဆိုလေရာ ကိုထွန်းသောင်က -

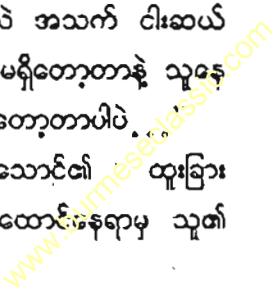
'ဟုတ်တယ်ဗျ ဆရာကြီးရဲ့... အဲဒီမြင်းမျိုးကိုလူတွေ လိုပဲ အဆောင်အယောင်နဲ့ထားတဲ့အခါ ဘုရင်တွေအတွက်လဲ အရာရာ ပြီးမြောက်အောင်မြင်တယ်ဆိုပဲ... အဲဒီ ကျွန်တော် ပြောတဲ့ အပျိုကြီးဆိုရင်ဗျာ... ကြီးပွားချမ်းသာလိုက်တာမှ ပြောမနေပါနဲ့တော့ နောက်ဆုံး ရွာကအိမ်ကိုတောင် သိမ်ဇရပ်တစ်ခု အဖြစ် လှူးဒါန်းခဲ့ပြီး မြို့ပေါ်ကို ပြောင်းသွားလိုက်တာ အဲဒီမြင်းကြီး တောင်ပါသွားသေးတယ်ဗျို့...'

ကိုထွန်းသောင်၏ စကားအဆုံးတွင် မစိန်သုံက သိချင် ဇောဖြင့် ထပ်မေးလိုက်ပြန်သည်။

'ဟင်... အဲဒီမြင်းပိုင်ရှင်အပျိုကြီးက အခု ရှိဦးမယ် ဆိုရင် အသက်တော်တော်ကြီးရောပေါ့နော်ဘကြီးထွန်း...'

'အေးကွယ်... အဲဒီအပျိုကြီးလဲ အသက် ငါးဆယ် ကျော်မှာဆုံးပါးသွားပြီ။ မြင်းကြီးလဲ သခင်မရှိတော့တာနဲ့ သူ့နေ တဲ့အိမ်ကနေ ပျောက်ခြင်းမလှပျောက်သွားတော့တာပါပဲ...'

ဆရာထွန်းကြီးကလဲ ကိုထွန်းသောင်၏ ထူးခြား ဆန်းပြားသည့် အဖြစ်အပျက်တွေကို နားထောင်နေရာမှ သူ၏

ဆေးတံကြီးကို ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် တစ်ဒေါက်ဒေါက်နှင့် ခေါက်ချ လိုက်ရင်း -

‘အေးပေါ့လေ မောင်ရင်ပြောပုံအရဆိုရင် အဲဒီ မနု သမီးဟ ဗွေပါတဲ့မြင်းဟာ အမှန်စင်စစ် လူဖြစ်ဖို့ ကံပါလာပါလျက်နဲ့ အတိတ်မှာ ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ ဝဋ်ကြွေးတွေမပြေသေးတော့ ပဉ္စာနန္ဒိယ ကံထိုက်ပြီး လူ့ဘဝကို ပီပီပြင်ပြင်မရဘဲ အဟိတ်တိရစ္ဆာန်ကတိ ဘဝမှာပဲ မွေးဖွားလာရတဲ့ သတ္တဝါမျိုးထင်ပါရဲ့ကွယ်...’

ဟု တရားသဘောနှင့် ယှဉ်ကာပြောဆိုလေသည်။ ထို့နောက် ဆရာထွန်းကြီးက ဆက်ပြီး -

‘မင်းတို့အားလုံးလဲ အကုသိုလ်အမှုကိုတော့ ကြပ်ကြပ်ကြီး ရှောင်ကြဟေ့ . . . ၊ အထူးသဖြင့် အနန္တောအနန္တငါးပါးကို မပစ်မှားမိကြစေနဲ့...’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာကြီး...’

အယ်ဒီဘညွန့်နှင့်အတူ ကိုထွန်းသောင်ရော ကိုပြူးတို့ပါ ဆရာထွန်းကြီးစကားကို ပြိုင်တူခေါင်းညှိမိမိလိုက်ကြသည်။

ထိုအခါမှ မြင်းအနိပ်သည် ကိုပြူးကလဲ ဆရာထွန်းကြီး ပြောသည့်စကားနှင့် ကိုထွန်းသောင်ပြောသည့် စကားတို့ကို အမျိုးမျိုး နှိုင်းယှဉ်သုံးသပ်လိုက်ပြီး -

‘ဆရာကြီးတို့ ပြောသလိုသာဆိုရင် . . . အဲဒီမြင်းထိန်း ကသည်းလူမျိုးက သေသွားပြီး လူပြန်ဖြစ်ရမယ့် အခြေအနေမျိုးမှာ ကံကိုကျူးလွန်ထားလို့ လူ့ဘဝကိုပြန်မရဘဲ အရင်ဘဝက နီးနီး စပ်စပ် ထိန်းကျောင်းခဲ့ရတဲ့မြင်းဘဝကို ရသွားတာပဲ ဖြစ်နေမလား မသိဘူးနော် . . . ၊ ကံရဲ့အကျိုးဆက်တွေကလဲ ပြောရခက်လိုက်ပါ

ဘီဗျာ၊ လူ့ဘဝဆိုတာ တယ်လဲ ရခဲ့တဲ့ဘဝပေပဲ...’

ဆရာထွန်းကြီးမှာ သူ၏ဆေးတံအိုးထဲသို့ဆေးတံသောက် ဆေးတွေကို ဖိသိပ်ထည့်ကာ မီးညှိဖွားရှိုက်လိုက်ပြီး -

‘မင်းပြောသလို ဖြစ်နိုင်ပါတယ်ကွာ . . . ၊ ဒါတွေ အကုန်လုံးကတော့ ဒို့ မြတ်စွာဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးမှပဲ ပြတ်ပြတ်ထင်ထင် သိနိုင်တော့မပေါ့ . . . ၊ အဲဒီတော့ ဒီက မောင်ဘညွန့်လဲ ကုသိုလ်ဘာဝနာ များများသာ ပွားများပေတော့၊ မာနတွေလဲလျော့၊ လူ့ ဘဝဆိုတာ ရေပွက်ပမာပဲကွဲ...’

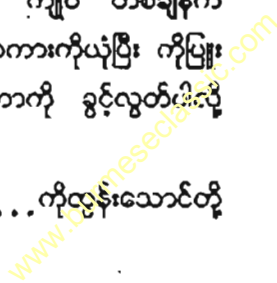
အယ်ဒီဘညွန့်မှာလဲ -

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာထွန်းကြီး၊ ကျွန်တော်လဲ အခုမှအရာရာ ကို ပိုပြီးနားလည်သွားပါပြီ . . . ၊ အရင်က ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ငါ သူဌေးဆိုပြီး ဟုတ်လှပြီထင်ခဲ့၊ သွေးနားထင်ရောက်ခဲ့တာတွေကို တွေးမိပြီး ရှက်လက်ရှက်မိပါရဲ့ ဆရာကြီးရယ် . . . ၊ ဆရာကြီး ပြောသလို လူ့ဘဝဟာ ဘာမှမဟုတ်လိုက်တဲ့ ရေပွက်ကလေး တစ်ခုပါပဲ...’

ဟု ပြောပြီး ကိုထွန်းသောင်၏ ဘေးတွင်ထိုင်နေသော မြင်အနိပ်သည် ကိုပြူး၏ ဘက်သို့လှည့်ကာ -

‘ဒါနဲ့ . . . တစ်ဆက်ထဲမှာပဲ ဟောဒီက ကိုပြူးကိုလဲ တစ်ခါတည်း တောင်းပန်ပါရစေ . . . ၊ ကျုပ် တစ်ချိန်က ဘီဘရာရဲ့ ကုန်းချောကုန်းတိုက်လုပ်ခဲ့တဲ့ စကားကိုယုံပြီး ကိုပြူး အပေါ် ဖော်ကားမော်ကားနဲ့ ပြောဆိုမိခဲ့တာကို ခွင့်လွှတ်မိလို့ ပြောပါရစေ...’

ထိုအခါမှ ဆရာထွန်းကြီးနှင့်အတူ . . . ကိုထွန်းသောင်တို့

မှာလဲ အယ်ဒီဘညွန့်နှင့် ကိုပြူးတို့ကို တစ်လှည့်စီကြည့်လိုက်မိလေသည်။ ကိုပြူးကလဲ ထိုစကားကြောင့် ပျာပျာသလဲ နှင့် ဖြစ်သွားပြီး -

‘မဟုတ်တာ သူဌေးမင်းရယ်...၊ ကျုပ်က ဘယ်လိုမှ သဘောမထားပါဘူး...၊ လူဆိုတာ အမှားနဲ့ ကင်းနိုင်ကြတာမှ မဟုတ်တာ၊ နေပါစေ တောင်းပန်စရာမလိုပါဘူးဗျာ...’

အယ်ဒီဘညွန့်ကလဲ -

‘အဲ... နောက်ပြီး တစ်ခါတည်းပြောလိုက်ပါရစေဗျာ၊ နောက် ကျုပ်ကို သူဌေးမင်းဆိုတဲ့ ဘာမဟုတ်တဲ့ အတုအယောင် ဂုဏ်ပုဒ်ကြီးကို ထည့်ပြီးခေါ်မနေပါနဲ့တော့...၊ ဦးဘညွန့်ဆိုရင် ရပါပြီဗျာ...’

ထို့နောက် သူတို့အားလုံးမှာ မစိန်သုံလာချပေးသော ရေခန်းကြမ်းအိုးထဲမှ အေးစက်စက်ဖြစ်နေသော အကြမ်းရည် တစ်ခွက်စီကို မော့သောက်လိုက်ကြလေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် အယ်ဒီဘညွန့်တို့ အိမ်ကြီး၏ အပေါ်ထပ် ဆီသို့ အူလျားဖားလျားနှင့် ပြေးတီက်လာသော မောင်ဘစ်ကို တွေ့လိုက်ကြရလေသည်။

မောင်ဘစ်မှာ အယ်ဒီဘညွန့်တို့ ဝိုင်းဖွဲ့ထိုင်နေရာနေရာ ဆီသို့ ရောက်သောအခါ -

‘ဘာကြီး... ကျွန်တော် နံနက်ကပုစွန်တောင်ဘက်ကို ရောက်တုန်း ပုစွန်တောင်ချောင်းထဲမှာ မြင်းသေတစ်ကောင် မျောလာတယ်ဆိုလို့ သွားကြည့်လိုက်တာ ကျွန်တော်တို့ မြင်းနက်ကြီးမဟူရာဖြစ်နေတယ် ဘာကြီးရဲ့...’

‘ဟေ...’

မောင်ဘစ်၏စကားအဆုံးမှာ အယ်ဒီဘညွန့်နှင့်အတူ အားလုံးက တုန်လှုပ်မင်သက်မိသွားကြသည်။ တစ်ချိန်ထဲမှာပင် အယ်ဒီဘညွန့်က တုန်ရင်နေသောအသံတွေဖြင့် ဆရာထွန်းကြီး ဖက်သို့လှည့်ကာ -

‘ဒုက္ခတွေတော့ များကုန်ပြီ ထင်ပါရဲ့ ဆရာထွန်းကြီးရယ်၊ မဟူရာက ကျွန်တော်လက်ချက်နဲ့ သေသွားတာဆိုတော့အကုသိုလ် အကျိုးဆက်က သံသရာရှည်နေဦးမှာလားဆရာကြီးရယ်...’

‘အေးလေ... ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲကွယ်...’

ဖြစ်ပြီးမှတော့ ကံစီမံရာပဲပေါ့...၊ မောင်ရင်ရယ်...၊ နောက်ဆုံး တို့ဖက်ကတတ်နိုင်တာက မဟူရာကိုရည်စူးပြီးကုသိုလ် ကောင်းမှုတွေလုပ်ပေးပြီး အမျှအတန်းဝေဖို့ပဲ ရှိတော့တာပေါ့ကွယ် ကိုယ့်အိမ်မှာ မွေးတဲ့တိရစ္ဆာန်ကြောင့် ကုသိုလ်ယူတတ်မယ်ဆို မြတ်ပါတယ်...’

မစိန်သုံမှာလဲ မြင်းကြီးမဟူရာ၏ အဆုံးသတ်သွားသော ဘဝတစ်ခုကြောင့် စိတ်မကောင်းကြီးစွာ ဖြစ်မိလေရာ၊ အိမ်ကြီး၏ အပေါ်ထပ်ဆီမှ လှေကားထစ်များအတိုင်း ဖြည်းဖြည်းစွာဆင်းလာခဲ့လေသည်။ ထို့နောက် သူမနေထိုင်ရာ အဖီလေးဖက်ဆီသို့ သတိ တရနှင့် ဆက်ပြီးလျောက်သွားလိုက်ရာ... အခန်း၏ အဝင်အထွက် တံခါးမကြီးဘေးတွင် ချိတ်ဆွဲထားသည့်မြင်းနက်ကြီး မဟူရာ၏ ဓာတ်ပုံကားချပ်ကြီးကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ထိုအချိန်မှာပဲ မစိန်သုံမှာ မြင်းနက်ကြီးမဟူရာ၏ ဓာတ်ပုံကြီးကို မြတ်ယူလိုက်ပြီး -

၁၃၂ ■ သ တိုး တေ ဂ

‘မြင်းနက်ကြီးမဟူရာ
ရောက်ပါစေ...’

ကောင်းရာမွန်ရာ ဘဝကို

သ တိုး တေ ဂ

